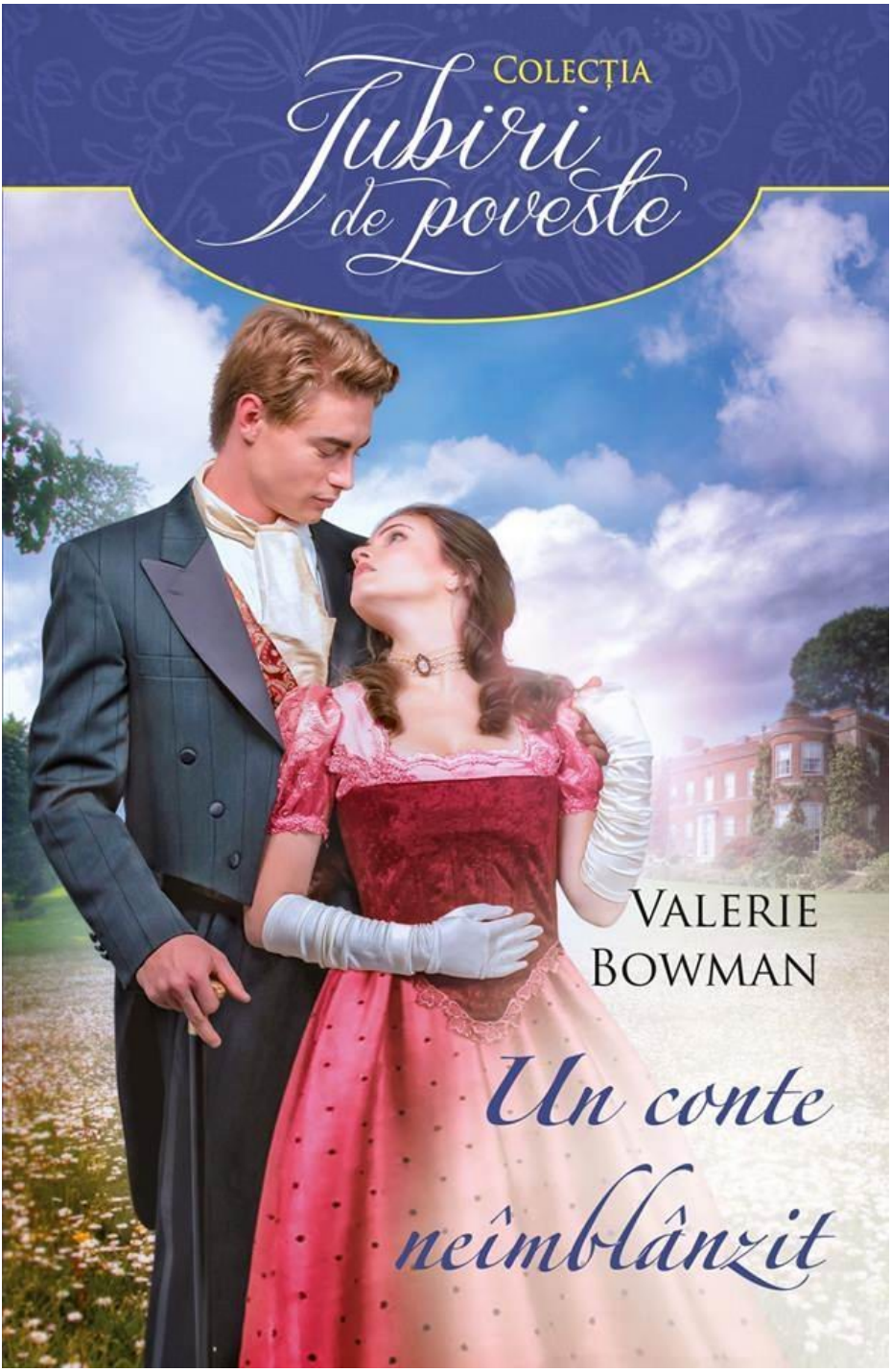
COLECȚIA
Iubiri de poveste
VALERIE BOWMAN
Un conte neîmblânzit

VALERIE BOWMAN
UN CONTE NEÎMBLÂNZIT

***The Untamed Earl by* Valerie Bowman**

Copyright © 2016 June Third Enterprises, LLC.
Aceasta este o operă de ficţiune. Toate personajele, organizaţiile şi evenimentele descrise în acest roman sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite fictiv.
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin's Press, LLC.
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Andra Nichifor

Pentru sora mea, Leslie Bowman Stauffer, una dintre cele mai bune persoane pe care le-am cunoscut vreodată.

Puterea ta mă inspiră.

Prolog

Surrey, moşia ducelui de Huntley.
Iulie 1813

Să fii o tânără de 15 ani un pic plinuţă şi care nu se supune etichetei când sora mai mare are 18 ani şi o siluetă suplă, diafană şi cu talie de viespe era, cu siguranţă, neplăcut. Să fii trimisă la culcare devreme şi să ţi se spună clar şi răspicat să nu mai pândeşti în capătul scărilor ce duceau spre sala de bal era, de asemenea, neplăcut. Dar, dacă Alexandra Hobbs asculta cu atenţie, putea auzi acordurile line ale unui vals ce plutea în salonul de jos. Era un adevărat blestem să fie atât de tânără atunci când sora ei mai mare avea parte de propriul bal de introducere în societate. Alexandra se întoarse încet, ţinându-şi poalele cămăşii de noapte, prefăcându-se că face o reverenţă în faţa unui tânăr chipeş care o invita la dans.

Dintr-odată, uşa camerei se deschise şi se izbi de perete. Alexandra se întoarse brusc către colţul de unde se auzise zgomotul. „Nu din nou!” Fratele ei, în vârstă de 13 ani, dădu buzna în cameră. Avea cămaşa răvăşită, la fel ca părul lui cel negru, şi o dâră de murdărie pe faţă.

— Thomas! Alexandra dădu drumul cămăşii de noapte şi îşi puse mâinile în şold. Credeam că te-am rugat să baţi la uşă!

— Sunt doar eu, Al. De ce aş bate la uşă?

Thomas trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre fereastră. Alexandra ştia exact ce voia fratele ei. Dormitorul ei se întâmpla să aibă un acces mai bun către acoperiş şi era mai aproape de terasă faţă de dormitorul lui. Thomas deschise fereastra şi se aplecă pe geam. Se prinse cu mâinile de pervazul de lemn şi scoase afară capul şi umerii.

— Eşti acolo, Will? întrebă el pe jumătate şoptit, pe jumătate strigând.

Un fluierat slab fu singurul răspuns. Will, băiatul de la grajduri, urma să se întâlnească jos cu Thomas. Asta

obişnuiau să facă în fiecare noapte atunci când Thomas venea acasă de la Eton.

— Am plecat, zise Thomas, întinzând im picior pe fereastră.

— Ai grijă! îl avertiză Alexandra, întorcându-şi privirea pentru o clipă. Ştii că nu suport să te văd cocoţându-te aşa pe acoperiş. Mă tem că într-o bună zi îţi vei rupe gâtul.

Thomas se întoarse către ea şi rânji.

— Unde ţi-e simţul aventurii, Al?

Alexandra oftă şi zise:

— Mereu ai avut mai mult simţ al aventurii în degetul tău mic decât am avut eu în tot corpul.

— Să fii aventuros e o abilitate dobândită. Încearcă! Ai putea descoperi că îţi place. În orice caz, nu aş putea sta în dormitor toată seara, ascultând gălăgia aia înfiorătoare, adăugă Thomas arătând spre uşă.

— Gălăgie? Te referi la muzică? Alexandra se învârti din nou, cu un zâmbet visător pe faţă. Eu cred că e foarte frumoasă.

Thomas strâmbă din nas.

— Nu o să înţeleg niciodată fetele.

Alexandra îşi puse din nou mâinile în şold.

— Nu văd de ce. Suntem chiar uşor de înţeles. Apreciem muzica, râsetele, hainele frumoase, florile şi…

— *Tu* le apreciezi, Al, o întrerupse Thomas. Laviniei îi place să rănească oamenii cu vorbe usturătoare şi să facă scandal atunci când nu îi convine ceva. De aia îmi place aşa de mult de tine. Tu nu le-ai spune niciodată mamei şi tatii că mă strecor afară pe fereastra ta. Lavinia ar pune gărzile pe mine.

Alexandra îşi muşcă buza. Era adevărat, sora lor mai mare era cu siguranţă dificilă.

— Să te întorci până la miezul nopţii, te rog! Nu îmi place când domnişoara Hartley vine pe aici şi mă ia la întrebări.

Thomas îşi dădu ochii peste cap la auzul numelui guvernantei.

— Prefă-te şi tu că dormi!

Alexandra îşi strânse cămaşa de noapte.

— Nu mă pricep deloc să mă prefac.

— Ştiu, răspunse Thomas râzând.

Alexandra oftă din nou şi se învârti încă o dată.

— Vreau să mă furişez jos şi să mă uit la toate doamnele cu rochii frumoase şi la domnii eleganţi, în ţinute de seară. Dar sunt obligată să stau aici sus, dansând singură.

Thomas arătă din nou spre uşă.

— Strecoară-te jos, Al! Poţi să o faci.

Alexandra îşi puse mâinile în şold pentru a treia oară, lucru obişnuit atunci când vorbea cu fratele ei.

— Eşti o influenţă îngrozitoare, Thomas Marcus Devon Peabody Hobbs!

— Ştiu, spuse el, rânjind şi mai tare.

Un nou fluierat slab indică faptul că Will devenea nerăbdător. Thomas îşi băgă degetele în gură şi fluieră şi el uşor.

— Ce aveţi voi doi de gând să faceţi? întrebă Alexandra, deşi nu dorea neapărat să afle răspunsul. Fără îndoială, aveau să intre în vreun bucluc de-al băieţilor, care ar fi speriat-o dacă ar fi aflat prea multe detalii.

— Mergem la grajduri să jucăm cărţi, răspunse fratele ei. Unchiul lui Will a lucrat într-o speluncă de jocuri de noroc în Londra. L-a învăţat toate trucurile.

— Să nu trişezi, Thomas! îl avertiză Alexandra, punându-şi mâna pe obraz.

— Nu aş trişa niciodată, replică Thomas, cu o expresie de dezamăgire pe chipul lui naiv. Dar trebuie să învăţ *cum* se face, Al. Altfel, cum voi putea şti când cineva trişează?

Alexandra se gândi câteva clipe, încruntându-se uşor.

— Presupun că ai dreptate.

— Trebuie să plec înainte ca fluieratul lui Will să atragă atenţia, adăugă Thomas.

Avea dreptate. Terasa de dedesubt dădea direct către biroul tatălui ei. Vreun invitat care voia să ia o gură de aer proaspăt ar fi putut ajunge acolo.

Alexandra îl privi înspăimântată pe fratele ei

căţărându-se pe fereastră, pe marginea pervazului, apoi sărind precum o pisică pe terasa de dedesubt. Se duse să închidă fereastra, dar se opri o clipă pentru a-l vedea pe fratele ei salutându-şi prietenul. Dădu din cap şi oftă din nou. Thomas, la vârsta de 13 ani, era încrezător în sine şi fără griji. Alexandra îşi dorea să fie ca el, îndrăzneaţă şi aventuroasă. O neliniştea însă gândul de a încălca regulile şi de a face lucruri pe care nu trebuia să le facă. Se învârti din nou în ritmul muzicii, însă brusc avu un gând ce o făcu să se oprească. Thomas spusese că a fi aventuros era ceva ce se putea învăţa. Oare avea dreptate? Dacă ar fi încercat, oare i-ar fi plăcut? Lăsă fereastra deschisă şi se îndreptă către masa de scris, se aşeză şi deschise noul ei jurnal cu coperte din piele. La vârsta ei, era momentul să îşi noteze principalele lucruri pe care spera să le facă în viaţă.

1. *Să devin curajoasă* şi *îndrăzneaţă precum Thomas.*
2. *Să devin frumoasă, zveltă şi elegantă precum Lavinia. Să nu îmi mai pătez hainele cu mâncare etc.*
3. *Să am parte de un bal de introducere* în *societate în timpul căruia un domn extrem de eligibil să mă invite la dans, astfel încât serata să fie un adevărat succes.*
4. *Să mă căsătoresc cu un om pe care să îl iubesc cu adevărat. Trebuie să fie chipeş, elegant, inteligent, bun, fidel şi onorabil. Numele va fi stabilit mai târziu.*

Alexandra se lăsă pe spate şi îşi revizui lista. Să devină curajoasă şi îndrăzneaţă era ceva ce necesita multă muncă şi nu avea nici cea mai mică idee cum să procedeze. Se bătu cu vârful condeiului pe obraz. Trebuia să fie atentă la toate oportunităţile. Da, aşa avea să facă.

În ceea ce privea transformarea într-o tânără frumoasă, zveltă şi elegantă, părea a fi o sarcină şi mai dificilă decât prima. În cel mai bun caz, era drăguţă – asta, dacă părul şaten lipsit de strălucire şi banalii ei ochi căprui puteau fi consideraţi drăguţi. Nu se putea spune că era elegantă, ci mai degrabă neîndemânatică. Iar zveltă era imposibil să devină cu trupul pe care îl avea. Deja avea

şolduri proeminente, sâni şi puţină burtică, lucru ce o exaspera pe mama ei de fiecare dată când mergeau la croitoreasă. Alexandra oftă încă o dată. Dacă nu devenea frumoasă, elegantă şi zveltă, avea prea puţine şanse să aibă parte de un bal răsunător peste trei ani. Cu atât mai puţin de unul la care să fie invitată la dans de un domn elegant şi chipeş. Iar dacă nu avea să se întâmple asta, cum altfel să stârnească interesul altor domni, astfel încât să îşi găsească dragostea adevărată? Fără nicio îndoială, asta era o problemă.

Nişte voci ridicate ce veneau din spatele casei îi atraseră atenţia. Alexandra lăsă condeiul şi se grăbi înapoi la fereastră, dădu perdeaua la o parte şi privi în întunericul de afară. Câteva lumânări răsfirate ce pâlpâiau pe masa de pe terasă luminau zona. Doi tineri vorbeau cu cineva care se ascundea sub streaşină.

— Mai spune o dată! strigă unul din ei.

— A-am spus ccă nu vreau scandal cu voi, domnilor!

Alexandra înlemni. Recunoscu bâlbâială lui Will, băiatul de la grajduri.

— N-nu vrei? râse de el al doilea tânăr.

Alexandra se încruntă şi îşi încleştă pumnii. Cum îndrăzneau acei tineri să se ia de Will? Săracul de el avea doar 13 ani, pe când cei doi aveau cel puţin 20!

— N-nu, n-nu vreau, răspunse Will.

Când era agitat, se bâlbâia şi mai tare.

— Lăsaţi-l în pace!

Era strigătul lui Thomas, pe care îl văzu apropiindu-se. Avea pumnii ridicaţi, gata să îşi apere prietenul în faţa bărbaţilor care erau mult mai mari şi mai înalţi decât el.

Cei doi tineri începură să râdă.

— Dacă nu vrem, ce se întâmplă? O să încerci să ne loveşti, băiete?

— Da! răspunse Thomas cu o voce fermă.

Îl admiră pentru curaj, dar asta nu o făcu să se simtă mai puţin îngrijorată. Ce putea face? Oare să îl cheme pe tatăl ei?

— Încearcă şi o să te lăsăm lat în două secunde!

răspunse primul tânăr.

Alexandra îşi ţinu respiraţia. Thomas le-ar fi putut spune că este viitorul duce de Huntley, dar ăsta era încă un lucru pe care îl aprecia la fratele ei. Chiar şi la vârsta lui fragedă, Thomas nu pretindea niciodată un tratament special datorită titlului pe care îl avea.

— Dacă nu îl lăsaţi în pace pe prietenul meu, o să vă dobor de îndată! se răsti Thomas cu pumnii încă ridicaţi, în timp ce sărea şi se învârtea agitat.

— Mi-e teamă că îţi vei regreta vorbele, băiete, zise al doilea tânăr, care se apropie şi ridică pumnul către Thomas.

Fu prea mult. Alexandra nu putea suporta acea situaţie nedreaptă. Cum îndrăzneau acei doi tineri să se ia de fratele ei şi de prietenul acestuia? Căutase o ocazie pentru a fi curajoasă. Poate că venise momentul.

— De ce nu vă luaţi de cineva de mărimea voastră, strigă Alexandra, chiar dacă era în dormitorul ei, îmbrăcată în cămaşă de noapte şi halat.

Încercă pe cât posibil să rămână ascunsă după draperii. Cei doi tineri se opriră imediat şi se uitară în sus spre ea.

— Cum? Ce să vezi, o frumoasă domnişoară grăieşte de sus, spuse primul tânăr, în timp ce al doilea începu să râdă.

— M-aţi auzit, răspunse Alexandra, încercând să-şi ascundă tremurul vocii. De ce nu mergeţi să căutaţi gâlceavă cu cineva care să fie pe măsura voastră?

— Al! strigă iritat fratele ei, bătând din picior.

— Al? repetă primul tânăr. Ăsta e numele tău? Eşti sigură că eşti fată?

Alexandra se umplu de furie. Strânse atât de tare de draperii, încât o dureră degetele.

— Dacă aş fi fost băiat, aş fi ieşit pe fereastră şi v-aş fi doborât pe amândoi. Şi încă ceva…

— Ce se petrece aici?

O voce profundă de bărbat se auzi de undeva de jos, dar Alexandra nu putu vedea cine este. Cei doi tineri se albiră la faţă.

— Milord, spuseră ei în acelaşi timp, retrăgându-se în umbră.

— V-am auzit cumva spunând că intenţionaţi să vă bateţi cu aceşti doi băieţi? continuă glasul acela grav.

Bărbatul cu voce profundă păşi în lumină, iar Alexandra trase aer în piept. Semăna cu Adonis. Păr blond, umeri puternici, ţinută de seară perfectă. Nu putea să-şi dea seama ce culoare aveau ochii, dar bărbatul acela era absolut superb, oricine ar fi fost el. Era exact genul de pretendent pe care l-ar fi avut Lavinia. Fără îndoială, bărbatul tocmai ieşise după ce dansase cu sora ei un vals. Alexandra se aplecă pentru a vedea mai bine.

— Din câte ştiu, ai 21 de ani, nu-i aşa, Yardnell? spuse Lord Chipeş.

Primul tânăr încuviinţă din cap.

— Iar tu, Antony, ai 22 de ani.

Al doilea tânăr dădu cu piciorul în pietriş şi încuviinţă şi el din cap cu sfială.

— Asta înseamnă că nu am auzit bine, continuă Lord Chipeş. Probabil că nu intenţionaţi să vă luptaţi cu *doi copii* care nu au mai mult de 12 ani. Iar pe lângă faptul că nu ar fi corect, ar fi destul de stânjenitor pentru voi, mai ales dacă băieţii ar câştiga.

Primul tânăr deschise gura pentru a vorbi, dar Adonis îl opri.

— Ah, ah, ah! Sper sincer că nu vrei să te contrazici cu mine. Cred că putem cădea de acord că un tânăr domn, un presupus gentleman, nu are niciun motiv să se ia la harţă cu un băiat, nu-i aşa?

Al doilea tânăr dădu din cap, ceea ce părea a fi o aprobare.

— Aşa credeam şi eu, continuă Adonis. Acum, fugiţi de aici, până când nu ajung la concluzia că, deşi am venerabila vârstă de 28 de ani, tot aş putea să vă lovesc.

— Da, Lord Owen, spuse unul din el, înainte ca tinerii să dispară la fel de repede precum apăruseră, lăsându-l pe Adonis cu Thomas şi băiatul de la grajduri.

Alexandra se uita în continuare cu ochii mari, de sus,

de la fereastră.

— Vă mulţumesc, milord, spuse Thomas, făcând o plecăciune formală. Sunt sigur că m-aş fi putut descurca, însă apreciez ajutorul dumneavoastră.

— O, fără îndoială, Huntfield, răspunse Adonis. Aşa cum ai spus, doar mi-am oferit ajutorul.

Inima Alexandrei bătea cu putere. I se adresase lui Thomas conform titlului său, de-a dreptul şarmant!

— Mu-mulţumesc, mi-milord, murmură Will.

— Cu mare plăcere, domnule…

— Atkins. Wi-Will Atkins.

Şi îi spusese „domnule” unui băiat de la grajduri.

Cei doi băieţi fugiră, în timp ce Alexandra încă îşi ţinea respiraţia, aşteptând ca Adonis să dispară înapoi în întuneric. În schimb, el rămase acolo, sub fereastra ei, iar un fir de lumină din interiorul casei îi mângâia obrazul frumos. Lord Owen? Lord Owen? Căuta numele în memorie.

El băgă mâna în buzunar, iar Alexandra îşi dădu seama că îşi aprinse o ţigară de foi. Ea îl privi în continuare. Cu siguranţă, trebuia să închidă fereastra. Nu era genul de comportament la care să asiste o tânără domnişoară. Apucă mânerul ferestrei şi dădu să o închidă.

— Admir felul în care aţi procedat, spuse Adonis.

Mâna Alexandrei rămase nemişcată. Oare vorbea cu *ea?* Se dădu iute în spatele draperiei şi privi în jos. El se întoarse, lăsă în jos mâna în care avea ţigara şi se uită în sus la ea.

— Chiar foarte mult! Ameninţarea că veţi coborî şi îi veţi lovi fu cu adevărat inspirată.

Obrajii Alexandrei luară foc. Deci el auzise tot. Nu fusese un gest demn de o domnişoară, dar el nu părea deranjat de acest lucru.

Trase o gură de aer şi vorbi astfel încât el să o audă.

— Eu… Cei doi nu aveau de ce să se ia la harţă cu nişte copii.

— De acord, răspunse Adonis, plecându-şi capul şi zâmbind către ea.

Alexandra rămase fără aer. Bărbatul avea o gropiţă în

obraz ce ar fi făcut şi un sfânt să leşine.

— Eu… vă mulţumesc pentru ajutorul dat fratelui meu, milord. Lord… Owen…

Ea ezită când spuse ultimul cuvânt, aşteptând ca el să îi dezvăluie numele lui de familie.

— Monroe, răspunse el elegant, făcând o plecăciune. La dispoziţia dumneavoastră, milady.

Alexandra trase din nou aer în piept, de data asta din cu totul alte motive. Da, desigur. Ştia numele acela. Lord Owen Monroe era unul dintre cei mai libertini bărbaţi din Londra. Era cunoscut pentru faptul că bea şi paria la jocuri de noroc, pentru comportamentul depravat cu domnişoare de o moralitate îndoielnică şi pentru extraordinarul simţ al modei. Era singurul fiu al contelui de Moreland, urmând să îi moştenească titlul, dar nu îi păsa de asta şi era un ticălos fără margini. Alexandra aflase toate aceste lucruri din bârfele pe care adora să le asculte atunci când mama şi Lavinia stăteau de vorbă.

Alexandra se cutremură şi se forţă să îi răspundă:

— Multe mulţumiri, Lord Owen, spuse ea de după draperie. Familia mea vă este îndatorată.

— În niciun caz, răspunse el cu un alt zâmbet ce îi arăta gropiţa şi o făcea pe Alexandra să i se înmoaie genunchii.

Nici nu era de mirare că atât de multe domnişoare cădeau victimă farmecelor sale! Care din ele nu ar fi fost impresionată de un asemenea zâmbet? Şi de acea gropiţă?

— De fapt, continuă el, va trebui să insist să nu spuneţi nimănui despre acest incident.

Alexandra clipi.

— De ce?

— Pentru că îmi va distruge complet reputaţia pătată.

El îi făcu cu ochiul, iar Alexandra se pierdu cu totul. Trebui să se ciupească pentru a nu ofta.

— Prea bine, dacă insistaţi, răspunse ea.

— Sper că nu vă supăraţi dacă vă spun că o persoană atât de drăguţă şi plină de viaţă nu ar trebui să fie închisă în dormitor atunci când jos este o petrecere încântătoare.

Alexandra îşi muşcă buza şi îşi frecă picioarele goale între ele.

— Mi-aş dori să dansez, dar încă nu am avut balul de introducere în societate, milord.

— *Mare* păcat, spuse el rânjind către ea. Coborâţi aici şi voi dansa eu cu dumneavoastră!

Obrajii Alexandrei se înflăcărară. Înghiţi în sec. Era atât de tentată!

— În niciun caz nu aş putea face asta, milord. Ar fi mult prea scandalos.

— Se întâmplă să fiu atras de tot ceea ce este scandalos, răspunse el, plecându-şi uşor capul. Poate cu altă ocazie, atunci.

I se tăie răsuflarea. „Da, cu altă ocazie. Te rog!”

— Vă doresc toate cele bune, milady. Până la ieşirea dumneavoastră în societate, zise el, apoi făcu din nou o plecăciune şi dispăru în noapte.

Alexandra îşi ţinea respiraţia, privind locul în care stătuse Adonis, sperând în zadar că avea să reapară şi să spună şi ceva la fel de frumos precum vorbise mai devreme. Credea că e drăguţă? Un zeu ca el? Gândea că e înflăcărată? Un om care ameninţase doi tineri în putere şi care fuma ţigări de foi sub fereastra ei? De necrezut! Nu era deloc înflăcărată… doar că nedreptatea o înfuriase. Nu era vorba despre altceva.

După câteva momente, Alexandra îşi dădu seama că el nu avea să se întoarcă. Clipi în întuneric şi se forţă să plece de lângă fereastră. Mirosul fumului încă persista în aer, gâdilându-i nările. Fusese cu adevărat acolo, nu-i aşa? Nu fusese doar un vis, o plăsmuire a imaginaţiei ei. Era frumos, bun, inteligent. Pe scurt, era tot ce ea dorea de la un soţ într-o bună zi. Reputaţia îi era pătată în prezent, dar se putea schimba în câţiva ani.

Alexandra se grăbi înapoi la masă unde se afla jurnalul cu lista ei de dorinţe. Tăie. Numele va fi stabilit mai târziu” şi scrise cu litere mari: *Lord Owen Monroe.*

Capitolul 1

Londra, octombrie 1816

— Mai auzit bine, Owen, iar de data asta, pun piciorul în prag!

Bufnitura unei ghete întări spusele.

Owen îşi aranja mâneca şi încercă din răsputeri să nu îşi dea ochii peste cap. Fusese chemat în biroul tatălui său pentru a şasea oară în ultimele şase luni. Doar că, de data aceasta, Owen avu ghinionul să fie... treaz. Ar fi trebuit să se oprească la club şi să întârzie şi mai mult decât o făcuse deja la distracţia tatălui său, şi anume muştruluirea fiului. Măcar ar fi fost mai suportabil dacă ar fi băut ceva.

— Înţeleg, zise Owen, ridicându-se de pe scaunul din piele din faţa biroului mare de mahon al tatălui său.

Se îndreptă încet spre uşă. De-a lungul anilor, învăţase cum decurg aceste întâlniri cu tatăl său şi ştia că era indicat să plece cât mai repede, înainte ca acesta să arunce cu alte ameninţări deşarte.

— Nu, nu cred că înţelegi, continuă contele, bătând din nou din picior.

Owen strânse din buze pentru a nu spune ceva ce ar fi putut regreta. Lucru valabil pentru orice ar fi spus.

— Înţeleg perfect. Te-ai săturat de faptul că beau?

— Da!

— De faptul că joc?

— Da!

— De faptul că umblu cu femei uşoare?

— Da! Owen îşi îndepărtă o scamă imaginară de pe haina lui albastră impecabilă. Costase o mică avere, dar lucrurile bune nu erau ieftine, iar el se mândrea cu faptul că era bine îmbrăcat. Bine îmbrăcat, bine hrănit, bine întreţinut. Bine din orice punct de vedere. Îşi îndreptă privirea spre chipul roşu al tatălui său. Uite, vezi? Mi-am

enumerat toate defectele. Vrei să îmi găsesc o soţie şi să mă aşez la casa mea. Am înţeles prea bine.

— Nu, nu ai înţeles, Owen.

Tatăl lui se apucă de reverul propriei sale haine de culoare vişinie şi trase cu putere. Owen se cutremură. Nu era nevoie să se răzbune pe haine.

— Nu înţelegi deloc, repetă contele. De câte ori am mai avut discuţia asta?

— De prea multe ori, murmură Owen.

Deja se gândea la jocul de cărţi ce îl aştepta în localul lui favorit.

— Ce ai spus? întrebă tatăl său mijind ochii spre el.

Fir-ar să fie, tatăl îl auzise!

— Destul de multe, răspunse Owen cu voce tare.

— Şi de câte ori ai plecat de aici fără să faci nimic în privinţa doleanţelor mele? adăugă tatăl, trăgându-se în continuare de reverul hainei.

— De prea multe ori, murmură din nou Owen, uitându-se în jos, către masă, ca să nu mai fie nevoit să vadă asaltul asupra hainelor.

— Nu mi-ai respectat *niciodată* cerinţele! Contele de Moreland bătu cu pumnul în birou şi sări călimara. La naiba, Owen, îmi vei moşteni titlul într-o bună zi! Vei fi conte, pentru numele lui Dumnezeu! Vei avea un loc în Parlament şi vei fi un membru eficient al înaltei societăţi. Nu poţi continua să te comporţi ca şi cum nu ai fi altceva decât un pierde-vară.

— Dar *nu sunt* altceva decât un pierde-vară, oftă Owen scărpinându-şi bărbia. Nu mi-ai spus asta încă de când eram la Eton?

— Nu o să discutăm din nou despre *asta,* răspunse contele cu o privire întunecată.

Într-adevăr, tatăl lui nu îl întrebase niciodată ce se întâmplase. Doar crezuse ce era mai rău despre fiul lui. Iar Owen îşi propusese să îi dovedească că avea dreptate.

— Şi nu eşti un pierde-vară, adăugă contele. Sau cel puţin nu vei mai fi. Bătu din nou cu pumnul în masă. Măcar lăsase în pace amărâtele de revere, care nu aveau nicio

vină. M-am săturat să am această discuţie cu tine în van. M-am săturat să te văd cum bei şi pierzi zilele la jocurile de noroc. M-am săturat să aud poveşti despre aventurile tale prin tot oraşul!

Owen îşi trecu mâna peste frunte.

— Ei, hai, nu se vorbeşte chiar în *tot* oraşul, nu-i aşa?

— Nu fi impertinent! replică tatăl lui, strângându-şi şi mai tare reverele hainei.

— Am trecut de mult de impertinenţă. Şi, *te rog,* ai mai multă grijă de haina ta, tată!

Owen îşi netezi pantalonii de culoarea cafelei, care erau la fel de scumpi precum haina. De fapt, se obişnuise cu un stil de viaţă extravagant, iar singurul mod de a-l susţine era alocaţia lunară primită de la tatăl său. Tocmai de aceea venea regulat în birou pentru a fi muştruluit. Era un mijloc de a-şi atinge scopul. Tatăl lui era satisfăcut, iar el încasa în fiecare lună un cec consistent. Desigur, trimitea lunar o sumă considerabilă la un orfelinat de lângă unul dintre localurile lui favorite, dar nu i-ar fi spus niciodată asta tatălui său. De ce să îi strice părerea proastă pe care o avea despre el? La urma urmei, el nu voia să îşi spele reputaţia, ci, din contră, făcea exact opusul de ani întregi. Era un adevărat sport pentru el, la fel ca antrenarea cailor pe care îi iubea atât de mult.

— La naiba, Owen, trebuie să îţi pese de *ceva!*

Lui Owen chiar îi păsa de ceva. Îşi adora sora mai mică, pe Cassandra, şi caii. În acea ordine. Nici ea, nici caii nu îl dezamăgiseră vreodată. Nu crezuseră niciodată tot ce era mai rău despre el.

— Îmi pasă de dezastrul pe care îl provoci reverului tău, spuse el tărăgănat.

Contele îşi ridică bărbia.

— Până aici! Ţi-am acordat suficiente şanse. În mod oficial, nu îţi mai tolerez comportamentul. Ai o lună la dispoziţie să vii aici cu o logodnică. Dacă nu…

Owen îşi mută privirea asupra tatălui său. Avea cumva salivă pe bărbie? De data asta, bătrânul vorbea *serios.* Dar Owen nu se putu abţine.

— Dacă nu, ce se întâmplă?

— Dacă nu… Dacă nu, îţi voi tăia alocaţia. Da, asta se va întâmpla! Ar fi trebuit să fac asta de mult. Nu îţi mai dau niciun ban până ce nu te logodeşti.

Owen ridică o sprânceană şi îşi îndepărtă încă o scamă imaginară de pe mâneca hainei.

— Un pic dramatic, nu crezi?

— Nu, nu cred, replică tatăl său, înroşindu-se şi mai tare, dacă lucrul ăsta ar fi fost cu putinţă.

Owen studie expresia tatălui său. Pentru numele lui Dumnezeu, bătrânul chiar vorbea serios! Sau cel puţin părea a vorbi serios. Se învineţise la faţă, iar gâtul îi pulsa pe sub lavalieră.

Da. Tatăl lui era cu adevărat serios. Owen oftă apăsat. Ştia că ziua aceasta avea să vină la un moment dat. Ziua în care tatăl său avea să insiste ca el să îşi găsească o soţie. Ştia că nu putea scăpa. De fapt, îi mersese bine până în acel moment.

Owen dădu din umeri.

— Prea bine. Dacă trebuie să îmi aleg o soţie, o voi face. O persoană smerită, inimoasă, tăcută. Una care să ştie să întoarcă privirea. O femeie destul de drăguţă şi extrem de supusă.

— Nu înţelegi, Owen, spuse contele, clătinând din cap.

— Ce nu înţeleg? întrebă Owen lovindu-se uşor peste obraz.

— Nu îţi cer să îţi alegi o soţie. Îţi spun eu cu cine te vei căsători!

Owen ridică brusc capul.

— Vrei să spui că te-ai gândit deja la o candidată?

— Da. Eu şi tatăl ei am ajuns deja la o înţelegere, răspunse contele, încuviinţând din cap atât de tare, încât îi tremură maxilarul.

Owen se lăsă pe spate în scaun, fiindcă rămăsese fără aer în piept. Nu se aşteptase la *asta.* Chiar deloc. Şi rareori putea fi luat prin surprindere. Se lăsă adânc în scaun, îşi întinse picioarele lungi şi îşi încrucişă gleznele. Poate că toată treaba asta era mai gravă decât îşi imaginase el.

— Aţi discutat deja? Doamne sfinte! Cine e?

Tatăl lui îşi drese vocea, îşi eliberă haina maltratată şi îşi împreună cu calm mâinile pe birou.

— Lady Lavinia Hobbs. Fata cea mare a ducelui de Huntley.

Owen încercă să îşi aducă aminte. Hobbs? Lavinia Hobbs? Numele îi era cunoscut, dar nu îşi amintea figura. Blestemă în gând. Erau prea multe fete de nobil drăguţe ca să şi le poată aminti pe toate. Şi, cu siguranţă, ele nu erau compania preferată a lui Owen. Ducele de Huntley avea o moşie învecinată cu cea a tatălui său. Măcar atâta lucru ştia, doar fusese de nenumărate ori la petrecerile ducelui. Dar asta nu mai conta acum. Cum arăta Lavinia Hobbs? Şi, mai important, cum se *comporta?* Era smerită? Era blândă?

Nu îşi putea aminti şi nu avea de gând să îşi întrebe tatăl, care era de-a dreptul furios. Nu conta. O inocentă eligibilă era la fel de bună ca oricare alta, se gândi Owen. Ce conta cu cine avea să se căsătorească? Trebuia să înceteze cu petrecerile cât să participe la nuntă şi să facă unul sau doi urmaşi, apoi avea să îşi reia stilul de viaţă. Era ceva obişnuit în rândul cunoscuţilor săi. Nu însemna mare lucru. Nu avea de ce să îşi facă griji.

— Sunt sigur că este o alegere bună, tată. Cum spui tu.

Owen se ridică din nou, îndreptându-se spre uşă. Avea să se ducă la bar, să se îmbete zdravăn şi să continue să îşi trăiască viaţa la fel ca până atunci. Cu o săptămână înainte de a veni din nou la tatăl lui, avea să o caute pe această Lavinia Hobbs, să o curteze puţin, să îi zâmbească, să îi sărute mâna şi apoi să o ceară de soţie. Desigur, ea urma să accepte, deoarece, în ciuda reputaţiei pătate, el era unul dintre cei mai râvniţi tineri din înalta societate. Moştenirea unui titlu de conte putea să şteargă orice urmă chiar şi de pe cea mai proastă reputaţie. Apoi avea să se întoarcă la tatăl lui, să îi anunţe logodna, să îşi primească în continuare alocaţia şi să îşi vadă de viaţa lui în timp ce Lady Lavinia planifica o nuntă demnă de un viitor conte şi de o fată de duce. După nuntă, urma să ducă femeiuşcă la

una din casele lor de la ţară până când venea vremea să dea naştere unui moştenitor. Şi asta era tot. Nu era greu chiar deloc. Ridică din umeri.

— Eşti de acord atât de uşor? întrebă tatăl lui, încruntându-şi sprâncenele stufoase.

— Da. Lavinia Hobbs este aleasa. Ne vedem peste o lună, tată, spuse Owen rânjind şi se îndreptă spre uşă.

— Nu atât de repede.

Owen se opri cu mâna pe clanţă. Se întoarse încet şi ridică întrebător o sprânceană.

— Da?

— Există o problemă.

— O problemă, repetă Owen. Nu îi plăcea deloc cum suna. Ce problemă?

— Tatăl ei insistă că ea va trebui să te *aleagă.*

Mâna lui Owen căzu de pe clanţă. Se întoarse către tatăl lui.

— Să mă *aleagă?* Ce vrei să spui?

— Se pare că fata e convinsă că se va căsători numai din dragoste.

Owen se încruntă şi îşi frecă din nou fruntea cu mâna.

— Dragoste? Ce prostii sunt astea?

— Părinţii ei o preţuiesc nespus şi sunt destul de indulgenţi cu ea. I-au promis că o vor lăsa să se căsătorească din dragoste. Dacă nu simte că se îndrăgosteşte de vreun tânăr, nu îl va accepta.

De data asta, Owen îşi dădu ochii peste cap.

— Ce caraghios! Pentru numele lui Dumnezeu, tată! De ce tocmai fata asta dintre toate câte sunt?

— Pentru că este descendenta unei familii fără cusur. Iar odată ce ne vom înrudi, unirea moşiilor noastre va asigura viitorul titlului nostru vreme de secole la rând. Este perechea perfectă pentru tine. Doar că *tu* va trebui să fii cel umil şi serviabil în faţa ei. *Tu* va trebui să fii blând. *Tu* va trebui să o curtezi. Să o faci să îţi vadă calităţile, oricât de discutabile ar fi ele.

— Încrederea ta în mine este uimitoare, tată! pufni Owen.

— Chiar şi aşa, va trebui să o convingi nu doar să se căsătorească, ci să se şi îndrăgostească de tine.

— Mă îndoiesc că va fi atât de dificil precum crezi. Am suficient farmec, nu crezi? zise Owen, rânjind larg.

Chipul tatălui său trăda scepticismul.

— Mai e ceva.

— Să îndrăznesc să întreb? oftă Owen.

— Nu trebuie să îi spui că deja am aranjat totul.

Owen îşi frecă tâmplele. Îşi dorea să nu fi băut atât de mult seara trecută şi atât de puţin în după-amiaza aceea.

— Mie mi se pare că lucrurile ar fi mai simple dacă aş fi sincer şi i-aş spune că a fost stabilit să ne căsătorim.

— În niciun caz. Tatăl său ar anula totul dacă ea ar afla. Se pare că e puţin mai… nervoasă.

— Nervoasă?

— Îşi iese din fire atunci când lucrurile nu sunt aşa cum îşi doreşte ea.

— Bine. Cum spui tu. O să mă gândesc eu la ceva. O să mă descurc, zise Owen, apoi se întoarse din nou, deschise uşa şi păşi pe coridor.

— Ai o lună la dispoziţie pentru a o face să accepte, Owen! strigă tatăl său.

— E timp suficient, rosti Owen întorcându-se şi rânjind către el.

Ieşi pe coridor fluierând. O lună pentru a face o domnişoară din înalta societate să se îndrăgostească de el? Cât de greu putea fi?

Capitolul 2

Alexandra se uită cu atenţie după colţ şi îi făcu semn cameristei sale să o urmeze. Să iasă din casă fără ca mama ei să o vadă era o treabă delicată. Din fericire, Alexandra avea trei ani de experienţă.

— Milady… începu Hannah.

— Şşşt! o atenţiona Alexandra, întorcându-se spre ea

aplecată şi cu degetul pe buze.

Hannah ţinea în braţe un coş cu broderii, iar Alexandra avea şi ea unul.

— Te va auzi mama! o avertiză Alexandra.

— Dar, milady, voiam să spun că mama dumneavoastră este în birou, şopti camerista.

Alexandra se ridică brusc, aproape scăpând coşul.

— În birou? Dar mama nu intră niciodată în biroul tatii.

Alexandra se întoarse cu spatele la coridorul pe care îl pândise până atunci şi îşi îndreptă atenţia către birou. Hannah încuviinţă din cap şi mută coşul dintr-un braţ în celălalt.

— Am auzit-o pe ducesă spunând mai devreme că intenţionează să vorbească cu ducele.

La naiba! Ce punea mama ei la cale? Alexandra cercetă lung coridorul ce ducea către birou. Hm… Era ceva neaşteptat şi, ca atare, interesant. Chiar foarte interesant. În mod normal, ar fi fost încântată ca mama ei să fie ocupată în timpul vizitelor ei bilunare la azilul pentru săraci. Îşi ducea acolo broderiile pentru a le da săracilor, care le vindeau pentru a-şi putea cumpăra apoi cele necesare. În plus, făcea un lucru bun cu toate broderiile acelea care îi ocupau timpul într-un mod absolut plictisitor. Desigur, mama ar fi făcut o criză dacă ar fi aflat, dar ce nu ştia nu o putea deranja. Sau cel puţin asta era ceea ce Alexandra decisese cu ani în urmă. Nu era atât de uşor să pretindă că doarme, să se strecoare afară, să o convingă pe Hannah, să mituiască vizitiul ca să o ducă într-o parte mai puţin plăcută a oraşului. Acest ultim lucru era totuşi mai uşor, deoarece Alexandra bănuia că vizitiul o plăcea pe Hannah. Pentru asta, dar şi ca Alexandra să-şi păstreze reputaţia intactă, prezenţa lui Hannah era absolut necesară. În mod normal, ar fi apreciat faptul că mama sa era ocupată. Dar, în acea zi, Alexandra era intrigată de faptul că părinţii ei discutau în miezul zilei în birou. Era ceva ce nu se mai întâmplase!

În loc să se grăbească pe coridorul din spate pentru a ieşi, Alexandra îşi puse o mână în şold.

— Ce crezi că vrea mama de la tata?

— Chiar nu ştiu, milady, răspunse Hannah ridicând din umeri şi mutând coşul dintr-un braţ în altul.

Alexandra se aplecă într-o parte şi privi spre birou. Părinţii ei trăiau în aceeaşi casă, dar aveau vieţi separate. Mama ei se ocupa de casă, de cumpărături şi de viaţa socială. Tatăl ei era ocupat cu administrarea proprietăţilor, cu funcţia sa în parlament şi cu ieşirile la club. De fapt, mariajul lor era chiar eficient. Alexandra îi vedea foarte rar împreună în aceeaşi cameră. O astfel de imagine era cu adevărat neobişnuită.

— Nu poate fi ceva bun, rosti Alexandra. Nu. Dacă mama mersese în biroul tatălui în mijlocul zilei, ceva era în neregulă, iar Alexandra simţea că asta ar putea avea legătură cu ea. Hannah, crezi că ar putea fi vorba de eşecul meu în înalta societate?

Hannah ştia multe din secretele familiei. Camerista era cea mai apropiată confidentă a Alexandrei, după fratele ei, Thomas. Nu putea vorbi cu sora ei. Lavinia vorbea doar despre ea.

— O, nu, milady, se grăbi Hannah să răspundă. Mama dumneavoastră nu vă poate reproşa…

— Poţi să o spui, oftă Alexandra.

— Dezvoltarea întârziată, adăugă Hannah cu îngăduinţă.

Alexandra clătină cu tristeţe din cap, muşcându-şi buza.

— E mai mult decât atât, Hannah. Sunt o fată pe care nimeni nu a invitat-o la dans. Am eşuat complet.

Era adevărat. În ciuda listei sale, în ciuda dorinţelor şi a visurilor ei, balul de debut al Alexandrei din primăvara trecută fusese un eşec îngrozitor. Niciun domn chipeş nu o invitase la dans. Nici măcar unul mai puţin arătos, unul dintre cei nepotriviţi. Acest lucru o întristase, într-adevăr, însă nu îi spulberase visurile. Nu, acelea erau imposibil de atins.

Hannah continuă să şoptească:

— Nu este vina dumneavoastră că Lady Sarah Highgate a atras atenţia tuturor domnilor eligibili în acest

sezon. E un diamant de prima calitate.

— Da, iar eu sunt o piatră fără strălucire, râse Alexandra.

— Nu, nu este adevărat, milady, replică Hannah cu loialitate. Dar mama dumneavoastră v-a spus deja că nu vă puteţi căsători înainte ca Lady Lavinia să o facă. Aşadar, sunt sigură că deocamdată ducesa nu este îngrijorată în ceea ce priveşte perspectivele dumneavoastră maritale. Iar apoi, Lady Sarah va fi cu siguranţă logodită până la sfârşitul sezonului, iar restul pretendenţilor îşi vor reveni în simţiri. Se spune că marchizul de Branford intenţionează să-i facă o propunere.

Marchizul de Branford era unul dintre cei mai eligibili burlaci la toate sezoanele. Sau cel puţin avea titlul cel mai impunător, lucru care practic îl transforma în cel mai potrivit. Îl ajuta şi faptul că se declarase interesat de găsirea unei soţii. Era chipeş, bogat şi cu titlu nobiliar, însă Alexandra nici nu se uitase la el. Până la urmă, nu era Lord Owen Monroe.

Făcu un pas în faţă spre birou.

— În orice caz, nu ar strica să trag puţin cu urechea.

— Milady! zise Hannah cu răsuflarea tăiată.

Alexandra se întoarse şi se uită rugătoare la camerista ei.

— Ştii că nu mă pot abţine. Te rog să nu mă judeci, Hannah! Am nevoie de tine.

— Prea bine, milady, aprobă Hannah.

— Să lăsăm aici coşurile, spuse Alexandra, arătând spre un loc din spatele unei mese de pe coridor.

Cele două femei se opriră şi împinseră coşurile în spatele mesei pentru a le ascunde. Apoi se strecurară de-a lungul holului acoperit cu marmură şi merseră pe vârfuri până în dreptul uşii biroului ducelui.

Alexandra îşi ţinu respiraţia. Trasul cu ureche era detestabil, desigur, însă uneori era necesar. Dacă se întâmpla ceva cu adevărat înfiorător? Dacă, Doamne fereşte, mama îi găsise un pretendent? Alexandra ar fi fost obligată să o oprească. Doar un singur bărbat era potrivit

pentru ea. Într-adevăr, era un bărbat care fusese absent de la evenimentele sezonului, un bărbat care nu se declarase niciodată interesat să-şi găsească o soţie, un bărbat care prefera băutura şi jocurile de noroc. Dar toate astea nu o interesau prea mult pe Alexandra. Avea să găsească o cale prin care drumurile lor să se întâlnească, acum, că îşi făcuse debutul. Şi apoi lista o făcuse când avea doar 15 ani. Era cazul să îl cunoască cu adevărat pe Lord Owen Monroe, înainte de a lua decizia finală. Dar avea suficient timp. Însă, înainte de toate, trebuia să se asigure că mama sa nu avea alte planuri. Iar pentru asta, era absolut necesar să tragă puţin cu urechea.

Alexandra şi Hannah se strecurară până în dreptul uşii. Din fericire, uşa era întredeschisă. Vocea ascuţită şi întretăiată a mamei sale plutea prin cameră. Alexandra se aplecă în faţă şi îşi lipi urechea de uşă.

— Îţi spun, Martin, nu îmi place. Nu îmi place deloc, răsună vocea mamei.

— Nu înţeleg de ce, zise tatăl cu o voce calmă şi puternică.

— Ce vrei să spui? întrebă mama. E complet nepotrivit pentru ea.

— Familia lui este una dintre cele mai stimate din tot ţinutul.

— E un pierde-vară.

— Tatăl lui este unul dintre cei mai vechi şi mai buni prieteni ai mei, replică tatăl.

— E un destrăbălat.

— Şi eu obişnuiam să fiu.

Alexandra nu putea vedea ce se întâmpla în cameră, dar îşi imagina că mama ei îşi flutura batista şi se înroşise la faţă.

— Nu îmi vine să cred că eşti dispus să o laşi pe iubita noastră fată să fie luată pe sus de unul ca *el,* dintre toţi oamenii.

— Îndrăznesc să spun că nu i-ar strica să fie luată puţin pe sus, Lillian.

— Nu fi indecent!

— E o uniune perfectă. Am fi norocoşi să îl avem. Acţiunile unui bărbat spun mai multe decât vorbele lui. Cred că este un om bun în adâncul sufletului.

Alexandra îşi ţinu respiraţia. Era mai rău decât credea. Oricine ar fi fost bărbatul, cu siguranţă era odios dacă mama se luase la harţă cu tata din cauza lui. Mama nu se certa niciodată cu tata. Nu îl contrazicea niciodată.

— Dar nici nu ştim ce simte ea pentru el. S-ar putea ca ea nici să nu îl *placă,* adăugă mama. Iar dacă, într-adevăr, faptele spun mai mult decât vorbele, atunci el nu e altceva decât un beţiv bădăran.

— Aiureli. Pur şi simplu nu s-a decis până acum să se aşeze la casa lui. Eu pariez pe băiat. Diavolul ăla poate fi de-a dreptul fermecător atunci când vrea. Am insistat ca el să o curteze tocmai pentru că m-am gândit la sentimentele ei. Trebuie ca ea să îl aleagă de bunăvoie.

— Deci recunoşti că e un diavol! replică mama pe un ton atât de strident, încât Alexandra se temu pentru vesela din vitrină.

— Trebuie doar să se liniştească, Lillian. O soţie şi nişte copii îl vor face să se maturizeze. Nu mă îndoiesc de asta.

— Dacă te înşeli? Dacă nu îşi va schimba comportamentul? Nu cred că trebuie să riscăm viitorul copilei noastre, pentru numele lui Dumnezeu!

Alexandra răsuflă încet. Probabil că vorbeau despre un pretendent pentru Lavinia, fiindcă ea era cea care trebuia să se căsătorească prima. Perspectivele Laviniei erau pe primul loc în mintea mamei sale. Dar dacă era vorba despre ea? Simţi o sudoare rece pe şira spinării. Dacă primiseră o propunere? Alexandra nu credea că avea vreun pretendent şi, desigur, nimeni nu se arătase interesat de ea în mod special, dar nici pentru Lavinia nu apăruse cineva până atunci. Iar mama menţionase chiar săptămâna trecută că era de-a dreptul disperată de faptul că Lavinia nu găsea pe nimeni potrivit din cauza comportamentului ei dificil. Ţinând cont de toate acestea, părinţii ei puteau la fel de bine să discute despre Alexandra.

Era pe cale să deschidă uşa şi să insiste că mama ei avea dreptate. Nu ar fi putut să se căsătorească cu un bărbat despre care nu ştia nimic şi pe care nu îl iubea. Deşi era sigură că ar fi fost extrem de supăraţi dacă ar fi anunţat că ar vrea să se mărite cu infamul Lord Owen Monroe.

— Îţi spun, Martin, cred că este greşit ceea ce se întâmplă, continuă mama.

— Hai să vedem mai întâi cum decurg lucrurile, spuse tatăl Alexandrei pe un ton împăciuitor.

— Da. Iar acum trebuie să pregătesc un bal. De parcă nu era de ajuns căsătoria asta, oftă mama.

— Vrem ca ei să aibă ocazia să se bucure unul de compania celuilalt, nu-i aşa?

— Bine, dar trebuie să spun că îmi cunosc suficient de bine fiica pentru a şti cum gândeşte.

Alexandra încuviinţă din cap.

— În niciun caz Lavinia nu va accepta să se căsătorească cu Lord Owen Monroe! spuse mama aproape exasperată.

Alexandrei i se tăie respiraţia.

Capitolul 3

Owen stătea pe locul lui preferat de la club de peste o jumătate de oră şi încă nu auzise nicio veste bună. De fapt, prietenii lui păreau să îi dea numai veşti proaste. Totul era rău. Cum nu se putea mai rău. Şi totul era legat de Lady Lavinia Hobbs.

După cum era normal, Owen prefera compania unui grup de aristocraţi cu aceleaşi gusturi. Toţi erau plictisiţi, toţi beau şi jucau prea mult. Dar, în acea zi, el nu căuta genul acesta de activităţi. Venise la Brooks pentru a primi nişte sfaturi – deşi nu îi plăcea să recunoască, cumnatul lui şi prietenul acestuia erau cei mai înţelepţi bărbaţi pe care Owen îi cunoştea. Ambii erau eroi de război şi luptaseră la Waterloo. Cel de-al treilea bărbat prezent, căpitanul

Rafferty Cavendish, un fost ofiţer devenit de curând viconte, era logodit cu Daphne, sora cea mică a lui Swifdon – cei din cercul lor de apropiaţi ştiau că Daphne şi Rafe erau deja căsătoriţi. Se căsătoriseră cu mai bine de un an în urmă, înainte de a finaliza o misiune pentru Coroană, însă, pentru a nu izbucni vreun scandal şi pentru a-şi păstra proprietăţile, planificaseră o nuntă mare şi oficială pentru toată aristocraţia.

Swifdon, Claringdon şi Cavendish. Toţi erau oameni de încredere. Şi tolerau comportamentul lui Owen datorită surorii lui, Cassandra.

— De ce eşti aşa de mohorât Monroe? îl întrebă Derek Hunt, duce de Claringdon, după ce se împărţiră cărţile şi fură comandate primele băuturi.

— Tatăl meu e pus pe război. Owen privi către cei trei bărbaţi şi îşi drese glasul. Îşi dădu seama că oamenii aceia văzuseră cu *adevărat* războiul. Îmi cer iertare. Voiam să spun că… e foarte pornit împotriva mea.

— Care pare a fi problema? întrebă cumnatul său, Julian Swift, conte de Swifdon.

— Insistă să mă căsătoresc, răspunse Owen, răsucindu-şi gâtul.

— Aşa fac toţi taţii. Nu crezi că totuşi e timpul să te aşezi la casa ta? replică Claringdon.

— Da, Monroe, căsătoria reuşeşte să ne prindă pe toţi până la urmă, spuse Cavendish cu un rânjet satisfăcut pe faţă.

— Nu e vorba despre asta, răspunse Owen. Chiar acceptasem ideea căsătoriei. Problema e viitoarea soţie.

— Pot să întreb cine este norocoasa domnişoară? zise Swifdon şi fluieră.

— Lavinia Hobbs.

Toţi cei trei bărbaţi oftară în acelaşi timp. Şi aşa începură veştile rele.

— O ştiţi? întrebă Owen, îndreptându-se în scaun.

— Nu pot spune că am cunoscut-o, răspunse Cavendish.

— Dar îi ştim reputaţia, adăugă Claringdon.

— Se ştie că poate fi cam… dificilă, din câte am înţeles, spuse şi Swifdon.

— Da, am observat că e descrisă adesea ca o persoană dificilă, răspunse Owen pufnind.

— De ce ar alege-o tatăl tău tocmai pe ea? întrebă Claringdon în timp ce soseau băuturile.

— Ca să mă tortureze, spuse Owen, dând pe gât paharul de coniac.

— Hei, mai uşor! îl avertiză Swifdon. Aici nu suntem într-unul din localurile insalubre prin unde umbli tu. Şi e abia miezul zilei, pentru numele lui Dumnezeu!

Owen mârâi la cumnatul său.

— Dacă Monroe trebuie să se căsătorească cu Lady Lavinia Hobbs, îndrăznesc să spun că are nevoie de o băutură chiar mai tare, îl apără Cavendish încuviinţând din cap.

— Tortura nu poate fi cu adevărat argumentul tatălui tău. De ce insistă cu această căsătorie? întrebă Claringdon.

Owen se lăsă pe spate în scaun şi oftă adânc.

— Se pare că tatăl ei şi tatăl meu au ajuns la concluzia că o partidă între familiile noastre este o idee excelentă. Inclusiv pentru unirea averilor şi toate celelalte.

— Ah, murmură unul dintre ei, iar toţi trei dădură aprobator din cap, de parcă unirea averilor explica totul în detaliu.

— Daphne a menţionat că Lady Lavinia e temperamentală, spuse Swifdon.

— Temperamentală? Este un mod frumos de a spune, fluieră Cavendish.

— Ce ar trebui să însemne asta? întrebă Owen, mişcându-se inconfortabil în scaun.

— Am fost odată acasă la duce, răspunse Cavendish. Era un scandal de nedescris la etaj. Se pare că Lady Lavinia avea o criză de nervi. Ducele însuşi s-a scuzat pentru toată gălăgia şi tot deranjul.

— O criză de nervi? Ce se întâmplase?

Cavendish aruncă o carte pe masă.

— Când am plecat, am auzit doi slujitori discutând. Se

pare că una dintre penele de la pălăria domnişoarei pălise, iar ea nu a fost deloc mulţumită de asta. Au mai spus că spărsese o vază şi îşi pălmuise camerista.

— Ducele ar trebui să aibă grijă ca slujitorii lui să nu mai vorbească aşa de mult, spuse Claringdon, aruncând şi el o carte pe masă.

— Nu era vorba despre asta. Ea făcea ca toţi dracii din cauza unei *pene!* ţinu să explice Cavendish.

— Am înţeles, adăugă Claringdon. Încercam doar să nu mă concentrez pe partea aceea a poveştii.

— Mulţumesc, spuse Owen plin de sarcasm.

— Cu mare plăcere, răspunse Claringdon zâmbind şi plecându-şi capul.

— Îmi pare rău să îţi zic, însă şi eu am auzit poveşti asemănătoare, interveni Swifdon.

— La naiba! Tu ce ai auzit? întrebă Owen.

Swifdon îşi tot amesteca şovăitor cărţile din mână.

— Daphne a mai menţionat că e puţin cam scorpie.

— Nu ai cum să fii *puţin* cam scorpie, interveni Cavendish. Eşti sau nu eşti o scorpie. Nu există mult sau puţin în cazul ăsta.

— Ce a spus Daphne?

— A auzit că Lady Lavinia a urlat în ultimul hal în camera de toaletă de la balul din primăvara trecută al familiei Houghton.

— A urlat? Oh, Doamne! De ce? Vreau să ştiu! spuse Owen.

— Cred că Daphne a spus că Lady Houghton nu a servit tartinele de somon pe care Lady Lavinia le dorea şi pe care le ceruse în mod special atunci când se întâlniseră pe strada Bond, cu două zile înaintea balului.

— Cred *că glumeşti,* zise Owen, punându-şi coatele pe masă şi sprijinindu-şi capul în mâini.

— Mi-aş fi dorit să glumesc, adăugă Swifdon.

— Pare încântătoare, comentă Claringdon, luând o carte din pachet.

— Pare uşor nebună! strigă Owen.

— Nici nu-i de mirare că încă e disponibilă, adăugă

râzând Cavendish.

Owen îşi aruncă cărţile pe masă, nemaifiind interesat de partidă. Luă în schimb încă o gură din pahar.

— Da, dar se pare că tata a decis ca eu să fiu martirul care o ia pe femeiuşcă asta.

— Are, ce-i drept, o descendenţă impecabilă, spuse Claringdon.

— Şi calul meu are. Asta nu înseamnă că vreau să mă căsătoresc cu el, replică Owen, ridicând o sprânceană.

— Poate că descendenţa ei este impecabilă, dar se pare că temperamentul ei e destul de dubios, rosti Cavendish şi mai aruncă o carte.

— Ah, aici eraţi!

Cei patru bărbaţi se uitară în sus şi îl văzură pe Garrett Upton venind spre ei. Era vărul lui Claringdon, iar soţia lui, Jane, era o prietenă apropiată a soţiilor celorlalţi bărbaţi de la masă.

— Upton, ia loc!

Swifdon se ridică şi îşi bătu prietenul pe umăr. Upton se aşeză rapid şi îşi comandă ceva de băut.

— Azi l-am vizitat pe prietenul meu, Berkeley, însă nu l-am convins să vină la club. E un tip mai solitar. Ca să nu mai zic că nu apreciază prea mult băutura… sau jocurile de noroc.

— Ce păcat, mormăi Owen, strângând paharul în mână.

— Voi ce aţi mai făcut? întrebă Upton, după ce lacheul îi aduse băutura.

— Tocmai comentam aranjamentele de căsătorie ale lui Monroe, spuse Cavendish în timp ce îl înghiontea pe Owen.

Garrett Upton aproape că îşi scăpă paharul din mână. Se chinui să îl ţină bine.

— Monroe, nu-mi spune că te-ai logodit. Nu pot să cred!

— Nu m-am logodit. Nu încă, răspunse Owen, cerând încă un pahar.

— Nu, nu încă, repetă Swifdon. Dar tatăl lui i-a spus

ferm că trebuie să se logodească într-o lună. Şi cu o domnişoară anume. De fapt, se pare că e o domnişoară cu adevărat deosebită.

— Chiar aşa? întrebă Upton închinând paharul. Înseamnă că sunt se cuvine să te felicit. Cine e norocoasa mireasă?

— Lady Lavinia Hobbs, răspunse Cavendish.

Upton se schimbă la faţă şi puse paharul înapoi pe masă.

— Ce este? Nu-mi spune că ai şi tu vreo poveste înfiorătoare despre ea! spuse Owen.

— Păi, eu… Upton se pierdu.

— Ai putea să ne spui fiindcă a aflat deja câte ceva despre temperamentul ei, adăugă Cavendish.

— Da, dă-i drumul! Spune-mi ce-i mai rău… Nu poate fi mai îngrozitor decât ce am auzit până acum, insistă Owen.

Upton îşi drese glasul.

— Anul trecut, eram la cină la familia Kendall, când Lady Lavinia s-a înfuriat atât de tare din cauza avansurilor unui domn, încât i-a aruncat un pahar cu vin roşu în faţă. A smuls un goblen de pe perete şi apoi a plecat tunând şi fulgerând.

— A jignit-o în vreun fel? A fost indecent? întrebă Swifdon cu ochii mari.

— Nu, răspunse Upton. Tânărul i-a mărturisit apoi lui Kendall că nu a făcut altceva decât să îi spună că i s-a părut că gazda lor arăta foarte bine şi părea a fi într-o stare bună. Se pare că lui Lady Lavinia nu îi place ca alte doamne să fie complimentate în prezenţa ei. Lord Mertle stătea lângă ei şi a confirmat că aceasta fusese, într-adevăr, discuţia.

Owen înghiţi în sec şi îşi trase lavaliera. Simţea că îl sugrumă.

— Retrag ce am spus. A fost mai rău decât ce auzisem. Îmi doresc să nu-mi fi povestit.

— Cu un asemenea comportament, e o minune faptul că încă este invitată la petreceri din înalta societate, trase concluzia Swifdon.

— Probabil datorită faptului că este fiica unui duce, explică apoi Claringdon. Deşi trebuie să spun că eu m-aş gândi de două ori înainte să o invit la *mine* acasă.

Upton zâmbi compătimitor către Owen.

— Îmi pare rău, amice. Nu ştiam că tatăl tău a ales-o tocmai pe ea dintre toate domnişoarele disponibile. Partea bună e că într-adevăr este frumoasă.

Owen se ciupi de podul nasului.

— Nici măcar nu îmi aduc aminte cum arată.

— Este frumoasă, aprobă Cavendish. Sau ar fi dacă nu ar avea expresia aia acră tot timpul.

— Perfect, spuse Owen şi îi făcu semn lacheului.

Avea nevoie de încă un pahar chiar în clipa aceea.

Capitolul 4

Alexandra stătea în faţa dormitorului surorii sale, făcându-şi curaj. Trase aer în piept o dată. Apoi încă o dată. Nu era niciodată plăcut să vorbească cu Lavinia, dar Alexandra avea nevoie de răspunsuri înainte de a se decide asupra a ceea ce avea de făcut. Mai exact, trebuia să afle dacă Lavinia era interesată în vreun fel de Lord Owen Monroe. Dacă era interesată, Alexandra nu ar fi putut interveni în relaţia lor, oricât de dezamăgită ar fi fost. Dar, dacă nu era interesată – iar Alexandra era convinsă de asta –, ar fi fost liberă să facă orice îi stătea în putinţă pentru a zădărnici planurile părinţilor ei.

„Te rog, te rog să nu îţi pese de el!”

Alexandra îşi strânse palmele transpirate pentru a nu-i mai tremura şi se forţă să bată la uşă.

— Intră, se auzi vocea mofturoasă a surorii ei.

Alexandra deschise încet uşa ce dădea în camera opulentă a Laviniei. Era decorată cu mătase într-o varietate de nuanţe de mov şi roz, cu funde mari şi albe din satin, cu perne pufoase, cu pereţii în dungi roz şi cu flori pictate. Lavinia stătea la măsuţa ei de toaletă argintie, gătindu-se

precum un păun în faţa oglinzii.

Alexandra se gândi, pentru a mia oară, cât de frumoasă era sora ei. Tenul Laviniei era alb precum laptele, părul castaniu-închis era uşor ondulat. Avea un nas aristocrat şi ochii de un albastru cristalin. Arăta precum o păpuşă perfectă. O păpuşă înaltă, zveltă, superbă. Era exact opusul Alexandrei – de statură medie, voluptuoasă, cu obrajii bucălaţi, părul şaten şi ochii căprui. Alexandra oftă. Viaţa nu era deloc corectă.

Lavinia nu era chiar atât de rea, desigur. Fusese o copilă drăgălaşă. Sau aşa îşi amintea vag Alexandra. Dar apoi se îmbolnăvise şi totul se schimbase. Nu era neapărat vina surorii ei că devenise atât de greu de suportat. Iubea caii şi era o tânără citită. Ce-i drept, citise mai mult cărţi despre cavaleri şi domniţe, dar, în orice caz, cineva căreia îi plăcea să citească la fel de mult precum Lavinia trebuia să aibă *nişte* calităţi care să compenseze comportamentul care o îngrijora pe Alexandra.

Martha, camerista hărţuită a surorii sale, o dădea pe Lavinia cu cremă pe mâini. Alexandra nu se dădea aproape niciodată cu cremă pe mâini şi în niciun caz nu şi-ar fi pus camerista să facă asta. Nu i-ar fi cerut niciodată lui Hannah astfel de lucruri. În schimb, Lavinia nu făcea niciodată ceva singură, în afară de cazul în care era forţată de împrejurări. Iar asta se întâmpla extrem de rar.

Alexandra intră în cameră cu un zâmbet pe faţă. Cu ceva timp în urmă, învăţase că modul cel mai bun de abordare a Laviniei era unul relaxat, cel puţin până îşi dădea seama în ce fel de stare era sora ei în momentul respectiv. Alexandra spera să fie într-o stare de spirit bună. Cel puţin, Lavinia încă nu ţipase şi nu aruncase cu nimic, ceea ce era un succes.

— Ce faci? întrebă Alexandra cu cel mai vesel ton de care era capabilă.

Lavinia închise ochii şi se relaxă în scaun, trăgând de umeri în faţă şi în spate.

— Ce ţi se pare că fac, neghioabo? Îmi dau mâinile cu cremă, evident.

Pentru o clipă, zâmbetul de pe faţa Alexandrei dispăru. În ciuda aparenţelor, Lavinia era deja nervoasă. Ce păcat! Alexandra îi studie figura împietrită din oglindă. Sărmana Lavinia! Mereu primise exact ce îşi dorea, atunci când îşi dorea, şi tot nu era fericită. Alexandra se îndoia că exista ceva ce ar fi putut-o face fericită pe sora ei. Deşi spera din suflet ca acel ceva să nu fie Lord Owen Monroe.

— Ah, da! Văd, răspunse Alexandra, încercând să pară veselă şi afişând din nou zâmbetul pe faţă.

Lavinia deschise un ochi albastru ca gheaţa şi o fixă cu privirea.

— Ce vrei? Tu nu vii niciodată în dormitorul meu.

„Nu şi dacă nu am de ales”.

— Am venit să îţi spun ceva, răspunse Alexandra pe un ton conspirativ, sperând să o intrige pe sora sa. Laviniei nu îi plăcea nimic mai mult decât bârfa. Deschise şi cel de-al doilea ochi. O fixă pe Alexandra în oglindă. Aha! Era interesată.

— Ce să-mi spui?

Alexandra se învârti şi se aşeză pe o pernă de lângă dulapul surorii sale.

— Ceva ce am auzit despre… Lord Owen Monroe.

Lavinia închise din nou ochii.

— Ah, nu îmi pasă câtuşi de puţin, Lord Owen Monroe este un om de nimic. Nu îmi imaginez de ce l-a invitat mama la balul de mâine-seară.

Deci mama îi spusese deja că avea să vină la balul de a doua zi.

— Dar e extrem de chipeş, nu crezi?

Alexandra se aventură, încercând să nu pară prea încântată de faptul că surorii sale nu îi păsa de Lord Owen. Era un început bun, dar Alexandra trebuia să se asigure de acest lucru.

— Presupun că arată decent dacă îţi place atitudinea aia plină de sine şi arogantă. Însă mie, una, sigur nu îmi place, oftă Lavinia şi îşi întoarse mâinile pentru ca biata Martha să o poată masa mai bine.

Alexandra trebui să-şi muşte limba ca să nu îi

răspundă surorii sale. Arăta decent? Sora ei era oarbă?

— Pare într-adevăr încrezător, răspunse calmă Alexandra.

— Da, părinţii lui i-au suportat prea mult timp ieşirile! pufni Lavinia.

Alexandra aproape că se sufocă. Se apăsă cu mâna pe gât. Oh, ce ironie! Ar fi fost nu doar inutil să îi spună surorii ei acest lucru, ci ar fi creat o tiradă din partea Laviniei şi ar fi dus la o muştruluială zdravănă din partea mamei pentru că tulburase o floare delicată precum sora ei. Aşa că Alexandra schimbă tactica.

— Apropo de genul de persoană atrăgătoare, dacă nu îţi place de Lord Owen, de cine îţi place?

— De nimeni. Înalta societate este plină de pierde-vară şi de ignoranţi, răspunse Lavinia deschizând ochii, apoi dându-i peste cap. Nu îmi pot imagina cu cine mă voi mărita dacă selecţia nu va fi mai bună decât ce mi se oferă acum.

— Doar nu crezi asta cu adevărat, rosti Alexandra, apoi regretă, pentru că nu îşi dorea să o supere pe sora ei chiar la începutul conversaţiei.

Alexandra se uită la Martha. O aprecia pentru faptul că nu schiţa niciun gest şi avea răbdarea unei sfinte. Martha masa cu calm mâna stăpânei sale centimetru cu centimetru, fără să clipească. Lavinia prefera masajele lungi şi uşoare. Alexandra spera din suflet că tatăl ei o plătea îndeajuns pe tânăra femeie. Îşi spuse că avea să ofere şi ea o mică sumă cât de curând.

— Bineînţeles că asta cred, răspunse Lavinia pufnind şi strângând din buze. Şi să nu crezi că nu ştiu ce pui la cale venind aici şi luându-mă la întrebări! Pur şi simplu vrei ca eu să îmi aleg un soţ, ca apoi să fii şi *tu* liberă să te căsătoreşti.

Nu avea rost să nege.

— Şi atunci vrei să rămâi fată bătrână?

— Cu siguranţă că nu. Dar intenţionez să aştept până ce voi găsi bărbatul perfect, deşi cred că e mai uşor de zis decât de făcut. Refuz să mă mulţumesc cu primul sau chiar

cu al cincizecilea bărbat care va veni şi va încerca să-mi cucerească mâna. Merit ce este mai bun, nu-i aşa?

Alexandra şi Martha schimbară o privire sceptică. Alexandra decise că e mai bine să păstreze răspunsul pentru ea. Cu toate astea, sora ei îi dăduse şansa perfectă.

— De ce nu-mi spui ce fel de bărbat cauţi? Te voi ajuta să-l găseşti.

Lavinia îşi ridică nasul perfect în aer, părând că se gândeşte câteva clipe.

— Cred că nu ar strica. Până la urmă, amândouă avem acelaşi interes.

„Da. Să te vedem măritată”.

— Prea bine, continuă Lavinia. În primul rând, nu suport bărbaţii care beau. Mai ales dacă beau în exces. E vulgar.

Alexandra încerca să nu afişeze nicio expresie. Bineînţeles că sora ei nu suporta băutura. Ea nu suporta nimic din ce era amuzant.

— Înţeleg, răspunse scurt Alexandra.

— Apoi nu trebuie să fie arogant. Detest oamenii aroganţi.

„Tu ştii cel mai bine cum e să fii arogant”.

Lavinia îşi întoarse mâinile, dându-i de înţeles Marthei că era timpul să aplice al doilea strat de cremă.

— Jocurile de noroc de orice fel ies clar din discuţie. E un lucru total respingător.

— Desigur, aprobă Alexandra.

Nu era o noutate pentru ea. Avusese ghinionul ca sora ei să descopere că şi ea juca – sau mai degrabă îi încuraja pe alţii să joace – şi făcuse un scandal uriaş. Încă o dată, Lavinia nu mai suporta nimic amuzant.

— Înjuratul şi mânia sunt, de asemenea, de neacceptat.

Ah, da. Doar unul dintre ei putea să blesteme şi să aibă un temperament odios. Alexandra îşi înăbuşi un zâmbet.

— Detest dansul, adăugă Lavinia. Nu pot suporta un bărbat care să îmi ceară mereu să dansez.

„E unul din lucrurile mele preferate”.

— Ce anume nu îţi place atunci când vine vorba de dans? întrebă Alexandra, neputând să se abţină.

— Sunt lucruri mult mai bune de făcut în timpul pierdut când dansezi, spuse Lavinia fixând-o cu privirea.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi orice altceva!

— Prea bine. Ce îţi mai doreşti de la un domn? întrebă Alexandra.

— Iubesc poezia, răspunse Lavinia, apropiindu-şi buzele. Bărbatul care îmi va câştiga inima va trebui să îmi scrie nu numai poezii, ci şi balade.

— Balade? întrebă Alexandra strâmbând din nas, în timp ce slujnica îi aruncă o privire întrebătoare stăpânei sale.

— Da, balade de iubire. Le ador! zise Lavinia. Şi va trebui să îmi aducă flori de fiecare dată când va veni să mă vadă. Grămezi de flori. Nu bucheţele din acelea amărâte cu flori din parc, ci flori mari şi frumoase, din serele grădinilor lui.

Alexandra dădu din cap dezaprobator. Evident, din sere. Pentru că un bărbat demn de Lavinia trebuia să aibă sere pline cu flori mari şi frumoase cu care să o curteze.

— Şi trebuie să fie un călăreţ deosebit, continuă Lavinia. Ştii cât de mult o ador pe Bonnie a mea de la fermă.

Era adevărat, singura creatură vie pe care sora ei părea să o preţuiască era calul ei.

— Altceva?

— Lucruri normale, desigur. Să fie chipeş, să aibă un titlu nobiliar, să fie onorabil. Nu trebuie să locuiască prea departe. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să călătoresc prea mult atunci când voi veni în vizită. Ar fi un mare inconvenient.

„Nu ar trebui să fie un inconvenient”.

— Şi nu ar trebui să fie atât de încăpăţânat încât să nu-mi permită să redecorez casa în care voi locui aşa cum consider că e necesar.

„Nici nu mă gândeam”.

— Nu ar trebui să fie prea interesat de politică. Nu mi-ar plăcea să fiu nevoită să am discuţii plictisitoare la fiecare cină.

„Ce oroare ar fi!”

— Şi umorul?

— Umor? De ce aş vrea aşa ceva? Umorul e supraestimat.

„Nu, nu este”.

— Altceva?

— Prefer un bărbat care să aibă o inimă de artist şi care să îmi poată vorbi şi despre cai, şi despre poezie cu aceeaşi pasiune. Cineva cu mâini fine, care să îmi poată cânta o baladă de iubire la mandolină, oftă Lavinia şi privi visătoare spre peretele decorat în roz.

O inimă de artist? Ce voia să spună? Şi o mandolină? Serios? Alexandra şi Martha se priviră din nou complice. Mirele perfect al Laviniei nu i se părea deloc atrăgător Alexandrei. Deşi, din fericire, era complet opusul lui Lord Owen Monroe. După cum bănuia, sora sa şi Lord Owen nu se potriveau deloc.

— Eşti sigură că Lord Owen nu te atrage deloc?

— Câtuşi de puţin. Eu caut un gentleman romantic. Ţi-l poţi imagina pe Lord Owen romantic? Sau gentleman? întrebă Lavinia ridicând o sprânceană şi strâmbând din nas.

Un gentleman *romantic?* Nu, într-adevăr, Alexandra nu îşi putea închipui asta. Răsuflă uşurată.

— Prea bine atunci, dacă eşti sigură.

— Sunt foarte sigură. Presupun că, la un moment dat, va trebui să plec pe continent pentru a găsi un astfel de bărbat, adăugă Lavinia pufnind. Îndrăznesc să spun că, în trei ani de când particip la petrecerile astea plictisitoare din înalta societate, nu am întâlnit niciun pretendent potrivit.

— Acum am o idee mult mai clară despre ceea ce cauţi, rosti Alexandra cu o voce veselă. Se ridică, îşi aranjă rochia de un verde-deschis şi se îndreptă spre uşă. Voi căuta exact o astfel de persoană. Sunt sigură că un asemenea bărbat există!

„Undeva”. Deşi Alexandra se îndoia de asta. Semăna cu un cavaler medieval din poveştile cu regele Arthur, dar fără a fi masculin.

Lavinia îşi studie mâinile date cu cremă.

— Mă îndoiesc că vei avea noroc de vreme ce mama nu a reuşit în toţi anii ăştia.

— O să-mi dau toată silinţa, replică Alexandra zâmbindu-i optimistă surorii sale.

Oare de ce Lavinia nu îi răspunde niciodată zâmbetului ei sincer? Alexandra se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă! strigă Lavinia, trăgându-şi cu putere mâna dintre palmele cameristei. E suficient!

Martha se dădu rapid în spate, probabil de teamă să nu fie plesnită.

— Ce e? întrebă Alexandra oprindu-se şi holbându-se la Lavinia.

— Nu mi-ai spus ce ai auzit despre Lord Owen. Şi despre *mine.*

Desigur, sora ei nu se putea abţine să nu vorbească despre subiectul ei preferat. Ea însăşi.

Alexandra îşi drese glasul.

— Am auzit că este interesat de tine şi ar dori să te curteze.

Lavinia zâmbi precum o pisică şi se aşeză mai bine în scaun.

— Ah, bineînţeles că este interesat. Din păcate pentru el, nu are nicio şansă.

Capitolul 5

Owen îşi îndemnă calul, pe Apollo, să meargă la galop. Plecase din oraş ca să poată vedea un cal pe care intenţiona să îl cumpere. Desigur, calul nu se compara cu Apollo, doar calul său arab pursânge nu se putea compara cu nimic. Îi mângâie coama. Noul animal ar fi fost pentru antrenament. Antrenament şi vânzare. Era activitatea

preferată a lui Owen, singura care îi mărea veniturile lunare. Se hotărî să cumpere armăsarul. Mai trebuia doar să facă aranjamentele necesare cu administratorul de la grajdurile tatălui său.

În timp ce călărea înapoi spre oraş, chiar înainte de a o lua pe drumul spre bariera de la intrarea în Londra, Owen blestemă ultima nenorocire ce se abătuse asupra lui. Mai exact, obligaţia de a se căsători cu Lavinia Hobbs. La naiba! Nici măcar nu putea să se ocupe de asta aşa cum voia el. Trebuia să fi ştiut că nu doar tatăl său avea să se amestece în afacerea cu Lady Lavinia, ci şi mama lui urma să o facă. Sub pretextul planificării unui bal alături de mama Laviniei, ducesa avea să îl invite pentru a-i oferi prilejul de a o curta pe fiica ducelui. Părinţii lui ar fi trebuit să ştie că nu avea nevoie de ajutorul nimănui pentru a curta pe cineva, cu atât mai puţin o fiică de duce plictisitoare, oricât de dificilă ar fi fost. Dar asta fusese mereu atitudinea părinţilor lui faţă de el. Nu îl lăsaseră niciodată să decidă singur. Niciodată nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor tatălui său. Nu. Tatăl lui îşi formase o părere despre el cu mult timp în urmă. Ei bine, de data asta avea să se ridice la aşteptările tatălui său, chiar dacă Lavinia Hobbs era sau nu de acord.

Deci domnişoara voia să se îndrăgostească? Prea bine. Owen era încrezător în farmecele lui. Avusese domnişoare care îi declaraseră dragostea lor neţărmurită după o singură noapte în dormitor. Cu siguranţă, nu putea duce o lady ca ea în pat, dar asta nu îl împiedica să fie şarmant. De fapt, acea lady cu care îşi petrecuse ultimele două nopţi îl asigurase de calităţile lui chiar înainte ca el să plece din patul ei de dimineaţă, când el îi amintise că nu petrece niciodată mai mult de două nopţi la rând cu aceeaşi femeie. Erau multe alte tinere pe care să le cunoască şi dintre care să aleagă. În orice caz, ea păruse mulţumită de performanţele lui. Toate păreau să fie. Cât de diferită putea fi curtarea unei tinere caste şi dificile?

Pe când se apropie de bariera de taxare, Owen trase hăţurile, oprindu-l pe Apollo. Animalul scutură din cap şi încetini. Era o coadă mică, iar Owen aşteptă nerăbdător în

spatele unei căruţe şubrede pline cu legume şi conduse de un fermier sărac.

Când fermierul ajunse în faţă, o voce ridicată îi atrase atenţia lui Owen. Se părea că fermierul şi bărbatul care lua banii de taxă aveau o neînţelegere. Owen îl îndemnă pe Apollo să meargă mai aproape pentru a auzi discuţia.

— Dar nu îmi pot permite, spuse fermierul. Data trecută când am trecut pe aici, nu era atât de mult.

— Nu fac eu preţurile, replică bărbatul. Parlamentul decide când măreşte taxele. Atât pot spune.

— Dar o să rămân fără niciun ban până când voi putea să-mi vând marfa la piaţa din Londra.

— Nu-i problema mea, răspunse bărbatul. În plus, îl ţii din drum pe acest domn. Dă-te la o parte dacă nu poţi plăti!

Fermierul îi aruncă o privire lui Owen. Era tras la faţă, iar ruşinea i se citea pe chip.

— Îmi cer scuze, milord, dar fiica mea e bolnavă, iar soţia vrea să o duc la doctorul care locuieşte pe lângă piaţa St Paul.

Owen privi spre căruţă, unde văzu o copilă slabă, întinsă pe un strat subţire de paie, printre legume. Era învelită cu o pătură veche şi murdară, şi tuşea de parcă i-ar fi explodat plămânii.

Owen înghiţi în sec. Îşi scoase săculeţul cu bani din buzunarul interior al hainei, îl desfăcu şi îi aruncă fermierului o monedă de o jumătate de liră.

— E mult prea generos din partea dumneavoastră, milord, spuse omul cu ochii în lacrimi.

Owen încuviinţă din cap.

— Nu aveţi pentru ce, domnule! Aveţi grijă ca fiica dumneavoastră să primească îngrijirea de care are nevoie.

— Aşa voi face, milord. Eu şi soţia mea vă mulţumim.

Owen privi din nou spre căruţă şi o văzu pe copilă închizând ochii şi adormind din nou.

Owen îşi plăti taxa şi porni în galop spre oraş. Trebuia să se pregătească pentru bal. Dar, pe măsură ce călărea, ştia că imaginea acelei copile avea să îl urmărească.

Capitolul 6

În acea seară, Owen se afla în casa ducelui de Huntley, la balul acela blestemat, organizat special pentru ca el să o curteze pe fiica acestuia, iar el nici măcar nu o văzuse încă pe domnişoara respectivă.

Începuse să devină nerăbdător. Owen era obişnuit ca domnişoarele să îl aştepte pe el atunci când sosea, nu invers. Drept urmare, începea uşor-uşor să se enerveze. Se uită prin încăperea mare şi aglomerată. Oare unde era lacheul care servea coniac când avea nevoie el?

— Unde-i blestemata aia de fată? îi şopti el surorii lui, Cassandra, care abia ajunsese împreună cu soţul ei, Swifdon.

Cassandra venise parcă plutind, arătând proaspătă şi frumoasă, într-o rochie de mătase de culoarea lavandei, cu părul blond prins în coc şi cu un şir superb de diamante la gât.

Sora lui nu fusese niciodată o dezamăgire pentru părinţii lor. De fapt, fusese mereu copilul preferat. Până în momentul în care încercase să se căsătorească cu un simplu căpitan de armată, fără să-i pese că era cel de-al doilea fiu al unui conte. Asta, până când fratele mai mare al lui Julian fusese ucis în Franţa, iar căpitanul devenise conte peste noapte. Cassandra şi Julian fuseseră devastaţi, însă nefericitul eveniment atrăsese interesul şi aprobarea familiei Monroe. În ciuda diferenţei de sex şi de circumstanţe, Owen îşi iubise mereu sora, chiar dacă nu fuseseră neapărat apropiaţi când erau copii. Ar fi făcut orice pentru Cassandra, şi ea la fel pentru el. Nu avea nicio îndoială.

— Nu o văd. Mai ţii minte cum arată, nu-i aşa Owen? întrebă Cass cu umor.

— E blondă, nu-i aşa? întrebă Owen lovindu-se încet cu degetul de frunte.

Nu îşi aducea aminte. Şi încercase să îşi amintească toată săptămâna. Bineînţeles, grupul lui de prieteni nu îi fusese de ajutor. Nu îşi aminteau nici ei cum arăta mica domnişoară. În schimb, nu făcuseră altceva decât să îl tachineze fără milă, spunându-i că avea să fie prins în lanţul căsătoriei, îi oferiseră de băut şi îl îndemnaseră să joace încă o mână de cărţi. Iar el acceptă ambele oferte. Ca de obicei.

— Nu, nu e blondă. Are părul castaniu-închis, şi deja aţi făcut cunoştinţă. Deci ar fi bizar să te prezint din nou. Încearcă să îţi aminteşti cum arată!

— Ai început perfect, Monroe, pufni Swifdon.

— Bine, dar să mi-o arăţi atunci când o vezi, da? Trebuie să termin odată cu asta, spuse Owen dându-şi ochii peste cap.

Încă îl căuta din priviri pe lacheu. Un duce ar fi trebuit să aibă mai mulţi slujitori la dispoziţie.

— Ce romantic, zise Cass, dezaprobându-l din cap.

— Dacă nu îţi place cum procedez, de ce ai mai venit? o certă Owen.

— În ce toane bune eşti azi! Află că mama m-a rugat să vin. A insistat să mă asigur că ne prezentăm bine. Mă tem că este îngrijorată pentru reputaţia familiei noastre, rosti Cass ridicând din umeri.

Swifdon râse zgomotos la auzul acelor cuvinte.

Owen căută din nou cu privirea un slujitor. Avea mare nevoie de o băutură!

— Desigur, a vrut să insiste asupra faptului că *nu* sunt singurul membru al familiei. Ar fi fost o mare ruşine să fie aşa.

— Voiam doar să spun că… începu Cass, încruntându-se.

Sărmana Cass! Era sora lui cea dulce. Mereu crezuse în părţile lui bune, în ciuda tuturor evidenţelor ce arătau contrariul.

— Înţeleg, răspunse Owen. Nu trebuie să îmi explici. Iar apoi nu îmi fac deloc griji. Dacă ducele şi ducesa nu m-ar fi acceptat, nu ar fi ajuns la o înţelegere în privinţa

căsătoriei cu stimabilul nostru tată, nu-i aşa?

— Aşa este, dar nu cred că ducele şi ducesa sunt persoanele pe care trebuie să le impresionezi. Lady Lavinia este acea persoană, adăugă Cass, înclinând capul.

— Nu mi-a fost niciodată greu să farmec domnişoarele, spuse Owen rânjind.

— Mă tem că ţi-ai găsit naşul cu Lavinia. Are o reputaţie de persoană uşor… dificilă, spuse Cass, ridicând din sprâncenele ei blonde.

Se uită la cumnatul său. Swifdon tuşi uşor, dar Owen era sigur că doar încerca să-şi înăbuşe râsul.

— Da, asta am aflat şi eu, răspunse Owen. Aşadar, dificilă?

— Puţin… înţepătoare, adăugă Cass.

— Nu contează, zise Owen rânjind şi mai tare. Nu am găsit prea multe domnişoare care să reziste farmecelor mele. Atunci când *aleg* să fiu fermecător, desigur.

— Câtă modestie, dragă frate, spuse Cass, dându-şi ochii peste cap. Deşi trebuie să recunosc că aştept cu nerăbdare să văd cum interacţionezi cu Lady Lavinia. De abia aştept să văd dacă nici ea nu va putea rezista farmecului tău. Chiar cred că a venit vremea să te aşezi şi tu la casa ta.

— Ah, refrenul oamenilor căsătoriţi. Mereu credeţi că toţi ceilalţi trebuie să se căsătorească, replică Owen.

— Nu-i chiar aşa de rău, Monroe. Chiar ar trebui să încerci. Deşi e cu totul deosebit atunci când îţi găseşti perechea potrivită, adăugă Swifdon şi sărută mâna înmănuşată a soţiei sale, în ochi strălucindu-i ceea ce Owen putea doar presupune că este dragoste.

Owen îşi apăsă cu mâna abdomenul său cel plat.

— La naiba! Am băut prea mult aseară, Swifdon. Nu mă face să-mi fie din nou greaţă!

Chiar atunci trecu pe acolo un lacheu ducând o tavă de argint plină cu pahare cu şampanie.

— Ah, aici erai, bravo, strigă Owen!

— Parcă ai spus că ai băut prea mult aseară, pufni Swifdon.

Owen luă un pahar pentru el şi unul pentru Cass, iar Swifdon se servi şi el.

— Am băut prea mult aseară şi de aceea acum am nevoie de *încă* un pahar, spuse Owen rânjind şi golind imediat paharul.

— Uite-o! zise Cass dintr-o suflare.

— Pe cine?

Owen vedea doar o sală plină cu doamne şi domni, îmbrăcaţi în costume în culori ameţitoare. Nimeni nu ieşea în evidenţă.

— Pe Lady Lavinia, desigur, răspunse Cass, dându-şi din nou ochii peste cap.

— Unde? întrebă Owen în timp ce tot cerceta sală.

— Este acolo, lângă palmierul acela. Cred că discută cu sora ei, spuse Cass, făcând semn cu capul spre colţul îndepărtat al încăperii.

Owen aruncă o privire spre palmier, unde două domnişoare cu părul închis la culoare stăteau de vorbă. Nu le putea distinge feţele. La naiba!

— Care dintre ele este?

— Serios? Cass avea o expresie de exasperare pe faţă şi îşi puse o mână în şold.

— Nu le pot vedea feţele, protestă Owen.

— Cea cu rochia de culoarea piersicii, oftă Cass.

— Adică portocalie? comentă Owen strâmbând din nas.

— Adică de culoarea piersicii, repetă Cass închizându-şi evantaiul şi oftând adânc.

Owen se întoarse ca să poată privi mai bine. Oricum, cealaltă fată purta o rochie bleu. Îi dădu unui lacheu paharul de şampanie gol.

— Revin.

— Mult noroc, bătrâne! spuse Swifdon bătându-l pe spate.

— Nu am nevoie de noroc, răspunse Owen cu un nou rânjet.

Îşi îndreptă umerii, ridică bărbia şi porni spre palmier. Dacă reuşea să termine cât mai curând cu treaba asta,

putea salva cât de cât seara, ducându-se la un club de la marginea oraşului pentru un joc de cărţi.

Merse lejer spre locul în care se aflau cele două domnişoare. Cea în portocaliu se întoarse brusc şi scoase un sunet ca un chiţăit. Cea în albastru se întoarse spre el şi îl privi. Era o frumuseţe, înaltă, subţire, cu părul închis la culoare şi cu ochii albaştri ce exprimau… ostilitate. De fapt, părea pur şi simplu neimpresionată. Nu era privirea pe care o vedea de obicei la o lady. Slavă Cerului că el venise după cea în portocaliu! Îşi întoarse privirea către ea. Era mai scundă, cu un bust atrăgător şi având nişte curburi care d făceau să îşi dorească să o mângâie. Şi, mai mult, avea o strălucire în ochi care părea să spună că întâlnirea îi făcea plăcere. Oare de ce?

— Domnişoarelor, spuse el, făcând o plecăciune şi dăruindu-le cel mai suav zâmbet, acelaşi cu care le fermeca pe cele mai multe domnişoare din înalta societate. I se spusese de nenumărate ori că acea gropiţă din obraji îl făcea să fie practic irezistibil.

— Milord, răspunse cea în portocaliu pe un ton amabil.

Strălucirea îi rămăsese încă în ochi.

— Iar dumneavoastră sunteţi… spuse cea în albastru, ridicând din sprâncene.

— Mă răneşte faptul că nu vă aduceţi aminte de mine, milady, replică el îndreptându-se de spate.

Ea nu îi întinse mâna.

— Chiar şi aşa, tot nu vă recunosc, adăugă ea.

Owen se strădui să nu tremure. Se uita când la una, când la cealaltă. Domnişoara în portocaliu nu avea cum să fie Lady Lavinia, cea în albastru părea a fi mai *dificilă* dintre cele două. *Aceea* părea a fi o viperă. În orice caz, trebuia să se ţină departe de ea. Putea fi viitoarea lui cumnată, dar asta nu însemna că trebuia să petreacă prea mult timp în compania ei. Îşi întoarse atenţia către cea în portocaliu.

— Eu sunt Lord Owen Monroe, se prezentă el.

Până la urmă, era normal ca ele să nu şi-l amintească. La urma urmei, nici el nu ar fi recunoscut-o pe Lady Lavinia dacă nu i-o arăta Cass. Nu era o problemă.

— Ştiu cine sunteţi, răspunse domnişoara în portocaliu, zâmbindu-i cu o expresie visătoare pe faţa ei rotundă.

Dacă te uitai mai bine la ea, chiar *era o* făptură frumoasă. Era mai mică de statură decât sora ei, dar infinit mai atrăgătoare, cu părul întunecat şi uşor ondulat şi cu cei mai calzi şi atrăgători ochi căprui, încadraţi de nişte sprâncene stufoase.

El îi zâmbi. De ce crezuse tatăl lui că avea să fie dificil? Fata aproape că îi mânca din palmă.

— Atunci îmi va fi mult mai uşor să vă invit să ne plimbăm prin sală împreună.

— Vreţi să vă plimbaţi? întrebă ea roşind. Cu mine? adăugă arătându-se cu degetul.

— Da, milady, spuse el râzând uşor, apoi se plecă din nou şi îi întinse braţul.

Tânăra în albastru se uită urât la el, apoi i se adresă surorii sale:

— Du-te, atunci. Voi fi la masă.

— Prea bine.

Frumuseţea în portocaliu îşi puse mâna pe braţul lui. Căsătoria cu ea nu ar fi fost un lucru prea rău. Nu era doar atrăgătoare, ci părea chiar supusă. Era o combinaţie perfectă.

El îi acoperi mâna cu palma lui mare. Era puţin cam încordată, prea temătoare. Îşi putea da seama după modul în care îşi ţinea mâna, după cum îi tremura palma pe haina lui. Owen era obişnuit cu tinere care dansau uşor, care flirtau, care râdeau la glumele lui necuviincioase şi care beau puţin prea mult. Balurile acestea cu fete inocente erau cu totul altă poveste. Erau pline de viitoare soţii anxioase care tremurau de parcă urmau să se spargă cu totul.

— Vă este teamă? o întrebă el.

— Nu, de ce? spuse ea, însă graba cu care răspunsese o făcu să pară neconvingătoare.

— Nu ştiu, păreţi uşor… neliniştită, spuse el ridicând din umeri.

— Neliniştită? Eu? Nu!

Din nou, cuvintele fură rostite mult prea repede, iar pieptul i se mişca sacadat, semn că respira rapid. Deşi el trebuia să recunoască faptul că nu îi displăcea vederea decolteului ei. Fiind mai înalt cu un cap decât ea, putea vedea foarte bine.

— Nu sunteţi neliniştită? întrebă Owen şi încetini uşor, sperând ca astfel să o calmeze.

— N-nu, chiar deloc.

Ea îşi ridică bărbia şi Owen îi admiră curajul. Era limpede că se emoţionase, dar nu voia să recunoască. Bine jucat, Lady Lavinia! Curtarea ei vreme de o lună avea să fie o joacă de copil. Se întreba însă dacă ea chiar nu ştia că el îi era alesul. Altfel, de ce ar fi fost atât de emoţionată? Owen oftă şi decise să nu se mai gândească la asta. Poate că, pur şi simplu, nu era într-o stare de spirit prea bună. Tatăl său jurase că tânăra nu ştia nimic despre aranjamentul lor.

— Spuneţi-mi, milady, cum vi se pare balul? întrebă el, uitându-se adânc în ochii ei.

Nu găsise până atunci vreo domnişoară care să nu fie încântată de privirea lui pătrunzătoare. Ea fu prima care îşi mută privirea. El câştigase.

— Îmi place foarte mult, răspunse ea cu vocea uşor tremurată. Dar nu cred că sora mea se distrează prea mult.

— Ce frumos că vă pasă atât de mult de sora dumneavoastră!

— E un lucru obişnuit la noi în familie, răspunse ea.

Owen miji ochii. Chiar devenea interesant. Poate că Lady Lavinia nu era atât de insipidă cum se aştepta să fie. Nu se arătase deloc a fi dificilă, cel puţin momentan. Era clar că toată lumea exagerase în privinţa temperamentului ei.

Puse mâna pe cotul ei şi o trase mai aproape pentru a vedea cum reacţionează. Cu siguranţă nu avea să îl plesnească şi să facă o criză de nervi în mijlocul balului. În schimb, ea îşi ţinu respiraţia şi rămase la fel de rigidă. Nu era nimic dificil la ea. Apoi continuară plimbarea.

— Sora dumneavoastră este mai tânără, nu e aşa? Tocmai a avut balul de iniţiere? Poate că încă nu s-a obişnuit cu genul acesta de evenimente, spuse Owen.

Tânăra în portocaliu dădu dezaprobator din cap.

— Oh, nu, Lavinia este sora mea mai mare.

Owen aproape că se împiedică, apoi înlemni. Dădea dovadă de lipsă de maniere. Reuşi să se adune înainte de a se apleca spre ea. Probabil că nu auzise bine.

— Ce aţi spus? întrebă şi se apropie mai mult ca să se asigure că aude bine.

— Am spus că Lavinia este mai mare. De fapt, eu tocmai am avut balul *meu* primăvara trecută.

Owen îşi strânse buzele. Mica brunetă de lângă el continuă să meargă, iar el îi urmă paşii ca şi cum ar fi fost în transă. Se afla într-o situaţie dificilă. Cum avea să iasă dintr-o asemenea încurcătură?

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră *nu* sunteţi Lady Lavinia Hobbs?

— Nu, desigur că nu. Eu sunt Lady Alexandra Hobbs, râse ea. Şi trebuie să spun că nu aţi impresionat-o prea tare pe Lavinia până acum. Am înţeles de la mama că urmează să vă căsătoriţi cu ea.

Capitolul 7

De îndată ce plimbarea lor prin sală se încheie, şi Lord Owen îi mulţumi cu un zâmbet fermecător, Alexandra se grăbi să se ascundă după palmierul de lângă Lavinia. El nu ştia, însă mai devreme o salvase de o conversaţie extrem de neplăcută cu sora ei. Una în care Lavinia denigrase felul în care arăta fiecare doamnă de la bal, asta pe lângă discursul ei obişnuit împotriva femeilor intelectuale şi a oricărei femei erudite. Tocmai începuse o nouă tiradă împotriva bărbaţilor prea implicaţi în politică atunci când Lord Owen venise şi le confundase.

Pentru un moment, un groaznic, dar dulce moment,

Alexandra chiar crezuse că el voise să o invite pe *ea* la plimbare, că ştiuse cine era şi că o alesese pe ea. Dar curând îşi dăduse seama că nu se întâmplase asta şi, deşi numai se frânse, se amuzase de situaţia creată şi era curioasă să vadă cum avea să iasă din acea încurcătură.

Privirea lui Lord Owen atunci când îşi dăduse seama că o invitase pe sora nepotrivită fusese extrem de amuzantă. Ce putea fi mai amuzant? Reacţia Laviniei atunci când Owen avea să apară în faţa ei pentru a-şi îndrepta greşeala. Iar dacă Alexandra anticipase corect, acesta avea să fie următorul lui pas.

Îl privi cum înşfăcă două pahare cu şampanie de pe o tavă şi le dădu pe gât unul după altul. Alexandra zâmbi în sinea ei. Băutură în exces? Bifat.

Cu o privire hotărâtă, pe care Alexandra o putea observa chiar şi de acolo de unde se afla, Owen cercetă sala, o zări pe Lavinia şi o urmări. Alexandra zâmbi din nou. Arogant? Cu siguranţă. Dacă Alexandra avea dreptate din nou, Owen urma să fie mult prea arogant.

Îşi ţinu respiraţia şi se lipi de perete, sperând ca el să nu o observe. Lavinia stătea cu Lady Sarah Highgate. Cele două discutau politicos. Deşi, din câte putuse auzi, nici Lady Sarah nu era prea încântată de discursul Laviniei. Conversaţia lor fu întreruptă brusc atunci când Owen se apropie. După zgomotul paşilor lui, îşi dădu seama că ajunsese în faţa lor. Alexandra încercă să se aplece, pentru a putea privi printre frunzele palmierului.

— Milady, îi spuse el Laviniei, făcând o plecăciune.

Lavinia îl privi de sus pe viitorul conte, cu buzele strânse.

— Milord? V-aţi întors atât de repede? Nu am văzut-o pe Alexandra, dacă pe ea o căutaţi, spuse ea pe un ton arogant.

— Nu pe ea o caut, răspunse el pe un ton pe care Alexandra îl percepu drept unul măgulitor.

Lavinia oftă, apoi făcu un semn cu mâna către Lady Sarah.

— V-o prezint pe Lady Sarah Highgate.

— Plăcerea este de partea mea, milady, spuse Owen pe acelaşi ton politicos.

— Lady Sarah este disponibilă, continuă Lavinia, cu nasul pe sus. Poate că ea ar dori să se plimbe prin sală cu dumneavoastră. Deşi s-ar putea să aveţi ceva competiţie. Se zvoneşte că marchizul de Branford îşi va face apariţia în seara aceasta, iar el este extrem de îndrăgostit de Lady Sarah.

Alexandra se strâmbă. Oh, Lavinia era chiar nesuferită!

Sărmana Lady Sarah – care era absolut superbă, cu părul ei negru şi ochii verzi – roşi până în vârful degetelor. Alexandra voia să se întindă şi să îi strângă braţul în semn de simpatie. Era limpede că Lavinia avea o plăcere perfidă de a-i stânjeni pe cei din jur.

— O, nu. Nu este, eu… se bâlbâi Lady Sarah.

— Aiureli, o întrerupse Lavinia, aranjându-şi săculeţul mult prea ornat. Insistase ca acesta să aibă ciucuri, dantelă şi broderie.

— Toată lumea ştie că eşti preferata sezonului, Sarah. Recunoaşte!

Se simţea clar invidia din glasul ei. Lady Sarah clătină din cap atât de tare, încât i se desprinse o buclă din coafură.

— O, nu, chiar deloc. Eu… trebuie să plec. Mă tem că următorul meu dans este deja promis.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Owen zâmbindu-i cu bunăvoinţă lui Lady Sarah, care era de-a dreptul hărţuită. Dar, de fapt, venisem să vă invit la dans pe *dumneavoastră,* Lady Lavinia.

Oh, nu! Lavinia detesta dansul, dar sărmanul Owen nu avea de unde să ştie asta. Îi oferi Laviniei un zâmbet atât de fermecător, încât Alexandra oftă în sinea ei.

— Pe mine? întrebă Lavinia cu o expresie surprinsă.

— Da, răspunse Lord Owen.

— Vă rog să mă scuzaţi, se grăbi să adauge Lady Sarah. De abia aştept să discutăm altă dată, Lady Lavinia. Seară frumoasă, Lord Owen, mi-a făcut plăcere să vă

cunosc!

„Bine că Lady Sarah a reuşit să scape!” Alexandra nu putea decât să o compătimească pe biata tânără.

— Aşadar? întrebă Lord Owen imediat ce Lady Sarah plecă.

Lavinia strâmbă din nas ca şi cum ar fi mirosit ceva absolut dezgustător.

— Sunteţi *sigur* că doriţi să dansaţi cu *mine?*

— Desigur. De ce mi-aţi pune la îndoială sinceritatea?

Lavinia îi răspunse pe un ton dur, dar binevoitor, cu care Alexandra era mai mult decât obişnuită.

— Poate pentru că mai devreme părea că nu ştiaţi cum mă cheamă.

Zâmbetul ei deveni şi mai dur. Alexandra îşi frământă mâinile. Atunci când zâmbea, Lavinia semăna puţin cu un schelet supărat.

— Desigur că nu, milady. Cum aş putea uita o persoană atât de radioasă precum dumneavoastră? replică Owen pe un ton ceva mai ridicat.

— Radioasă? Chiar aţi spus radioasă? întrebă Lavinia pufnind într-un râs batjocoritor.

Alexandra se înfioră din nou. Lavinia putea fi crudă atunci când o supăra cineva. Iar lista persoanelor care o puteau supăra era foarte lungă.

— Milady, doriţi să repet rugămintea? continuă Owen pe un ton uşor iritat.

— Care era rugămintea? întrebă Lavinia, în timp ce îşi studia condurii.

— Îmi puteţi face onoarea de a dansa cu mine?

Vocea lui era deja fermă, însă zâmbea fermecător în continuare – un zâmbet ce îi înmuia genunchii Alexandrei. Oh, oare cum îi putea rezista sora ei? Lui, cu acea gropiţă în obraz? Alexandra voia să sară de după palmier şi să accepte ea însăşi. În schimb, îşi muşcă buza şi se apropie pentru a auzi mai bine.

— Mi se pare interesant, Lord Owen, că sunteţi atât de dornic să dansaţi în această seară, continuă Lavinia, încrucişându-şi braţele la piept.

Alexandra aproape că suspină. Asta era. Lavinia se pregătea să îl refuze violent. Era faimoasă pentru astfel de refuzuri, care veneau imediat după ce îşi încrucişa braţele.

— Din ce cauză? întrebă Owen cu naivitate.

— Ştiam că nu prea dansaţi cu tinere domnişoare la baluri.

El îi oferi acelaşi zâmbet care făcea să ţi se taie genunchii.

— Nu am făcut-o prea des până acum, milady, din cauză că nu speram să încuviinţaţi a-mi fi parteneră.

Lavinia râse. Tare. Mult şi tare. Când se opri din râs, spuse:

— Nu ştiu ce anume v-a făcut să speraţi că voi fi de acord. Îşi ridică bărbia. Sunteţi cunoscut pentru farmecul dumneavoastră, Lord Owen, sau cel puţin aşa am auzit, dar, trebuie să vă întreb, astfel de declaraţii caraghioase precum cea de mai devreme chiar funcţionează la celelalte femei?

Preţ de o clipă, Lord Owen păli. Arăta ca şi cum înghiţise un gândac. Dar îşi reveni de îndată şi zâmbi.

— Să înţeleg că nu mă găsiţi atrăgător, Lady Lavinia? întrebă el privind-o cu precauţie.

— Câtuşi de puţin. Dar s-ar putea să o fermecaţi pe sora mea. Ea e mult mai uşor de impresionat.

Alexandra fu nevoită să îşi pună mâna la gură pentru a nu scoate un strigăt de indignare.

Lord Owen îşi băgă mâna în buzunar.

— Mândria mea este rănită.

— Mă îndoiesc. Nu sunt sigură că sunteţi capabil de a avea mândria rănită, pufni Lavinia.

— Vă asigur că sunt. Owen îşi îndreptă umerii laţi. Acum, este nevoie să vă invit la dans a treia oară?

— Nu vă obosiţi, milord, răspunse Lavinia, aranjându-şi mănuşa. Răspunsul meu e nu.

— Nu, repetă el. Nu înţeleg.

— Nu sunteţi obişnuit cu acest cuvânt, milord? Oare de ce nu mă miră? Este opusul lui da. În orice caz, daţi-mi voie să vă spun ce am înţeles eu.

Încă precaut, el încuviinţă din cap.

— Vă rog.

— Înţeleg că interesul dumneavoastră subit faţă de mine are de-a face mai mult cu propriile mele finanţe decât cu farmecul *meu,* oricât de considerabil ar fi acesta. Înţeleg că, până când nu aţi făcut o plimbare în sală cu Alexandra, care v-a lămurit, chiar uitaserăţi cine sunt. Mai înţeleg că părinţii noştri sunt mult mai interesaţi de unirea noastră decât am fi noi doi vreodată, lucru dovedit de faptul că mama v-a invitat la acest bal şi a început să menţioneze că sunteţi o partidă bună, deşi până de curând se referea la dumneavoastră ca fiind un pierde-vară beţivan. Şi, în cele din urmă, Lord Owen, acum intenţionez să vă las. Poate veţi reuşi să găsiţi o tânără care să vă găsească mult mai fermecător decât o fac eu. Cu siguranţă, nu va fi uşor, dar eu vă urez succes!

Şi, cu asta, Lavinia se întoarse pe călcâie şi pluti în depărtare, precum o pasăre furioasă.

Lord Owen rămase pe loc clipind, complet derutat, parcă neînţelegând ceea ce i se întâmplase.

— Tunete şi fulgere, murmură el înspre palmier. Dificilă? Zici că e inchiziţia spaniolă!

Alexandra zâmbi din nou. Înjurături? Bifat.

Alexandra văzuse suficient de multe. Dacă ar fi sesizat orice semn că Lavinia l-ar fi acceptat pe Owen, ar fi renunţat sau cel puţin s-ar fi abţinut să se amestece în curtarea surorii sale. Însă nu doar ultimele momente îi dovediră că sora ei nu avea nici cel mai mic interes faţă de el, ci şi faptul că nu se potriveau. În schimb, ea şi Owen… Pe Alexandra nu o deranjau înjuratul, impertinenţa, dansul sau băutura. Mai ales şampania. Acum, că se gândea mai bine, oare unde putea găsi un pahar de şampanie?

Oh, da, nu s-ar simţi vinovată dacă l-ar aborda pe Lord Owen, în ciuda intenţiilor părinţilor ei. Şi apoi, nu petrecuse ani întregi încercând să fie mai curajoasă şi mai aventuroasă? Planul care i se forma rapid în minte era şi curajos, şi aventuros, şi îi oferea posibilitatea de a petrece timp cu Lord Owen. Poate chiar mult timp.

Lord Owen se întoarse şi se pregătea să plece, când cuvintele zburară din gura Alexandrei, fără ca ea să mai aibă timp să le cântărească.

— Stai! strigă ea. Te pot ajuta.

Capitolul 8

Owen clipi şi se întoarse către colţul de unde se auzise vocea aceea de femeie. Părea să vină din direcţia palmierului, ti vorbea un palmier? Nu băuse chiar *atât* de mult. Se uită mai bine, aplecându-se şi încercând să vadă dincolo de frunze.

— Cine e acolo?

O siluetă mică de femeie îi făcea cu mâna de dincolo de frunze. Îl invita să i se alăture după copac.

— Sunt eu, Alexandra.

Sora mai mică a Laviniei stătea acolo, clipind la el cu un zâmbet adorabil.

— Lady Alexandra, se corectă ea, roşind uşor.

Owen se duse după palmier. Se părea că tânăra domnişoară nu voia ca toţi ceilalţi invitaţi de la bal să vadă că îşi vorbeau. Ori se ferea doar de sora ei? Nu o putea învinui pentru asta, din moment ce chiar el fusese înţepat de ea cu câteva clipe înainte.

— Lady Alexandra, repetă el după ce ajunse lângă ea. E o plăcere să vă revăd. Mi-ar părea rău să ştiu că aţi auzit conversaţia neplăcută pe care tocmai am avut-o cu sora dumneavoastră.

— Da, am auzit totul, oftă ea. Trebuie să recunosc că am prostul obicei de a trage cu urechea. Dar vă pot ajuta.

Owen nu se putu abţine să nu zâmbească. Îi plăcea că îşi recunoştea păcatul aşa de uşor. Era reconfortant. Stătuse prea mult pe lângă domnişoare care ştiau doar să facă pe mironosiţele. Pe lângă asta, propunerea ei îl intriga. Cum putea acea micuţă femeie să creadă că *ea* l-ar putea ajuta pe *el?*

— Să mă ajutaţi cu ce anume?

— Să vă ajut să o curtaţi pe Lavinia, spuse ea foarte simplu.

În ciuda locului în care se aflau, el privi peste umăr pentru a se asigura că nu îi aude nimeni. O privi cu precauţie.

— La ce vă referiţi?

— Aţi pornit cu stângul. Laviniei nu îi place ca bărbaţii să o provoace. Cu atât mai mult îi displace atunci când nu este prima remarcată.

— Prima remarcată?

— M-aţi invitat pe mine la plimbare, răspunse ea.

„Asta pentru că eşti infinit mai atrăgătoare decât scorpia aia care ţi-e soră”.

— Aţi început complet greşit, continuă Alexandra clătinând din cap cu tristeţe, de parcă i-ar fi părut rău pentru el.

Oare de câte ori fusese nevoită să ceară scuze pentru faptele surorii sale?

— Aşa se pare, răspunse Owen, simţind că Lady Alexandra mirosea a căpşune şi a raze de soare şi că îi distrăgea atenţia cu acel surâs ce părea că nu îi dispare niciodată de pe buze.

— Vă pot spune ce anume îi face plăcere, astfel încât să vă fie mai uşor să îi intraţi în graţii.

Owen ridică din sprâncene. Ce noroc! Nu doar că sora lui Lady Lavinia era drăguţă şi prietenoasă, dar se părea că îi putea fi de ajutor. Se îndoia că Lady Lavinia avea orice fel de graţie, însă el iubea provocările, iar Lady Lavinia se dovedise că era clar una din ele. În plus, ţinea în mâinile ei dure soarta alocaţiei lui viitoare.

— Excelent, răspunse el. Ce anume îi place?

— Vă voi spune… cu o condiţie, zise Alexandra cu o privire hotărâtă.

Owen o privi pe micuţa brunetă. Devenea interesant. Oare ce putea dori o tânără nevinovată precum Lady Alexandra Hobbs de la *el?* Cu toate astea, zâmbi. O înţelegere? Era exact ceea ce ar fi făcut şi el dacă

circumstanţele erau altele. Rareori făcea un lucru fără să aibă ceva de câştigat. Se uită la ea din ce în ce mai interesat. Cel puţin, reuşise să îi atragă atenţia, lucru rar pentru o tânără inocentă.

— Cum, o condiţie? Ce condiţie?

Ea înghiţi în sec înainte să îi răspundă şi îşi drese glasul.

— Vreau să veniţi la următorul bal din înalta societate şi… să dansaţi cu mine.

— Să vin la…? şi să dansez cu…? Dragă domnişoară, dar de ce?

Ea îşi împreună mâinile şi începu să le fluture într-un mod adorabil. Se uită în stânga şi în dreapta, pentru a se asigura că nu sunt auziţi, chiar dacă se aflau în spatele unui palmier.

— Am fost un eşec total sezonul acesta, mama este extrem de supărată. Trebuia să am un bal de debut de succes, însă nu s-a întâmplat asta.

Dădu iar din mâini într-un fel fermecător, iar Owen simţi din nou parfumul ei de căpşune. Oare avea fructe în săculeţ? Cumva, părea genul de domnişoară diafană care ar fi făcut asta.

— Am în minte… un domn anume, dacă se poate spune aşa, zise ea grăbită. Doar că până acum nu m-a observat.

— Şi cum crezi că te-aş putea ajuta eu în *această* privinţă?

Alexandra îşi ridică bărbia, iar admiraţia lui pentru ea crescu. Avea curaj. Owen aprecia asta. Îşi dădea seama că ea nu avea de gând să renunţe. Din contră, se pregătea să îşi susţină cauza.

— Sunt conştientă de reputaţia pe care o aveţi, Lord Owen. Sunteţi cel mai mare libertin din Londra. Dar sunteţi şi extrem de popular. Puţin interes din partea dumneavoastră mi-ar putea crea o reputaţie.

— Da, dar nu ar fi neapărat una bună.

Oare vorbea serios? Părea că ştie destul de multe despre el. Era surprinzător pentru o astfel de tânără, dar

era complet… nepotrivit. Această tânără probabil că habar nu avea ce îi cerea.

Îi întâlni privirea şi descoperi că avea ceva ciudat în ea. Era ceva ce îl intriga. Părea că plănuise asta cu săptămâni, dacă nu cu ani înainte. Era ca un general ce executa o strategie. Pentru Owen, care nu îşi planifica nici ziua de mâine, era ceva extrem de atrăgător.

— Nu sunt de acord, replică ea cu sinceritate.

Cu siguranţă, Owen nu mai cunoscuse o tânără inocentă atât de sinceră.

— În prezent, sunt un nimeni. O fată neinvitată la dans. Niciun domn nu se uită de două ori la mine. Dacă vă veţi arăta interesat de mine cât de puţin, cu siguranţă interesul faţă de mine va creşte.

O studie din cap până în picioare. Măi să fie! Peste ce dăduse? Era o inocentă cu coloana de oţel? Era *foarte* interesant. Iar fata avea dreptate. Oricât de hulit fusese, devenise extrem de eligibil şi de popular. Şi nu îşi arăta *niciodată* interesul faţă de tinerele inocente. Orice fel de atenţie i-ar fi acordat, Alexandrei i-ar fi crescut şansele de măritiş. Fără îndoială, toată lumea de la bal discuta despre plimbarea lor prin încăpere. Nu o putea contrazice şi chiar îi admira gândirea şi tenacitatea. Cele mai multe tinere de vârsta ei ar fi fugit până acum.

Unde era neliniştea pe care o arătase mai devreme? Se părea că dispăruse cu totul.

Dar cât de serioasă era? Putea fi descurajată? Era doar o bravadă din partea ei? Trebuia să afle. Porni la atac.

— Dacă v-aş spune că nu obişnuiesc să dansez cu tinere naive?

— Nu mi s-a părut că vă deranja compania mea mai devreme, replică ea, încrucişându-şi mâinile peste bustul atrăgător.

„Bravo, Lady Alexandra!”

— Era altceva, încercam să… începu Owen, dar se opri, deoarece nu ştia cum să o spună într-un mod elegant.

— Să o curtaţi pe sora mea, cu care m-aţi confundat?

Owen îşi muşcă obrazul, încercând să nu zâmbească.

Fata nu era doar inteligentă, ci şi îndrăzneaţă. Îi plăcea şi asta la ea. Mereu preferase onestitatea.

— Da, răspunse el, minunându-se de faptul că era cea mai sinceră discuţie pe care o avusese la un eveniment din înalta societate. Aşadar, după cum spuneam, nu obişnuiesc să dansez cu tinere naive.

Alexandra ridică din umeri şi bătu cu degetele peste braţele încrucişate.

— Nici eu nu obişnuiesc să îmblânzesc toţi derbedeii, presupun că amândoi vom fi nevoiţi să găsim altă soluţie.

Owen se strădui să nu rămână cu gura căscată. Să îmblânzească derbedei? Fata era într-adevăr îndrăzneaţă! Nimeni nu îi mai spusese vreodată aşa. Cel puţin, nu direct în faţă. Dar trebuia să fi avut motive să fac asta. Ea nu înţelegea pe deplin ce îi propunea. Îşi înclină capul spre ea.

— Dacă fac ceea ce îmi cereţi, vor apărea bârfele.

Alexandra ridică din nou din umeri.

— Din câte am auzit despre dumneavoastră, bârfa nu v-a oprit niciodată.

— Să înţeleg că până şi o persoană atât de tânără precum dumneavoastră îmi cunoaşte reputaţia, spuse el râzând.

Tânăra era nu doar îndrăzneaţă, ci şi amuzantă.

— Da, şi nu sunt chiar atât de tânără. Am aproape 19 ani.

Oh, Doamne, chiar *era* tânără! Şi complet depăşită de situaţie.

— Cum credeţi că va reacţiona Lady Lavinia dacă mă va vedea din nou cu dumneavoastră?

— Fiţi fără grijă! Mă voi ocupa eu de Lavinia.

— Dumneavoastră?

O privi din cap până în picioare. Era foarte hotărâtă.

— Da. Îi voi spune că am discutat numai despre ea.

— Asta va funcţiona? întrebă Owen încruntându-se.

— Desigur. Lavinia crede că toată lumea ar trebui să vorbească numai despre ea.

Owen îşi frecă tâmplele, simţind că îl ia durerea de cap.

— Pare încântătoare.

— Nu se poate abţine... Mama şi tata au tratat-o mereu ca pe o prinţesă, oftă Alexandra.

— Pe dumneavoastră cum v-au tratat? o întrebă Owen şi încercă să îi citească expresia feţei.

Alexandra îşi mută privirea şi apoi clătină din cap.

— Îmi veţi accepta sau nu propunerea?

Owen îşi puse în gând să deschidă acest subiect cu altă ocazie.

— Dacă accept, cum propuneţi să procedăm?

— Cu ce anume? întrebă ea clipind spre el.

Owen miji ochii. Nu putea fi *atât* de naivă. Sau putea?

— Cu întâlnirile noastre, desigur.

Lady Alexandra tuşi, apoi îşi duse mâna la gât.

— Întâlnirile noastre? reuşi ea să rostească în cele din urmă.

— Da. Nu mă îndoiesc că aveţi multe să îmi spuneţi, iar eu am multe să vă învăţ.

Ochii ei frumoşi arătau de parcă aveau să-i iasă din orbite.

— Să mă învăţaţi?

Owen îşi alunecă mâinile peste haina lui impecabilă.

— Exact.

Ea începu să respire sacadat. Devenise din nou agitată. Iar decolteul ei îi distrăgea atenţia la fel de mult. Dintr-odată, mirosul de căpşune îl făcu să-i lase gura apă.

— Ce anume mă puteţi învăţa?

Întrebarea era *prea* de tot. Owen se abţinu să dea cel puţin şase răspunsuri neadecvate. Nu. Avea să fie întru totul respectabil. Chiar dacă era un derbedeu, nu avea de gând să fie indecent cu o inocentă. Ridică o sprânceană.

— Cum să dansaţi corect, de exemplu.

— Cum să dansez? Nu ştiam că nu dansez corect. Şi apoi, când anume m-aţi văzut dansând?

— Nu v-am văzut. Dar, chiar dacă dansaţi corect, pentru a deveni vedeta balului, trebuie să învăţaţi să dansaţi cu mine şi să mă faceţi să mă simt de parcă aş fi singurul bărbat din încăpere.

— Dar nu am spus că vreau să fiu vedeta sezonului. Lady Sarah Highgate…

— Ah, unde e curajul de mai devreme? Nu trebuie să aveţi scopuri prea modeste. Puneţi-vă în gând să deveniţi vedeta sezonului! Iar apoi, dacă veţi fi văzută cu mine, chiar veţi deveni.

— Sunteţi arogant, zise ea, însă gura ei schiţă un zâmbet.

— Trebuie să fiu.

— Voiam să spun că admir asta, adăugă ea uitându-se la el.

— Nu semănaţi deloc cu sora dumneavoastră, rosti el privind-o cu atenţie.

— Din fericire pentru dumneavoastră.

Owen pufni în râs.

— Asta înseamnă că îmi daţi voie să vă arăt cum să dansaţi? Cum să mă faceţi să mă simt ca şi cum aş fi singurul bărbat din încăpere?

— Cum sugeraţi să fac asta?

El se uită în ochii ei.

— Sunt multe subtilităţi la mijloc. Trebuie să mă priviţi în ochi. Să râdeţi la glumele mele, dar nu la toate. Să mă… provocaţi.

Pe Alexandra o trecură frisoanele. Era evident că Owen Monroe nu o văzuse dansând. Dacă ar fi văzut-o, şi-ar fi dat seama că ea cel mai mult încerca să nu îşi calce partenerii pe picioare. Dacă ar fi dansat cu el, i-ar fi fost mult prea greu să se uite în ochii lui. Să îl *provoace?* Ce voia să spună? Părea scandalos! Dar îi plăcea cum suna.

— Trebuie să păreţi uşor plictisită de atenţia mea, continuă el.

Uşor plictisită? Pentru numele lui Dumnezeu, nu era actriţă! Cum avea *să se prefacă* mereu că nu era interesată de el?

Îşi muşcă buza.

— Nu sunt sigură de…

— Bineînţeles că nu sunteţi, răspunse el. Tocmai de aceea aveţi nevoie de ajutorul meu. Motivul pentru care nu

v-aţi descurcat la bal şi pentru care tânărul de care sunteţi atrasă nu a arătat niciun interes este că vă arătaţi prea dornică, prea interesată, prea… disponibilă.

— Asta sună de-a dreptul indecent, zise Alexandra suspinând.

— Chiar deloc, replică el rânjind. Dar, dacă speraţi să convingeţi înalta societate că eu sunt interesat de dumneavoastră, atunci trebuie să deveniţi mai provocatoare şi mai misterioasă destul de repede. Şi puteţi începe prin a dansa cum se cuvine.

— Mă veţi învăţa dumneavoastră cum să dansez? întrebă Alexandra înghiţind în sec pentru a scăpa de nodul din gât.

O privi din cap până în picioare, iar Alexandra avu un gând ruşinos că şi-o imagina fără haine.

— Printre altele. Aşadar, spuneţi-mi, cum vom reuşi să ne întâlnim?

— Reuşesc să mă strecor din casă după-amiaza din când în când, dar nu ştiu unde ne-am putea întâlni, spuse Alexandra, ştergându-şi palmele umede de poalele rochiei.

— Vă strecuraţi din casă?

Owen se uita la ea de parcă ar fi fost o creatură mistică.

— Da, răspunse ea.

— Unde mergeţi?

— Nu este treaba dumneavoastră, milord.

— Într-adevăr, nu este, râse Owen. Ştiu! O cunoaşteţi pe sora mea, Cassandra, Lady Swifdon?

— Da. Nu foarte bine, dar ne cunoaştem.

— Excelent. Faceţi-i o vizită mâine după-amiază la ora 14.

— Nu înţeleg, se încruntă Alexandra.

— Eu voi fi acolo. Să vă aduceţi camerista. Totul va fi cât se poate de decent.

— Dar nu i se va părea ciudat surorii dumneavoastră că…

— Dacă aţi şti câte pozne au făcut sora mea şi prietenele ei înainte de a se căsători cu Julian… cu contele

de Swifdon, nu aţi mai întreba asta.

Lord Owen îi zâmbi din nou Alexandrei, iar ea nu îşi putea lua ochii de la gropiţa lui din obraz.

— Nu mai e nevoie să spun că sigur Cass va înţelege.

Alexandra încuviinţă din cap. Era un risc, iar stomacul i se strângea doar când se gândea la asta, dar ea era cea care pornise tot acest joc şi trebuia să îl ducă până la capăt. Ce altă oportunitate mai bună ar fi avut pentru a petrece timp împreună? Owen trebuia să afle că ea era cea potrivită pentru el, iar ea trebuia să se asigure că el era într-adevăr bărbatul cu care dorea să se căsătorească. Şi apoi toate astea erau o adevărată aventură. Thomas ar fi fost mândru de ea. Nu putea rezista propunerii lui Lord Owen.

— Prea bine. Ne vom întâlni mâine după-amiază.

— Perfect, fu el de acord, rânjind cu dinţii lui albi.

— Vă voi spune totul despre Lavinia, iar dumneavoastră mă veţi învăţa cum să dansez.

— Printre altele, spuse el cu un nou zâmbet diabolic pe faţă.

Capitolul 9

Owen nu putea dormi. Se răsuci pe spate în patul lui foarte mare. Aşternuturile de satin bleumarin se strânseră sub el şi îşi lovi perna din puf de sub cap. Poate că îi era greu să se odihnească pentru că era prima dată când dormea acasă după aproape o săptămână. Casa lui de burlac din zona St James era potrivit, însă el prefera compania diverselor domnişoare de moravuri uşoare. Timpul petrecut la bal îi limită opţiunile pentru seara aceea, iar după ce termină discuţia cu Alexandra Hobbs, nu mai simţi nevoia să meargă la jocurile de noroc. Ciudat, dar adevărat.

Revăzu evenimentele serii în minte. Cass avea nevoie de ochelari. Ea îi spusese că Lavinia era într-o rochie de

culoarea piersicii. Se înşelase, iar drept urmare el ratase complet prima încercare de a o impresiona pe Lady Lavinia. Ţinând cont de comportamentul ei, nu părea că avea să îi fie prea uşor să îi intre în graţii. Domnişoara părea într-adevăr a fi o scorpie. Toţi îi spuseseră că era *dificilă* şi era limpede că o subestimaseră. Lui Owen nu îi plăceau scorpiile. Prefera o tânără deschisă, fericită, zâmbitoare, care să danseze şi să flirteze. Cineva ca… Lady Alexandra. Mai puţin partea cu flirtatul, desigur, în comparaţie cu sora ei, era o gură de aer proaspăt cu aromă de căpşune. Însă nu era doar asta – îl atrăgea şi fizic mai mult decât cealaltă soră. Nu că ar fi contat, dar Lady Alexandra arăta exact aşa cum îşi dorea el să arate o femeie. Din fericire pentru el, ea se arătase dispusă să îl ajute. În schimbul ajutorului *lui,* desigur. Era limpede că Lady Alexandra învăţase devreme în viaţă că negocierea reprezenta o abilitate extrem de necesară. Era o tânără perspicace.

Nu avea remuşcări în privinţa înţelegerii cu sora Laviniei. Amândoi aveau să obţină ceea ce îşi doreau unul de la celălalt. El urma să afle informaţiile necesare pentru a o curta cu succes pe Lavinia şi pentru a evita conflictele cu personalitatea ei înţepătoare. Lady Alexandra avea să câştige popularitate datorită interesului afişat de el. Câteva dansuri la câteva baluri, iar întreg oraşul avea să vorbească numai despre ea.

Avea o singură temere: dacă pe Lady Lavinia avea să o deranjeze timpul petrecut de el cu sora ei, oricât de nevinovate ar fi fost acele întâlniri? Domnişoarele tindeau să fie destul de sensibile când venea vorba despre astfel de lucruri. Mai ales dacă se gândea la povestea spusă de Upton despre cina dezastruoasă şi goblenul sfâşiat. Dar, dacă Lady Alexandra îi explica surorii sale, el nu avea altceva de făcut decât să aibă încredere în ea, deşi nu obişnuia să se încreadă atât de lesne în oameni. Dar nu avea de ales. Prima lui încercare de a o curta pe Lady Lavinia fusese un eşec înfiorător. Owen nu era obişnuit cu asemenea eşecuri, mai ales când venea vorba de femei. Iar apoi putea să îi spună lui Lady Lavinia că îi acordase atenţie

surorii doar pentru a se apropia de ea. Asta sigur i-ar fi întărit părerea foarte bună despre propria persoană.

Oftă şi se răsuci din nou în pat. Găsirea unei soţii era deja o problemă mult mai mare decât credea că avea să fie. Ce bine ar fi fost dacă tatăl lui ar fi ales-o pe Lady Alexandra! Ea părea a fi o persoană rezonabilă. Dar se părea că Lady Alexandra era îndrăgostită de alt tânăr. Nu conta. El acceptase propunerea Alexandrei. Dar, până la sfârşitul lunii, nu avea nicio îndoială că avea să reuşească să fie dacă nu fericit, măcar logodit cu Lady Lavinia Hobbs.

*

Alexandra îşi înfăşură strâns halatul în jurul taliei şi se îndreptă spre fereastra ce dădea spre piaţă. Casa din oraş a tatălui ei era situată în cea mai bună zonă din Mayfair, chiar vizavi de parc. Oftă. Crescuse într-un cămin privilegiat, cu bani, servitori, haine alese şi cea mai bună mâncare. Dar singurătatea încă o urmărea. Dacă ar fi avut o soră cu care să se joace, lucrurile ar fi stat altfel, însă Lavinia fusese tratată precum o păpuşă de porţelan, fără să aibă voie să se murdărească ori să îşi strice coafura. Mereu fusese aşa. Alexandra înţelegea de ce. Când avea opt ani, Lavinia se îmbolnăvise de plămâni şi fusese pe moarte. Alexandra îşi amintea cât de sumbră era atmosfera în casă în acea perioadă, cum miroseau medicamentele, cum veneau mereu doctorii. Părinţii ei erau palizi şi trişti şi stăteau pe rând la căpătâiul Laviniei. Doctorii erau siguri că fetiţa nu avea să scape. Tatăl comandase deja un sicriu micuţ. Era alb, căptuşit cu satin roz de satin şi cu o mică pernă de mătase înăuntru.

O înspăimântase teribil pe Alexandra, care la vremea aceea avea cinci ani. După ce îşi reveni Lavinia, tatăl arse coşciugul şi dădu o petrecere uriaşă. Din acel moment, Laviniei i se permisese orice. Alexandra avea doar o amintire vagă despre o soră care se juca şi se purta frumos cu ea. Mulţi ani după ce fusese bolnavă, Lavinia nu mai avu voie să iasă afară sau oriunde s-ar fi putut îmbolnăvi, fiind

servită mereu precum o mică regină.

Ducele şi ducesa îşi ignorau ceilalţi doi copii sănătoşi. Dacă nu ar fi fost Thomas, Alexandra ar fi fost complet singură. Lavinia era cea mai mare şi cea mai frumoasă, cea mai preţuită fiică. Thomas era singurul băiat şi moştenitor, iar Alexandra rămăsese la mijloc. Era mai puţin dorită, mai puţin apreciată, mai puţin specială, învăţase să trăiască cu asta. Acest lucru nu o deranjase niciodată, până când părinţii ei deciseseră să o mărite pe Lavinia cu Lord Owen Monroe. De ce? Dintre toţi bărbaţii din Londra, de ce trebuia să fie el? Erau o grămadă de alţi domni cu titluri nobile care s-ar fi grăbit să se căsătorească cu fiica ducelui. Chiar bărbaţi faţă de care Lavinia ar fi arătat mai mult interes.

Alexandra se aşează pe scaunul din faţa ferestrei şi privi cerul întunecat al Londrei. Nu le putea spune părinţilor ei ce simţea. Nu doar că nu ar fi luat-o în seamă, dar probabil ar fi râs de ea. Micuţa Alexandra îndrăznea să creadă că l-ar putea avea pe cel menit Laviniei? Ridicol! Ca lucrurile să fie şi mai complicate, părinţii insistau ca Lavinia să se căsătorească prima. Considerau că era inacceptabil ca ea să rămână disponibilă, iar sora mai mică să îşi găsească un soţ. Asta nu fusese o problemă până în acel moment, deoarece Alexandra nu primise nicio propunere. Iar acum, când voia să îl cucerească pe Owen Monroe, nu doar că nu avea voie, dar chiar, dacă i s-ar fi permis, mai întâi trebuia ca Lavinia să îşi găsească un soţ. Ceea ce era puţin probabil, pentru că părea că vrea un bărbat care nu avea cum să existe. Unul care iubea poezia şi care să îi cânte balade de iubire la mandolină. Unul care să fie atent şi curtenitor numai cu ea, unul care să o venereze şi să fie la fel de interesat de cumpărarea de zorzoane, în timp ce picta un tablou în onoarea ei. Lavinia voia un cavaler dintr-o eră apusă. Şi, chiar dacă un astfel de bărbat ar fi existat, cu siguranţă nu era Owen Monroe. Pe Alexandra o pufni râsul numai la gândul că Owen ar scrie poezii sau ar cânta balade. Iar cumpăratul de zorzoane era de-a dreptul exclus!

Oricum, dacă ar fi existat un asemenea bărbat, unde

avea să îl găsească? Pentru că acum era convinsă că trebuia să îi ofere Laviniei bărbatul ideal înainte ca ea însăşi să se poată căsători cu Owen, asta dacă l-ar fi convins pe Owen că ei doi se potriveau perfect. Şi oare chiar se potriveau?

Oh, totul era foarte complicat, iar ea complicase şi mai tare lucrurile atunci când îi propusese lui Owen să îl înveţe tot ce trebuia pentru a o curta pe Lavinia. Poarte că într-o zi, când aveau să fie căsătoriţi, el avea să o ierte pentru duplicitate. Un singur lucru o făcea să se simtă mai puţin vinovată, şi anume faptul că Owen şi Lavinia nu se potriveau deloc. Oare tatăl lor chiar nu văzuse asta?

Alexandra îşi răspunse singură. Tatălui lor îi păsa doar de relaţiile sociale. La fel cum îi păsa şi mamei lor. Poate că părinţii îi spuseseră lui Lord Moreland că Owen trebuia să o curteze pe Lavinia şi că ea trebuia să îl accepte, dar, în cele din urmă, aveau să o forţeze să se căsătorească dacă lucrurile nu decurgeau cum voiau ei. Alexandra era sigură de asta.

Alexandra trasă cu degetul pe geamul de la fereastră: Lord Owen Monroe. Păruse uşor surprins de unele lucruri pe care ea le spusese în seara aceea. Alexandra nu îl învinuia. Era ciudat ca viitoarea cumnată să te ajute să îi curtezi sora în schimbul câtorva dansuri. Alexandra era o fire practică. Chiar voia ca Owen să o ajute să devină centrul atenţiei în societate. Partea caraghioasă era că, de fapt, îşi dorea atenţia *lui.* Şi cum putea să o obţină altfel decât petrecând timp cu el? O invitase în casa surorii lui, iar ea era atât de încântată, încât nu putea dormi. Oare Lady Swifdon avea să creadă că era un gest prea îndrăzneţ? Spera că nu. Până la urmă, Cassandra Swifdon părea o femeie bună şi frumoasă.

În schimb, fratele ei, deşi era considerat un desfrânat, un beţivan, un om de nimic, era extrem de popular, fiind persoana perfectă pentru a o ajuta pe Alexandra să fie mai bine văzută în înalta societate. Dar el nu era un om de nimic, ci un adevărat gentleman. Unul care avea grijă de oamenii mai slabi, precum copii de 12 ani hărţuiţi de băieţii mai mari.

Alexandra îşi cuprinse mijlocul. În ziua următoare, Owen avea să o înveţe să danseze. Dar ea ce avea să îl înveţe? Să îi spună ce îi plăcea Laviniei? De fapt, trebuia să îi spună ce nu i-ar fi plăcut. Ceva ce, de fapt, detesta. Alexandra spuse o scurtă rugăciune pentru a fi iertată pentru toate minciunile pe care urma să le zică. Oh, dar avea să îi spună lui Owen şi câte un lucru adevărat. Ceva ce ar fi ajutat-o pe ea. De exemplu, că Laviniei îi plăceau domnii foarte romantici. Avea să îl roage mai târziu să o ierte. Între timp, să înceapă lecţiile!

Capitolul 10

Bătaia din uşa familiei Swifdon se auzi la ora 14 fix. Owen ajunsese şi el cu doar câteva minute mai devreme. Nu obişnuia să se trezească devreme. Nu fusese niciodată matinal. De abia avusese timp să se îmbăieze, să se îmbrace şi să mănânce puţin înainte de a porni spre casa surorii sale pentru a se întâlni cu Alexandra pentru prima lor lecţie. Întrucâtva, ştia că ea avea să fie punctuală, aşa cum el obişnuia să întârzie. Dar în acea zi făcuse un efort pentru ea.

Owen se plimba prin salon când majordomul o primi pe Lady Alexandra şi o conduse în casă. Mirosul de căpşune năvăli în foaier. Ea se opri în loc. Era îmbrăcată formal şi adecvat, cu o rochie galbenă şi bonetă de aceeaşi culoare. Părea uşor nesigură, dar era foarte drăguţă sub razele soarelui după-amiezii ce îi mângâiau obrazul. Micuţa cameristă cu părul roşcat stătea în spatele ei, având o privire precaută.

Lady Alexandra întoarse capul, iar ochii ei întunecaţi îl studiară din cap până în picioare.

— Bine ai venit! spuse Owen zâmbind.

Oare domnişoarei îi plăcea ceea ce vedea? Owen aruncă o scurtă privire în jos, la cizmele lui înalte şi lucioase de culoare neagră. Purta pantaloni din piele de căprioară,

cămaşă albă, o vestă de culoarea smaraldului şi o haină gri-închis. Lavaliera de un alb strălucitor era legată perfect. Se aranjase singur, fără ajutorul valetului, fiind foarte atent. Mereu avusese stil, şi ştia lucrul acesta. Dar în acea zi, uitându-se în ochii Alexandrei, îşi dădu seama că se întreba dacă ea îl aprecia. Oare credea că e chipeş şi şarmant sau era doar un mijloc pentru a-şi atinge scopurile?

Owen clătină din cap. De ce ar fi contat? De ce se întreba asta? Când mai pusese preţ pe ce credea lumea despre el? Cu atât mai mult pe ce credea o tânără naivă?

Ea înainta câţiva paşi în foaier. Camerista o urmă îndeaproape.

Majordomul lui Owen îşi drese glasul şi se oferi să le ia bonetele.

— Am venit să îi fac o vizită lui Lady Swifdon, spuse Alexandra încet, prezentând cartea de vizită şi scoţându-şi boneta.

— Desigur, vă voi conduce la ea, spuse Owen.

Aşteptă până când ea şi camerista îşi scoaseră bonetele şi le dădură majordomului. Apoi Owen luă mâna Alexandrei şi o puse peste braţul lui.

— Aşteaptă aici, Hannah!

Lady Alexandra se uită la camerista ei şi îi făcu semn cu mâna, apoi îi permise lui Owen să o conducă pe coridor.

Bineînţeles că, după ce ieşiră din aria vizuală a majordomului, Owen o conduse în sala de bal.

— Unde este Lady Swifdon? întrebă Alexandra după ce Owen închise uşa în urma lor şi rămaseră singuri în camera aceea mare.

Spaţiul enorm era puţin luminat şi mirosea a ceară şi a lămâie.

— Presupun că este în salon, primind musafiri, răspunse Owen râzând.

— Oh, am… am crezut…

— Nu vă temeţi. I-am spus că veniţi. Va spune că aţi fost împreună dacă apar bârfe.

Lady Alexandra se relaxă şi respiră adânc.

— Sunteţi emoţionată? Nu aveţi de ce, adăugă el.

— Nu. Îşi luă mâna de pe braţul lui şi se dădu mai în spate. De fapt, da. Mă strecor din casă pentru a mă întâlni cu unul dintre cei mai desfrânaţi bărbaţi din înalta societate. Nu am niciun motiv să fiu agitată.

Era amuzantă. Îi plăcea asta.

— Cu siguranţă, sunt *cel* mai desfrânat, nu doar *unul* dintre cei mai desfrânaţi.

Îşi dădea seama că Alexandra încerca să îşi ascundă un zâmbet. Brusc, simţi nevoia să o facă să zâmbească mai mult, poate chiar să râdă.

— Oricât de mult îl admir pe fratele meu, Thomas, pentru cât de curajos şi îndrăzneţ este, eu se pare că nu îmi pot controla emoţiile, recunoscu ea.

— Ieri mi-aţi spus că obişnuiţi să vă strecuraţi afară din casă. Sună destul de îndrăzneţ şi de curajos.

— O, asta… eu… nu. Nu este nici curajos, nici aventuros, vă asigur.

— Prea bine, ce putem face pentru a vă linişti, milady?

— Aveţi nişte vin de Porto? De obicei, îmi place să beau puţin, atunci când reuşesc să şterpelesc din provizia tatii.

— Şterpeliţi vin de Porto, spuse Owen aproape izbucnind în râs.

— Da, zise ea încuviinţând din cap.

Era absolut adorabilă.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cred că puteţi găsi ceva mai bun în casa tatălui dumneavoastră decât vinul de Porto.

— L-am ales pentru că îmi place cum arată sticla.

— Un motiv foarte bun, simt sigur, spuse el uitându-se lung la ea.

— Şi miroase cel mai puţin a otravă.

— Încă un motiv foarte bun, zâmbi Owen. Spuneţi că nu sunteţi îndrăzneaţă, dar mie mi se pare că este exact invers.

— Vă rog să nu râdeţi de mine, spuse ea uşor, pe un ton care îi spunea lui Owen faptul că nu îl displăcea.

Lady Alexandra părea să ia lucrurile în serios. Fără îndoială, era efectul traiului sub acelaşi acoperiş cu o soră mai mare dificilă.

— Dacă nu aveţi vin de Porto, continuă ea, o să încerc să mă calmez altfel.

— Poate v-aţi simţi mai bine dacă am începe, spuse el făcând o plecăciune.

— Să începem?

— Da. Dar, în primul rând, cum să vă spun?

— Să îmi spuneţi?

— Dacă vom fi prieteni, chiar camarazi, mi se pare prea formal să îţi spun Lady Alexandra. Tu îmi poţi spune Owen.

— Oh, e destul de familiar, spuse ea, făcând ochii mari.

— Draga mea, dacă te voi învăţa cum să devii cea mai râvnită domnişoară din Londra, nu te mai poţi crampona de formalităţi precum numele.

Lady Alexandra îşi drese glasul.

— Desigur, murmură ea. Îmi poţi spune Alexandra.

— Alexandra? Owen îşi puse mâinile în şold. Tot sună mult prea formal. Nu ai vreun nume de alint?

— Nu, nu am. Eu… de fapt, Thomas îmi spune Al.

— Al, repetă Owen şi se încruntă. E prea scurt. Nu e la fel de drăguţ ca tine. Ce zici de Alex?

— Alex? întrebă ea şi se îmbujoră.

— Alex, mai spuse el o dată. Da, ţi se potriveşte perfect. Are personalitate. Îţi voi spune Alex, dacă nu ai nimic împotrivă.

Îşi dădu o buclă după ureche.

— Prea bine. Mi se pare cam necuviincios, dar, pe de altă parte, nu eşti cunoscut ca fiind un om cuviincios.

— Mă bucur că eşti de acord, zâmbi el, apoi se sprijini de o masă de lângă perete şi îşi în crucişă picioarele. Acum, că am rezolvat treaba asta, eu îţi voi spune Alex, şi tu îmi vei spune Owen. Deja simt că s-a creat o legătură între noi.

Ea se îmbujora şi mai tare. Arăta minunat, iar Owen trebui să îşi mute privirea. Nu l-ar fi ajutat deloc să fie atras

de partenerul lui de afaceri. Totuşi, era prima dată când făcea afaceri cu o femeie, în mod normal, singurele afaceri pe care le făcea cu femeile erau cele ce aveau loc în pat. Alex clipea înspre el, cu chipul ei frumos, plin de încredere şi inocenţă, şi…

Owen clătină din cap. Era momentul să schimbe subiectul. Poate că amândoi aveau să se simtă mai confortabil.

— Spune-mi ceva despre Lady Lavinia, iar eu îţi voi da prima lecţie de dans.

— Prea bine. După cum spuneam şi ieri, pentru a cuceri inima Laviniei, trebuie să te comporţi precum un gentleman. Unul *romantic.*

— Draga mea, nici măcar nu ştiu ce este un gentleman *romantic.*

Alexandra îşi netezi rochia şi clipi către el.

— Este genul de bărbat care scrie balade de dragoste şi le cântă iubitei sale.

Owen ridică brusc tonul, dar şi sprâncenele.

— Iubitei? Pot fi onorabil, nu e suficient?

— Mă tem că nu. Nu pentru Lavinia, răspunse Alex zâmbind.

Owen îşi frecă bărbia.

— Un gentleman?

— Da, un gentleman. Unul romantic. Sunt sigură că te vei descurca.

— Nu sunt sigur că pot. Chiar deloc, spuse el râzând.

— Am încredere în tine, zise Alexandra zâmbind într-un mod dezarmant.

Cuvintele îi rămaseră în gât lui Owen. Era ceva tulburător în faptul că acea tânără, o străină, îi spusese ceva ce tatăl lui nu fusese niciodată în stare să îi zică. Alungă gândul acela şi plecă de lângă masă, plimbându-se în cerc.

— Prea bine. Ce face un gentleman *romantic* pentru a curta o lady?

— Trebuie să îi ofere cadouri, spuse Alexandra aranjându-şi coafura.

— Chiar trebuie? întrebă Owen oftând.

— Ai putea să îi scrii un sonet, continuă Alexandra încrucişându-şi braţele la piept.

— Nicio şansă, replică Owen dând dezaprobator din cap.

— Să îi spui că are ochii precum albastrul cerului.

— Serios, nicio şansă.

Alex se opri şi se uită fix la el.

— Sau cel puţin ar trebui să o invite pe *ea* la plimbare, nu pe sora ei.

— Foarte amuzant. A fost o greşeală. Apropo, îi place să se plimbe prin sala de bal?

— Nu neapărat.

— Alex, e ceva ce *îi face plăcere* surorii tale?

— Îi place destul de mult să se privească în oglindă.

Owen suspină.

Alexandra se străduia să nu roşească. Nimeni nu îi mai spusese Alex până atunci. Niciodată. Oare de ce îi plăcea când el îi spunea aşa? Şi de ce se obişnuise deja cu asta? Clătină din cap. Trebuia să se concentreze asupra întrebărilor lui despre Lavinia, nu asupra faptului că el arăta minunat îmbrăcat în pantalonii din piele de căprioară şi mirosea delicios a fum şi a săpun. Ameninţarea cu sonetele şi cu poeziile părea să nu fie suficientă. Încercă să îşi alunge sentimentul de vinovăţie prin minciuna pe care urma să o spună. Trase adânc aer în piept şi îşi încrucişă degetele ascunse de faldurile fustei.

— Laviniei îi place când bărbaţii sunt direcţi şi puternici.

Owen ridică din sprâncene.

— Excelent. Le am pe amândouă. Şi?

— Şi ce?

Câte lucruri voia să îi spună de la început?

El veni lângă ea, iar Alex înghiţi în sec când îşi dădu seama cât de înalt era. Cu o seară în urmă, nu fuseseră atât de aproape unul de celălalt. Era mult mai înalt faţă de ea, iar asta, fără să mai pună la socoteală faptul că umerii lui laţi îi distrăgeau atenţia.

— Ce altceva îi mai place?

Prea bine. Voia să afle mai multe lucruri. Putea face asta. Alex trase din nou aer în piept şi căută prin amintiri conversaţiile ei cu Lavinia. Îşi ţinu degetele încrucişate printre faldurile fustei, ca el să nu vadă.

— Admiră bărbaţii care… care ţin la băutură.

— Ce Dumnezeu vrea să însemne asta? întrebă Owen ridicând din sprâncene.

— Cu cât mai multă băutură, cu atât mai bine, răspunse Alex ridicând din umeri.

— Ei bine, *asta* chiar nu e o problemă pentru mine, dar tu vorbeşti serios?

— O, da, desigur! Alex îşi încrucişă şi mai strâns degetele. Lavinia mi-a menţionat de mai multe ori cât de mult admiră bărbaţii care apreciază băutura. Am cunoscut odată un domn care refuza să se atingă de băutură din motive religioase. Lavinia a fost complet şocată.

Owen se încruntă de-a binelea.

— Nu ştiu sigur ce fel de motive religioase…

— Era un lucru mai puţin obişnuit, adăugă iute Alexandra.

La naiba! Deja devenea mai dificil decât îşi imaginase. Owen era inteligent. Chiar foarte inteligent. Nu avea să creadă chiar orice, iar ea nu se pricepea deloc să mintă. Se gândi că era mai bine să rămână de neclintit.

— Am mai auzit de moderaţie, deşi nu am practicat-o niciodată, adăugă el cu un rânjet diabolic. Dar *am auzit* despre asta. Însă nu am cunoscut niciodată pe cineva care să fie complet abstinent.

Alex clătină din cap cu putere.

— Oh, nu! Fără moderaţie pentru Lavinia. De fapt, odată a provocat doi invitaţi la rină la un concurs de băut.

Alex spuse în gând o rugăciune, să nu fie trăsnită de fulger pentru toate minciunile.

— A băut şi Lady Lavinia? întrebă Owen, apoi fluieră.

„Acum cine era şocat?” Alex râse în sinea ei.

— Nu, desigur că nu. Dar a pariat cu o liră din banii ei de buzunar pe unul din tineri şi a câştigat.

Degetele încrucişate ale Alexandrei începuseră să transpire. Era aproape sigură că începuseră să îi apară broboane de sudoare pe frunte. Sentimentul de vinovăţie nu era deloc plăcut. Adevărul era că ea îi provocase pe cei doi cavaleri şi tot ea pariase. Fusese apoi certată groaznic atât de mama sa, cât şi de Lavinia pentru comportamentul extrem de indecent. Nu fusese unul dintre cele mai bune momente din viaţa ei, iar mama îi spusese că nu avea să îşi găsească niciodată un soţ decent dacă avea să se mai comporte în felul acela. Mama ei avea dreptate. Din fericire, ea nu îşi dorea un soţ decent. Îl voia pe Owen Monroe. Se uită la el să vadă dacă o credea.

Owen îşi mângâie bărbia.

— Trebuie să spun că informaţiile acestea despre ea mă intrigă. Nu mă aşteptam ca Lady Lavinia să aprecieze distracţiile. Câtuşi de puţin.

Simţindu-se vinovată, Alex înghiţi în sec, fiindu-i teamă că nu mai avea să scape de nodul ce i se pusese în gât.

— Oh, da, Lavinia adoră distracţiile de acest fel.

Aproape că se înecă atunci când spuse asta. Se uită în altă parte, sperând că minciuna nu avea să se vadă pe faţa ei. Îşi aranjă gulerul rochiei ei galbene. Era chiar cald în sala de bal în acea după-amiază. Owen îşi înclină capul într-o parte…

— Presupun că voi putea folosi aceste informaţii în avantajul meu. Prea bine. Apoi îşi întinse braţele. Dansăm?

Capitolul 11

Alex credea că ştia să danseze. Asta, până când Owen Monroe o luă în braţele sale şi o învârti prin sala goală de bal a surorii sale, în timp ce fredona o melodie. Nu doar că el ştia să danseze, dar putea să fredoneze, să ţină ritmul şi să o facă să se simtă ca şi cum ar fi fost singura femeie din încăpere. Nu conta că era într-adevăr singura în acel

moment. Nu despre asta era vorba.

Îl călcă pe picior de trei ori. Doar la primul dans. El se opri din fredonat, şi dansul încetă. Alex se dădu în spate, uitându-se cu teamă la el, sigură că avea să vadă dezaprobarea în ochii lui albaştri.

— Îmi pare rău, şopti ea, împingând cu vârful unui pantof în podea. De obicei, mă descurc destul de bine. Nu ştiu de ce sunt aşa de împiedicată.

„Ba da, ştiu. Sunt împiedicată pentru că tu eşti superb şi sunt distrasă de ideea de a-mi vârî nasul în lavaliera ta şi de a te adulmeca”.

— Cred că încă eşti emoţionată, râse Owen.

— Bănuiesc că sunt. Puţin, aprobă ea, lăsându-şi privirea în podea. „Sunt emoţionată pentru că eşti atât de chipeş, şi nu e vina mea”.

El o privi preţ de câteva clipe.

— Spui că sora ta apreciază alcoolul. Tu ce părere ai? În afară de vinul de Porto, desigur. Ce zici de şampanie?

— O ador!

Îşi puse mâna la gură. Răspunsese mult prea entuziasmată, gest deloc potrivit pentru o domnişoară. Încă un motiv pentru care mama ei o avertizase că nu avea să găsească un pretendent decent. „O adevărată domnişoară nu bea mai mult de un pahar”, îi spunea mereu. Mama s-ar fi supărat foarte tare dacă ar fi ştiut că Alexandra se strecura în birou şi umbla pe la sticle.

În loc să se uite la ea cu reproş, Owen îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Mă bucur să aud asta. Eşti o domnişoară pe placul meu. Aşteaptă aici!

Traversă iute încăperea şi ieşi.

Alex aşteptă cu respiraţia întretăiată. Repeta şoptit „o domnişoară pe placul meu” de atât de multe ori, încât cuvintele începuseră să îşi piardă sensul şi deveniră doar o mormăială fericită în gura ei.

Când se întoarse, Owen ţinea în mână două pahare cu şampanie. Traversă sala şi îi oferi Alexandrei unul, precum şi o plecăciune galantă.

— Milady, spuse el. Nu e vin de Porto, dar mereu am considerat că puţin alcool slăbeşte inhibiţiile, ajută la înlăturarea emoţiilor la dans şi… nu numai.

Alex simţi cum i se încing din nou obrajii. Sunase de-a dreptul indecent. Îi plăcea. Mult. Dacă avea de gând să mai petreacă timp în compania lui Owen, trebuia să înveţe să nu mai roşească. Ar fi putut rămâne cu faţa roz, iar apoi ar fi arătat precum camerista Laviniei. Era o comparaţie nefericită. Alex luă paharul oferit de Owen, îl apropie de buze şi goli jumătate dintr-o suflare, sub ochii mari şi încântaţi ai lui Owen.

— Aşa se face! Bău şi el din paharul lui, apoi luă paharul Alexandrei şi le puse pe amândouă pe masă. Acum cum te simţi?

— Bine. Cu nimic diferit, eu…

Dar se simţea diferit. Căldura efervescentă a şampaniei deja i se urca la cap.

— O, mă simt chiar… chiar bine.

— Excelent, răspunse el cu cel mai apetisant zâmbet, făcând să îi apară gropiţa din obraz. Vrei să încercăm din nou? întrebă el, apoi întinse din nou mâinile spre ea, iar Alex intră în cercul descris de ele.

— Da, te rog, răspunse ea încuviinţând hotărâtă din cap.

O învârti din nou şi din nou fredonând, iar Alexandra se simţea de-a dreptul ameţită. Ameţită şi încântată. Clipea încet. Oh, era chiar distractiv! Era un mod minunat de a petrece după-amiaza, dansând cu bărbatul visurilor ei într-o sală de bal goală. Era mult mai distractiv decât să meargă în vizită la prietenele mamei sale, să facă broderii pentru a mia oară sau să spere că Lavinia era într-o stare bună, astfel încât să poată dormi fără ca ţipetele ei să o trezească.

— Laviniei îi place să danseze? o întrebă Owen în timp ce se învârtea în sala de bal.

Oh, de ce trebuia să strice momentul menţionând-o pe Lavinia? „Eu ador să dansez!”

— Da, îi face mare plăcere. „Mai ales atunci când se

termină”. Chiar trebuie să te asiguri că o inviţi... des, adăugă Alexandra ca măsură de precauţie.

— Mă bucur să aud că îi place, mereu mi-a plăcut să dansez. Deşi trebuie să recunosc că nu neapărat la balurile din înalta societate.

Alexandrei îi stătea pe limbă să îl întrebe unde anume îi plăcea să danseze, dar răspunsul putea fi prea şocant şi dezamăgitor pentru ea. În schimb, închise ochii şi se bucură de ameţeala ce o cuprinsese şi de felul în care simţea apropierea de bărbatul de lângă ea. Cât de scandalos ar fi fost să îl mângâie puţin pe umăr? Doar cât să îi simtă muşchii şi...

— Nu mai ai emoţii?

Aproape că se împiedică, însă se opri la timp şi îi zâmbi visătoare.

— Câtuşi de puţin.

Minute bune mai târziu, îşi dădu seama că dansa chiar foarte bine. Parcă picioarele ei se mişcau singure şi o făceau să plutească prin sală. Dar nu avusese niciodată un partener atât de degajat. Poate că Owen era motivul pentru care dansa atât de bine. Era de-a dreptul nedrept din partea lui să fie atât de chipeş şi de bun la dans! Ea fredonă alături de el un vals minunat. Îi luă puţin timp să îşi dea seama că era aceeaşi melodie care răsuna în noaptea în care îl văzuse sub fereastra ei. Râse.

— Ce e aşa de amuzant?

— Îmi place şampania, răspunse ea, nevrând să îi spună adevăratul motiv.

— Şi mie.

El îi făcu cu ochiul, iar o căldură neaşteptată îi cuprinse picioarele. Brusc, simţi căldura mâinilor lui peste ale ei, iar umerii lui mari sub degetele ei. Cealaltă mână pe care i-o ţinea pe talie era de-a dreptul fierbinte.

— Înveţi repede, spuse el învârtind-o din nou.

— Nu ştiam că am învăţat ceva deja.

— Ar trebui să zâmbeşti în continuare, să râzi la glumele mele. Este pe deplin atrăgător, te asigur. Dar, dacă merg prea departe, ar trebui să mă loveşti peste umăr şi să

te uiţi la mine cu coada ochiului, aruncându-mi o privire ameninţătoare şi provocatoare în acelaşi timp.

— Oh?

Oare fusese *atrăgătoare?* Cum? Voia să o facă din nou. Iar partea cu lovitul peste umăr şi privitul în acel fel… Totul părea prea complicat. De unde era să ştie că sunt atât de multe de învăţat, lucruri care nu aveau nimic de-a face cu dansul în sine? Mama ei nu îi menţionase niciodată nimic de genul acesta.

— Ar trebui să te simţi la fel de confortabil cu toţi partenerii, continuă Owen. Uită-te în jur, apoi la ceilalţi dansatori. Nu trebuie să pari prea absorbită de domnul cu care eşti.

Alex înghiţi în sec. Dacă ar fi ştiut el cât de interesată era de domnul cu care dansa… Se forţă să se uite în jur, la ceilalţi dansatori imaginari.

— E foarte bine. Păstrează mereu zâmbetul pe chip! spuse el.

Ea zâmbi şi mai larg, până când începu să se simtă de-a dreptul caraghioasă.

— Altceva?

Alexandra nu dorea ca dansul acela, ca întreaga după-amiază să se termine vreodată.

Owen termină de fredonat şi încheie dansul. Făcu un pas în spate şi îşi luă mâinile de pe ea.

— Vrei să fii din nou partenera mea?

— Desigur, spuse ea, şi întinse mâinile spre el, făcând un pas în faţă, dornică să reia dansul.

— Nu, spuse el, făcând din nou un pas în spate. A fost un test.

— Un test? se încruntă Alexandra.

— Nu trebuie să accepţi niciodată două dansuri la rând cu acelaşi partener. Te va face să pari mult prea interesată, ca să nu mai vorbim de potenţială bârfă. Lasă-ţi mereu partenerul să vrea mai mult.

— Deci nu pot să dansez din nou cu tine? întrebă ea cu o expresie abătută.

— Poţi, răspunse el zâmbind. Dar nu chiar imediat.

Trebuie să îl faci mereu pe domn să se întrebe care va fi răspunsul tău.

— Şi ce ar trebui să răspund dacă sunt întrebată?

— Spune „poate”, răspunse el. Şi spune-o în timp ce te îndepărtezi şi te uiţi astfel peste umăr.

Owen se întoarse şi imită o femeie clipind din gene, ceea ce o făcu pe Alex să râdă atât de tare, încât se temu că aveau să se rupă cusăturile rochiei.

Încercă fără succes să îşi înfrâneze râsul. Şampania însă o făcea să chicotească. Nu era bine. Trebuia să se concentreze asupra lecţiei. Până la urmă, primea lecţii de la un maestru. Erau informaţii preţioase. Mai ales gestul ironic, dar adorabil pe care el o învăţa să-l facă pentru a-i atrage atenţia. Repetă şi ea întorsul şi clipitul cochet din gene. O buclă din părul ei întunecat îi zbură peste umăr.

— Vă rog, Lady Alexandra, insistă Owen. Promite-mi că vom mai dansa în această seară! spuse el şi îi întinse mâna rugător.

Alex voia să îi cadă la picioare şi să strige „Da! Te rog!” în schimb, clipi din nou şi flutură un evantai imaginar.

— Nu pot face o asemenea promisiune, milord. Trebuie să îmi verific carneţelul. Mă tem că este plin, deoarece dansurile cu mine sunt extrem de solicitate. Îşi strânse buzele, încercând să nu pufnească în râs. Apropo, carneţelul meu nu a fost niciodată plin, adăugă ea.

— Să nu recunoşti asta niciodată, dragă domnişoară, spuse el cu un zâmbet viclean ce o făcu pe Alex să se simtă ca şi cum ar fi fost sărutată de soare.

Oftă adânc şi se uită în sus la el.

— Cum a fost pentru prima lecţie?

— Chiar bine, răspunse el. Poate prea bine.

Alex nu era sigură ce voia să însemne asta, însă suna promiţător.

— Crezi că ai înţeles acum?

Alex îşi muşcă buza. Oare câte alte ocazii putea să mai aibă pentru a dansa atât de aproape de el într-o sală de bal goală? Doar o prostuţă ar fi ratat o astfel de şansă.

— Nu suficient, răspunse ea, hotărând să ignore

complet faptul că simţea nevoia acută de a merge la toaletă după ce băuse şampania aceea. Îşi întinse mâinile către el şi încercă să rămână cât se putea de serioasă. Aş dori să îmi arăţi din nou, te rog!

Capitolul 12

— Astăzi, te voi învăţa să flirtezi, o anunţă Owen pe Alex de îndată ce aceasta intră în sală, în următoarea după-amiază în care se întâlniră.

Alexandra purta o rochie de un roz aprins şi era proaspătă şi frumoasă precum un mac înflorit.

— Să flirtez? Nu cred că mama ar aprecia asta. Dar cel puţin mi-am amintit să îmi aduc şi evantaiul astăzi.

Owen îşi lăsă capul într-o parte. Era o micuţă tare amuzantă. Era plină de contraste şi mereu îl făcea să râdă. El se îmbrăcase din nou cu multă atenţie – cizme negre înalte, pantaloni din piele, vestă albastră, o lavalieră albă, perfect scrobită – şi se asigurase că ajunge la timp pentru a doua oară la rând. Deja îşi făcuse un obicei. Se părea că Alex scotea din el ce era mai bun.

— Bineînţeles că mama ta nu ar aprecia, răspunse el. Dar asta va atrage atenţia gentlemanilor. Dacă este făcut cum trebuie, desigur.

— Înţeleg, spuse Alexandra. Şi cum se face corect, mai exact? Credeam că acel clipit din gene de ieri a fost suficient.

Owen râse cu poftă.

— În parte, da, dar sunt şi alte lucruri. Flirtarea e o abilitate, dar e şi o artă.

— O artă? repetă Alexandra şi se apropie de el. Îmi place cum sună. Avea părul prins într-un coc atrăgător şi mirosea mereu a căpşune. Toate astea, împreună cu rochia ei cea roz îi aminteau lui Owen de un fruct bine copt.

— E destul de dificil. Owen se plimbă în jurul ei, studiind-o din cap până în picioare. Eşti o tânără inocentă,

deci nu poţi flirta, să zicem, precum domnişoarele cu care se ştie că umblu.

— Mă bucur nespus să aud asta, pufni Alexandra.

— Simt o urmă de judecată în acest răspuns, milady? rânji el.

Alex clătină din cap, iar o buclă mare de păr întunecat îi zbură peste umăr.

— Oh, nu, deloc, milord!

Însă tonul şi modul în care rostise acele cuvinte trădau clar sarcasmul. Asta, precum şi faptul că, în timp ce vorbea, clipise uşor din gene.

El o privi din nou de sus până jos. Era tare atrăgătoare! Îşi dori pentru a mia oară să fi fost ea, nu sora ei cea cu care tatăl lui insista să-l căsătorească. Căsnicia cu Alex nu ar fi fost deloc… neplăcută. Clătină din cap pentru a alunga acele gânduri.

— Prea bine, răspunse Alex. Atunci arată-mi cum pot flirta! Ce trebuie să ştiu?

Owen se plimbă în jurul ei, ţinând mâinile la spate.

— Totul e legat de jocuri de cuvine, priviri subtile, umbre de zâmbet pe buze.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Alex râzând cu autoironie. De obicei, spun numai lucruri nepotrivite şi nu cred că aş recunoaşte o privire subtilă nici dacă ar fi sub nasul meu. Cred că aş putea încerca partea cu zâmbetul. Nu pare atât de greu.

Dumnezeule, era atât de sinceră! Era de-a dreptul reconfortant. Dar lucrul ăsta nu i-ar fi fost de ajutor în căutarea unui soţ.

— Cred că o să înţelegi ce vreau să spun dacă încercăm, spuse Owen. Hai să dansăm şi să punem totul în practică!

Înainte ca ea să apuce să răspundă, o trase înspre el.

— Arăţi răvăşitor în seara asta, Lady Alexandra.

— Răvăşitor e un cuvânt prea puternic, milord, spuse ea privindu-l direct în ochi.

— Este potrivit.

— Măgulirea nu vă va aduce nimic, replică ea şi îl lovi

uşor cu evantaiul peste umăr.

— Îmi va aduce acceptul dumneavoastră de a bea un pahar împreună? Owen se apropie de buzele ei.

— Cu siguranţă nu, spuse ea privindu-l fără reţinere.

— Foarte bine, spuse el răsuflând, nedorind să se desprindă de ea. Acum să vedem cum reacţionezi dacă un pretendent vrea să meargă prea departe.

O trase şi mai aproape de el şi îşi apropie şi mai mult faţa de a ei. Îşi puse mâinile pe talia ei. Alex îşi dădu capul pe spate şi, pentru o secundă, Owen simţi dorinţa de a o săruta. Ea se uită lung spre el cu ochii aceia întunecaţi.

— Da, spuse ea încet.

O împinse uşor, sperând că ea nu observase reacţia corpului său când se lipise de trupul ei atrăgător.

— Am fost…? A fost bine? Am flirtat?

Pe faţa ei se putea de confuzia. Owen îşi drese glasul.

— Trebuia să mă refuzi în mod brutal.

Alex era tot mai confuză.

— Să te refuz?

— Da, brutal.

Se uită la el pe sub genele ei întunecate.

— Presupun că va trebui să încerci din nou.

Să încerce din nou? Şi aşa avea nevoie să se răcorească după ultima încercare. Dar nu putea să îi spună asta. Trebuia să o înveţe pe domnişoară câteva lucruri. Halal profesor era!

Strânse din dinţi şi o trase din nou în braţele lui. Ea se topi în faţa lui, cu mâinile agăţate de gâtul lui.

În timp ce Owen îşi ţinea respiraţia, fiecare fibră din corpul lui voia să o sărute, să o cuprindă în braţe şi…

— Ei bine?

— Ei bine, ce? şopti ea lângă gâtul lui.

— Aştept să mă refuzi brutal.

— Ah, da, da! zise ea, apoi trase brusc mâinile de pe gâtul lui şi se dădu repede înapoi.

— Daţi-mi drumul, domnule!

— Este posibil să fi fost prea dramatic, rosti el ridicând din sprâncene.

— Mie mi se pare că un refuz brutal ar trebui să fie prin definiţie dramatic. Ce alt fel de refuz brutal sugerezi?

— Dacă un domn este prea direct, trebuie să fii directă.

— Cum anume?

— Dacă, de exemplu, aş fi spus: „Lady Alexandra, să ne întâlnim în seră”, ce ai răspunde?

— Depinde.

— Depinde de ce anume?

— De cine întreabă.

El fu nevoit să îşi muşte obrazul ca să nu înceapă să râdă.

— Să presupunem că e cineva cu care nu ai vrea să te întâlneşti în seră.

— Ah, atunci e simplu. Aş spune nu.

— Şi dacă ar fi cineva cu care ai vrea să te întâlneşti, întrebă el, oarecum speriat de răspunsul pe care urma să îl primească.

— Aş putea să întreb la ce oră.

— Nu poţi vorbi serios!

— Ţi-am spus. Există un bărbat care îmi place. Dacă m-ar întreba el, nu pot spune că nu aş fi de acord.

Owen strânse din buze. Onestitatea ei continua să îl uimească.

— Trebuie măcar să te *prefaci* că eşti indignată. Să pari neinteresată. Să mai încerce o dată. Prefă-te că eu sunt bărbatul pe care îl placi!

Alex îşi privi condurii şi îşi drese glasul.

— Lady Alexandra, spuse el trăgând-o în braţele lui şi şoptindu-i la ureche. Ai vrea să ne întâlnim în seră?

— Poate, şopti ea.

El se retrase şi se uită urât la ea.

— Poate? întrebă el pe un ton exasperat.

— E prea mult?

— Da, e prea mult. Ar fi trebuit cel puţin să mă certi pentru că sunt prea direct. Şi mult prea îngâmfat.

Ea încuviinţă din cap.

— Prea bine. Să mai încercăm o dată!

O trase din nou în braţele lui.

— Ne întâlnim în seră?

Alex îl lovi cu evantaiul pe umăr.

— Câtă indecenţă din partea ta! Nu voi face aşa ceva! Îl privi din nou. Cum a fost?

— Mai bine. Dar trebuie să recunosc că încă îmi fac griji pentru tine.

Îşi luă mâinile de pe ea şi se dădu în spate.

— Cred că ajunge pentru astăzi. Îşi frecă ceafa cu palma. Hai să vorbim despre Lavinia! Ce altceva îmi poţi spune despre ce îi place şi ce nu?

Alex se încruntă şi îşi bătu obrazul cu degetul.

— Să vedem…

— Ai spus ceva despre cadouri. Ar trebui să îi duc flori?

— Florile sunt în regulă… Sau…

— Sau ce?

— Florile sunt minunate, desigur, dar sunt un cadou puţin cam… predictibil, nu crezi?

— Predictibil? Credeam că toate femeile preferă florile, spuse el, băgându-şi o mână în buzunar.

— Cele mai multe dintre noi, da. Dar Lavinia preferă lucrurile unice, interesante. Ceva ce niciun alt pretendent nu le oferă altor domnişoare.

— Cum ar fi? întrebă el, scărpinându-se în cap cu cealaltă mână.

Alexandra îşi muşcă buza.

— Ştii tu, ceva aşa… precum… o piatră.

Owen făcu ochii mari.

— O piatră?

— Da… Una frumoasă şi lucioasă, pe care ai găsit-o pe drum sau una care ţi-a atras atenţia.

— Nu pot spune că mi-a atras atenţia vreo piatră cam de când aveam vreo şapte ani. Eşti *sigură* că Lady Lavinia ar aprecia aşa ceva?

Alex nu îl privi în ochi, dar încuviinţă dând din cap.

— Oh, da! Adoră lucrurile unice.

— Pare cu adevărat mai neobişnuită. Presupun că ai

dreptate.

— Oh, da, este! Te asigur de asta, spuse Alexandra încuviinţând din nou.

Owen clătină din nou din cap. Lady Lavinia părea a fi nebună, în opinia lui. Dar cine să o cunoască mai bine decât sora ei?

— Prea bine. O să caut ceva… ca o piatră.

— Va fi atât de încântată!

— Sincer, aş preferea să nu îi dau nimic, ci pur şi simplu să vorbesc cu ea.

— Mi-ar plăcea mult mai mult – adică Laviniei i-ar plăcea.

Owen zâmbi larg.

— Până acum, nu mi s-a părut a fi genul care să vorbească prea mult. Tu, în schimb, pari a fi. Dădu din nou din cap şi se întoarse cu faţa la ea. Ce altceva mă mai poţi învăţa? Cum să fiu un gentleman?

Alex îşi muşcă buza. Era de-a dreptul ispititoare. Owen trebui să-şi mute privirea.

— Ai auzit de poveştile de la curtea regelui Arthur?

— Da, dar…

— Lavinia e foarte atrasă de genul acela de erou. Unul care să îi poată oferi o dragoste cavalerească.

— Dragoste cavalerească?! Owen părea că tocmai înghiţise ciuperci otrăvite. Corectează-mă dacă greşesc, dar noţiunea de dragoste cavalerească nu se referă la relaţia dintre un cavaler medieval şi o domniţă *căsătorită?*

— Ba da, confirmă Alex. Aşa este. Dar, desigur, Lavinia nu este căsătorită. Încă.

— Dar ar vrea ca soţul ei să o trateze ca şi cum el ar fi un cavaler al regatului, iar dacă s-ar putea, să nu consume relaţia?

Faţa Alexandrei se înroşi brusc.

— Te rog să mă ierţi dacă am mers prea departe, răspunse Owen, văzându-i obrajii roşii. Dar sună absolut nebuneşte. Nu cred că sora ta e prea realistă.

„Nici eu nu cred”.

— A citit destul de multă literatură medievală, adăugă

Alex.

— Da, ei bine, eu nu sunt nici pe departe Lancelot. Iar ăsta e un lucru bun, apropo, deoarece cavalerul îi punea coarne chiar regelui.

— Nu te pot contrazice, răspunse Alex. Nici nu pot explica preferinţele Laviniei, dar…

Owen se luă cu mâinile de cap.

— Deocamdată, hai să nu mai vorbim despre Lavinia! Mă cutremură cele auzite. Urmează să îmi spui că ar vrea să intru într-o trupă de trubaduri şi să cânt pentru a primi de mâncare.

— Nu cred că i-ar displăcea complet, spuse Alex înainte să izbucnească în râs. Ai cumva o mandolină?

— Ţi se pare amuzant, nu-i aşa? zise Owen, apropiindu-se de ea.

— Nu, chiar deloc, răspunse Alex, clătinând din cap şi zâmbind uşor. Prea bine. Poate puţin. Foarte puţin. E extrem de amuzant să mi te imaginez cântând la mandolină.

Owen îşi încrucişă braţele la piept şi o privi de sus.

— Zilele trecute spuneai ceva despre o listă.

— Poftim? Alexandra tuşi. Se lovi cu pumnul în piept pentru a-şi reveni. Aşa am făcut?

— Ai spus că ai fost nevoită să tai de pe lista ta balul răsunător.

— Aşa am zis?

— Da. Spune-mi mai multe despre asta.

Alex se întoarse şi porni spre fereastra ce dădea spre stradă, una dintre cele mai elegante din Mayfair.

— Când aveam 15 ani, am făcut o listă.

— Ce fel de listă?

— O listă cu lucruri pe care speram să le îndeplinesc în viaţă.

Owen îşi băgă ambele mâini în buzunare şi veni lângă ea la fereastră.

— Şi?

— Era o chestie caraghioasă, eram tânără şi…

— Un bal de debut răsunător era pe lista ta?

— Da, zise ea, sprijinindu-se cu un umăr de fereastră.

— Şi a fost aşa?

— Nu. Trebuie să spun că nu a fost aşa deloc.

— Ce s-a întâmplat la balul tău, Alex?

Tandreţea din propria voce îl surprinse.

— A fost un eşec total. Nimeni nu m-a invitat la dans. M-am împiedicat de tiv şi am dat lichior pe mine, apoi am stat lipită de un perete toată seara. Mama mi-a zis că e dezamăgită de mine.

— Lavinia ce a spus?

— Nu mare lucru. Lavinia era interesată doar de faptul că era începutul celui de-al patrulea sezon pentru ea şi încă nu avea un pretendent.

— De ce crezi că ai avut un debut atât de prost?

Alex se întoarse spre sala mare de bal.

— Am sperat prosteşte că un domn chipeş şi şarmant mă va invita la dans şi mă va introduce în societate cu surle şi trâmbiţe.

— De aceea vrei să dansezi cu mine?

— Exact, şopti Alex atât de încet, încât abia se auzea.

— Iar tu? Ce ai pe lista ta de dorinţe?

Alex clătină din cap, apoi se întoarse spre el, oferindu-i un zâmbet luminos.

— Absolut nimic, pufni el.

— Îmi vine greu să cred asta, insistă ea. Trebuie să fie ceva ce îţi doreşti să faci. Ceva la care te pricepi.

Owen strânse din dinţi. Îi trecură prin minte caii pe care îi antrena. Urmaţi de amintirea fetiţei care tuşea în căruţa fermierului.

— Nu mă confunda cu o persoană nobilă! Nu sunt.

— Ba da, eşti. Chiar dacă ştii sau nu.

Îşi încleştă maxilarul şi privi în depărtare. Când se întoarse spre ea, se asigură mai întâi că zâmbetul îi revenise pe chip.

— Nu mi-ai răspuns. Ce mai era pe lista ta?

— Răspunsul te va costa încă un dans şi o lecţie, milord, replică Alexandra întorcându-i zâmbetul.

— Se vede că începi să înveţi, milady, zise el arcuind

o sprânceană.

Capitolul 13

În după-amiaza celei de-a treia întâlniri cu Owen, Alex se decisese să fie îndrăzneaţă şi aventuroasă. Trebuia să fie îndrăzneaţă pentru că timpul se scurgea cu repeziciune. Balul familiei Rutherford urma să aibă loc în seara următoare, iar ea şi Owen fuseseră de acord că era locul perfect pentru a-şi pune planul în acţiune. El avea să danseze cu ea, atrăgând astfel atenţia asupra ei, iar ea avea să-i pună o vorbă bună pe lângă sora ei, oferindu-i astfel şansa de a folosi noile informaţii despre preferinţele Laviniei.

Alex se întrebă, la un moment dat, dacă nu cumva Owen avea să vină cu o piatră. Ar fi fost ciudat. Spera ca el să nu facă asta. Mai spera ca Lavinia să nu aibă una din crizele ei la vederea unui asemenea cadou, fapt ce l-ar fi făcut pe Owen să îi spună de unde îi venise ideea, dând astfel de gol şarada lui Alex. Era de-a dreptul dubioasă toată povestea. Dar Alex nu avea prea mult timp să mediteze la asta. Aştepta în sala de bal a Cassandrei Swift de numai cinci minute, când se deschise uşa şi apăru Owen, purtând pantaloni ciocolatii, cizme negre, o cămaşă şi o lavalieră albe şi o haină gri-închis. Avea părul aranjat, iar strălucirea din ochii lui albaştri părea să spună că şi el voia să fie îndrăzneţ în acea zi.

— Bună ziua, milady, spuse el, făcând o plecăciune.

— Bună ziua, milord, răspunse ea, făcând la rândul ei o reverenţă.

— Ai nevoie de nişte şampanie pentru lecţia de azi? Sau poate nişte vin de Porto?

— Cred că mă pot descurca şi fără alcool astăzi,

mulţumesc.

Owen traversă sala cea mare şi veni lângă ea.

— Dacă mai ai ceva important să îmi împărtăşeşti despre Lavinia, îţi sugerez să o faci acum, înainte de balul familiei Rutherford.

Alexandra încuviinţă din cap. Se aştepta la o asemenea întrebare şi era pregătită.

— Da. Ar mai fi un lucru.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, plini de interes. Alex îşi dori pentru a mia oară să nu fi fost nevoie să discute despre Lavinia atât de des. La naiba! Îşi împreună mâinile cu calm.

— Laviniei nu îi plac caii. Să nu îi aduci în discuţie.

Owen ridică din sprâncene.

— Nu îi plac caii?

— Nu, spuse Alex, privind în altă parte. E speriată de moarte de ei.

— Nu e nimic de speriat la un cal.

— Eu ştiu asta, şi tu ştii asta, dar, din diverse motive, Lavinia urăşte aceste animale.

Din fericire, Alex nu se afla afară, unde ar fi fost mai uşor să o trăsnească un fulger.

— Prea bine. O să mă asigur că nu aduc în discuţie caii. Sau cel puţin nu o să îmi arăt afinitatea faţă de ei, adăugă Owen resemnat.

— Probabil e cel mai bine aşa, aprobă Alex.

— În ceea ce te priveşte, ai devenit o dansatoare foarte bună şi ai învăţat cum să flirtezi. Nu ştiu ce altceva te mai pot învăţa, spuse el râzând.

Alex trase aer în piept. Următoarea parte avea să fie foarte îndrăzneaţă. Dar aşa trebuia.

— Am o idee.

— Ce este?

— De fapt, este o întrebare, adăugă ea, frângându-şi mâinile.

— Da?

Alex îşi tot muşca buza de jos. Nici măcar nu se putea uita la el.

— Ce ar trebui să fac dacă un domn devine prea direct?

— Păi, am trecut deja prin asta…

— Nu, spuse ea, simţind că îi ard urechile. Vreau să zic… *prea* direct.

El se uită precaut spre ea.

— Dacă încearcă să mă sărute?

Owen făcu ochii mari.

— Îi dai o palmă, răspunse el pe un ton ameninţător şi mânios, aşa cum nu îl mai auzise până atunci.

Ea îşi dădu o buclă de pe frunte.

— Şi dacă asta nu funcţionează?

— Îl loveşti între picioare. Apoi vii la mine. Şi o să mă ocup eu de netrebnic pentru tine! adăugă el cu o voce tunătoare.

Alex era încântată, dar trebuia să se concentreze pentru a continua cu întrebările. Avea un plan. Unul îndrăzneţ.

— Şi dacă reuşeşte? Să mă sărute, vreau să zic.

Owen ridică brusc capul. Faţa îi rămăsese împietrită, ca o mască.

— S-a întâmplat asta până acum?

— Nu, desigur că nu. Dar nici eu nu am mai flirtat până acum. Oare mă voi descurca? Vreau să mă asigur că sunt pregătită pentru asta.

Owen îşi strânse pumnii.

— Dacă vreun individ prea entuziasmat încearcă să te ducă undeva unde să fiţi singuri, spui nu. Nu va încerca să te sărute în public.

— Eşti atât de sigur?

— Absolut. Îl voi provoca eu însumi la duel, din moment ce fratele tău nu este încă major.

Încă un fior o trecu pe şira spinării. Lord Owen Monroe să provoace pe cineva la duel pentru onoarea ei? Cine s-ar fi gândit la asta? În afară de ea, desigur.

Alex îşi drese glasul.

— Există un bărbat care mi-aş dori să mă sărute, dar…

— Cine?

Cuvântul ţâşni din gura lui ca şi cum ar fi putut face o gaură în perete. Alex nu îşi mai găsea cuvintele. Poate că nu ar fi trebuit să spună aşa ceva.

— Este… vreau să zic… el…

— Iartă-mă, zise el, vorbeşti despre tânărul care ai vrea să te ceară în căsătorie, desigur.

Alex nu putu decât să încuviinţeze din cap.

— Da. Dar, dacă un alt bărbat care nu îmi doresc să mă sărute ar încerca să o facă, aş vrea să fiu pregătită.

Owen îşi miji ochii.

— Pregătită cum?

— Cred că ar trebui să am nişte exerciţiu, dacă nu te superi, spuse ea, încercând să pară serioasă.

Owen se încruntă.

— Exerciţiu? Ce vrei să spui?

Alex îşi împreună degetele şi se balansă înainte şi înapoi.

— Cred că ar trebui să încerci să mă săruţi, iar eu aş putea să-mi exersez reacţia.

Pentru o clipă, ochii albaştri ai lui Owen se făcură şi mai mari.

— Nu sunt sigur…

Ea îşi încrucişă braţele. Singura manieră în care planul ar fi funcţionat era ca ea să pretindă că totul, pur şi simplu, făcea parte din lecţie. Trebuia să se comporte ca şi cum nu era nimic ieşit din comun.

— Sincer, Owen, nu mă poţi învăţa cum să flirtez şi apoi să mă laşi singură în faţa unui bărbat fără să ştiu cum să mă apăr! insistă ea şi începu să bată uşor cu piciorul în podea.

El se scărpină în cap, dar ea putu să-şi dea seama după privirea lui resemnată dacă avea să accepte. „Excelent”.

— Prea bine, oftă el. Voi încerca să te sărut, iar tu te vei da în lături şi mă vei lovi cu evantaiul. Desigur, lucrul ăsta trebuie făcut doar în circumstanţe extraordinare, şi trebuie să îţi recomand cu tărie, încă o dată, să nu rămâi

niciodată singură cu vreun bărbat care ar putea încerca ceva de genul acesta cu tine.

— Înţeleg perfect, îl asigură ea, încercând să-şi liniştească bătăile inimii ce o luase razna încă de la auzul cuvintelor „voi încerca să te sărut”.

Owen îşi aranjă lavaliera şi îşi îndreptă umerii. Apoi se întoarse spre ea, umflându-şi pieptul şi clipind din gene într-un stil amuzant.

— Sunteţi încântătoare în această seară, Lady Alexandra! Frumuseţea dumneavoastră m-a vrăjit şi mă tem că sunt răpus de pasiune.

— Răpus de pasiune?

Alex nu se putu abţine să nu râdă. Owen zâmbi.

— Nu râde. Sunt convins că bărbaţii mai spun şi aşa ceva. Nu eu, desigur. Eu sunt mult mai stilat, dar acum mă gândesc la ce ar spune cineva atunci când încearcă să facă avansuri indecente unei domnişoare cu o reputaţie excelentă.

— Vrei să spui că tu nu ai făcut niciodată avansuri indecente? întrebă Alex şi se uită la el cu scepticism.

— Cu siguranţă, nu. Am făcut mai multe avansuri decât pot număra, dar niciodată unei domnişoare a cărei reputaţie era în joc, spuse el zâmbind larg.

— Aşadar, niciodată uneia ca mine, râse ea în continuare.

— Exact, adăugă el şi făcu o plecăciune.

— Prea bine, continuă! Ce spuneaţi, domnule Pretendent?

— Ţinteşte mai sus! Ar trebui să fie măcar Lord Pretendent.

— Bine. Ce spuneaţi, Lord Pretendent?

— Pasiunea. Mă răpune, zise Owen cu o voce mai ridicată, plină de dramatism, ce o făcu pe Alex să râdă din nou.

— Şi ce propuneţi să facem în acest caz? Intenţionaţi să vă declaraţi intenţiile?

El o trase în braţele lui, iar Alex se opri brusc din râs. Răsuflarea îi rămase blocată.

— Nu. Intenţionez să fac asta. Gura lui Owen coborî înspre a ei.

Alex ştia… Acela era momentul în care trebuia să se dea la o parte pentru a-l lovi cu evantaiul, să îl plesnească, să îl refuze categoric, îşi pregătise chiar şi palma, şi evantaiul. Dar, în momentul în care gura lui porni spre a ei, nu se mai putu gândi la nimic altceva decât la modul în care s-ar simţi buzele lui fierbinţi peste ale ei. Nu se mişcă, nici măcar un centimetru, iar gura lui Owen se întâlni cu a ei, într-un sărut fierbinte.

La început, părea că un mic fulger de lumină îi împietrise împreună. Şocul îi făcuse pe amândoi să încremenească acolo. Dar apoi Owen îşi mişcase buzele, iar braţele Alexandrei alunecară pe cămaşa lui şi îl prinseră de gât, lipindu-l de ea. Gura lui se mişca peste a ei. Buzele ei se deschiseră, iar limba lui îşi făcu loc cu putere. Genunchii Alexandrei cedară.

Mâinile puternice ale lui Owen erau acolo pentru a o prinde şi, în loc să o îndepărteze, o traseră mai aproape de corpul lui puternic, iar Alexandra gemu. Gura lui Owen se mişca peste a ei, iar limba lui intra din nou şi din nou, posedând-o. Gemu şi el, iar Alex se ţinea strâns de el, temându-se că, dacă îi dădea drumul, se prăbuşea. Mirosea a parfum scump, cu o tentă de fum şi condimente lemnoase. Îşi împreună degetele în jurul gâtului lui şi se aplecă pentru a-l săruta şi mai tare.

Când Owen se desprinse, în sfârşit, respira cu greutate. Şi ea la fel.

Avea ochii mari de uimire.

— Nu te-ai mişcat.

— M-ai sărutat.

Îşi apăsă pieptul cu mâna, sperând ca astfel să îşi regleze respiraţia. Ce sărut! Fusese răvăşitor. Exact aşa cum sperase să fie. Aşa cum visase că avea să fie. Oh, poate că într-adevăr îndrăzneala *era* ceva ce se putea învăţa! Până acum, cu siguranţă îi plăcea.

— Te-am sărutat fiindcă am crezut că o să mă plesneşti.

Owen se uita la ea de parcă ar fi fost un animal exotic pe care nu îl mai văzuse până atunci.

În aer pluteau cuvinte nerostite, precum şi pasiunea acelui sărut. O sărutase mult mai mult şi cu mai mult aplomb decât era nevoie pentru un simplu sărut de formă pe care i l-ar fi dat un posibil pretendent. Ea voia să îl întrebe de ce nu se oprise, dar în acelaşi timp nu voia să afle răspunsul. Nu ar fi suportat să audă că, de fapt, nu îşi dorise cu adevărat să o sărute. Nu. Avea să nu spună nimic.

— Am uitat să te plesnesc, recunoscu ea.

Se uitară unul la altul. Atracţia pusese stăpânire pe ei. Alex îşi mută prima privirea. Ce altceva i-ar fi putut spune?

El îşi masă ceafa.

— Îşi sugerez să îmi urmezi primul sfat. Stai departe de pretendenţii care îţi propun să mergi oriunde singură cu ei.

Ea nu putu decât să încuviinţeze, în timp ce îşi strângea buzele cu putere.

— Ai tot ce îţi trebuie pentru a o curta pe Lavinia?

— Cred că da.

— Balul este mâine-seară, şopti ea.

Spusese cel mai stupid lucru.

— Crezi că poţi pune în aplicare tot ce am discutat?

— Da, şopti ea.

— Bărbatul pe care îl placi va fi acolo?

— Da.

Lacrimi neaşteptate îi înţepau ochii la gândul că întâlnirile lor ajunseseră la final. Dacă tot ce îi spusese ea nu avea să funcţioneze? Dacă Lavinia se răzgândise, iar acum era îndrăgostită nebuneşte de el? Dacă părinţii ei aveau de gând să o mărite cu forţa pe Lavinia cu Owen? Oh, erau atât de multe variante! Cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât îl dorea mai mult pentru sine. Oare de ce crezuse că toate astea fuseseră o idee bună?

Pentru că voia să petreacă timp în compania lui cu orice preţ. Acela fusese motivul.

— Şi eu voi fi, răspunse el. Ne vom vedea acolo. Îi luă mâna şi i-o sărută, iar Alex închise ochii pentru a savura

acea senzaţie. Să-mi păstrezi primul dans.

Capitolul 14

Owen trăgea de lavalieră, în timp ce aştepta să vină valetul. Era timpul să se îmbrace pentru balul familiei Rutherford, dar gândul acesta îl făcea să se simtă uşor neliniştit. Nu dorea deloc să petreacă timp cu Lady Lavinia. Pentru numele lui Dumnezeu! Ce lucruri îi spusese Alex despre sora ei în ultimele zile! Femeia aia era de-a dreptul confuză. Într-un fel, îl încurajase faptul că nu o deranjau brutalitatea, băutura sau jocurile de noroc, dar să afle că se aştepta ca el să îi scrie poezii, să îi cânte balade şi că îi era frică de cai era mai mult decât dezamăgitor. Şi voia o piatră? Serios? Domnişoara cu siguranţă era puţin nebună.

Dar cine să o cunoască mai bine decât sora ei, care avea un motiv bun să îl ajute? Owen nu înţelegea nicicum de ce Alex era cea care avea probleme cu viaţa socială. Era frumoasă, amuzantă, inteligentă, îndrăzneaţă. Poate că sora ei era o frumuseţe clasică, dar Owen nu se dăduse niciodată în vânt după acest fel de femeie. Prefera mai degrabă o domnişoară care să îl surprindă, ceea ce Alex făcuse încontinuu, din momentul în care o cunoscuse.

Owen oftă şi începu să se plimbe prin dormitor. Dar asta nu conta. Nu era Alex cea cu care trebuia să se căsătorească. În plus, ea îi spusese clar că era interesată de cineva. Tocmai de aceea era atât de hotărâtă să-şi îmbunătăţească poziţia socială. În afară de asta, tatăl lui îi spusese că ducele voia ca fetele să se căsătorească în ordinea vârstei, ceea ce explica dorinţa lui Alex ca el să o ajute. Cu cât mai devreme se căsătorea Lavinia, cu atât mai repede se putea logodi şi ea.

Owen nu se putu abţine să nu se gândească la ce spusese Alex despre bărbatul visurilor ei. Recunoscuse că îşi dorea să o sărute. Şi chiar să se întâlnească în seră cu el. Owen zâmbi. Cele mai multe tinere ca ea ar fi zâmbit fals şi

ar fi părut afectate. Nu şi Alex. Owen îşi dori pentru câteva momente să nu o fi întrerupt atunci când începuse să îi spună cine era bărbatul acela. Oricine ar fi fost, era un norocos. Owen spera doar ca acel bărbat să îşi fi dat seama de acest lucru. În plus, îi datora o băutură sau mai multe lui Owen, pentru că avea să o ia pe scorpia de Lavinia din calea logodnei lor. Owen blestemă. Oare de ce gândul că Alex se putea logodi îl făcea să se simtă nervos şi puţin gelos? El nu era niciodată gelos.

Nu conta. Pesemne că se gândise la Alex mai mult decât la oricare altă tânără virtuoasă, din cauza scopului lor comun, care îi făcuse să petreacă mult timp împreună în ultima vreme. De fapt, în afară de mama lui şi de Cass, nu petrecuse niciodată atât de mult timp cu o femeie în afara patului. Era, cu siguranţă, o situaţie aparte. Şi care îl făcea să se simtă confuz.

Dar mai erau două lucruri care îi tot apăreau în minte. Primul era faptul că Alex îl întrebase ce voia să facă în viaţă. Era o întrebare pe care tatăl lui i-o adresase de nenumărate ori. O întrebare care, de regulă, îl făcea să bea până când uita de ea. Dar, atunci când îl întrebase Alex, Owen chiar căută un răspuns. Se gândise de câteva ori la lucrurile ce i-ar fi făcut plăcere atunci când avea să îşi ia în primire locul în parlament. Mai degrabă ar fi murit decât să recunoască în faţa tatălui său, dar Owen citea ziarele şi era la curent cu chestiunile politice ale ţării. Doar că nu lăsase pe nimeni să afle asta despre el. Doar valetul său ştia că aduna toate ziarele şi broşurile politice pe care le putea găsi.

„Nu mă confunda cu o persoană nobilă. Nu sunt”, h spusese lui Alex. „Ba da, eşti. Chiar dacă ştii sau nu”, îi răspunsese Alex. Acele cuvinte îl bântuiau. Cum se făcea că Alex, dintre toţi oamenii – dulcea, inocenta, tânăra Alex –, putea vedea în el ceva ce uneori nici el nu reuşea să vadă?

Al doilea lucru pe care Owen nu îl putea uita era sărutul. Sărutul lui Alex în sala de bal a lui Cass. Cel care nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Cel pentru care Alex ar fi trebuit să îl lovească, de care ar fi trebuit să se

ferească. În schimb, ea nu se mişcase nici măcar un centimetru, ca şi cum... l-ar fi dorit. Era ridicol, dar gândul acesta îl preocupa. În afară de asta, se zvârcolise toată noaptea în pat, plin de dorinţă, gândindu-se la o fată inocentă pe care nici măcar nu ar fi trebuit să o atingă. Nu îl ajuta nici faptul că nu mai fusese cu o femeie de... pentru Dumnezeu, de când o cunoscuse pe Alex! Devenea interesant. Se părea că micuţa inocentă îl juca pe degete.

Chiar atunci intră în cameră valetul lui.

— V-am călcat ţinuta de gală, milord. M-am gândit la vesta albastră.

— E în ordine, răspunse Owen, care încă încerca să o alunge pe Alex din gândurile lui.

— Veţi participa la balul familiei Rutherford în această seară, nu-i aşa? întrebă valetul.

— Da. Owen îşi scoase cămaşa ca să se îmbrace cu una curată. Aşa este, sunt pe cale să transform o fată care stă pe margine la baluri în cea mai râvnită domnişoară din Londra.

Capitolul 15

Alex avea să îşi finalizeze planul în acea seară. Era sigură de asta. Hannah o îmbrăcase cu foarte mare grijă. Purta o rochie roz perlat din satin, cu flori mici brodate în talie, cu mâneci scurte şi perle aplicate pe corsaj. Avea părul prins în coc, lăsând câteva bucle să îi cadă în jurul obrajilor. Un şirag de perle ce se asorta cu o brăţară delicată îi completa ţinuta. Tânăra femeie ce o privea din oglindă părea însă mai degrabă speriată decât frumoasă.

Trase aer adânc în piept. Putea face asta. Chiar *putea.* Putea să danseze cu Lord Owen Monroe şi să devină vedeta serii. Doar exersaseră. Era pregătită. Atunci, de ce se simţea bolnavă?

Se auzi un ciocănit în uşă. Alex se întoarse.

— Sunt eu, Thomas, se auzi vocea fratelui ei.

Alex se apăsă cu mâna pe piept. Trebuia să se calmeze. Se grăbi să deschidă uşa.

— Thomas?

Frumosul ei frate îi zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Am venit să te conduc la bal.

— Ce cauţi aici? Credeam că eşti la şcoală.

— M-am întors pentru puţin timp. Cu permisiunea tatii, desigur. Lord Owen mi-a scris. A spus că seara asta va fi specială pentru tine. A trimis scrisoarea la Windsor printr-un mesager privat.

Owen îi scrisese fratelui ei? Alex înghiţi în sec. Cât de drăguţ din partea lui! Şi un mesager privat? Probabil costase o avere.

Alex îşi privi fratele din cap până în picioare. Era îmbrăcat într-un costum negru, elegant, arătând absolut senzaţional. Fratele ei arăta deja chipeş la doar 16 ani, cu părul lui castaniu-închis, frumos dat pe spate şi cu ochii albaştri ce străluceau neastâmpăraţi.

— Eşti foarte frumoasă, Al.

— Mulţumesc, milord, chicoti ea şi făcu o reverenţă.

El îi oferi braţul şi o conduse la parter, în foaier. Mama, tata şi Lavinia erau deja în trăsură. Din fericire, trăsura tatălui era suficient de mare ca să încapă cu toţii.

— Încă nu înţeleg de ce ai vrut să vii la balul din seara aceasta, îi spuse mama lui Thomas, în timp ce trăsura pornea spre casa familiei Rutherford.

— Băiatul creşte, Lillian! spuse tatăl său.

— Am venit să îmi însoţesc surorile. E nevoie de alte explicaţii?

Thomas se întoarse şi îi făcu cu ochiul Alexandrei. Amândoi ştiau că nu s-ar fi întâmplat nimic bun dacă Lavinia ar fi aflat că sora ei avea parte de tratament preferenţial din partea lui.

— Şi apoi şcoala e plictisitoare în această perioadă. Nici nu a început bine.

— Şi sezonul acesta e plictisitor, pufni Lavinia. Pot spune că este chiar mai plictisitor decât cel din primăvară, iar acela chiar a fost complet banal.

— Lavinia, te rog! spuse mama.

Din fericire, casa familiei Rutherford era în apropiere, iar călătoria nu dură mult. Lacheul îi ajută pe tata şi pe mama să coboare, tatăl o ajută pe Lavinia, iar Thomas sări ca să îi dea mâna lui Alex. Ea îi luă mâna cu nerăbdare şi coborî.

Thomas îi oferi din nou braţul şi o conduse până în salonul de primire, prin coridor, iar în cele din urmă, pe scările elegantei săli de bal a familiei Rutherford.

Atunci când majordomul le anunţă sosirea, Alex se gândi din nou că în acea seară avea să-şi finalizeze planul. Se simţea de parcă toate privirile erau aţintite asupra ei. Oare de ce?

Se concentră să se uite pe deasupra tuturor penelor din pălăriile doamnelor şi îi permise fratelui ei să o conducă prin sală. Alex se uită în jur. De ce o privea toată lumea?

— Mi-ar plăcea foarte mult un pahar cu şampanie, îi şopti ea fratelui său.

— Îţi aduc eu unul, răspunse el, strângându-i mâna.

Thomas dispăru imediat, iar Alex rămase singură. Cercetă sala pentru a-i zări pe Owen sau pe Lavinia. Se întoarse prin mulţime şi rămase fără aer atunci când apăru Owen. Purta un costum negru minunat cu o vestă albastră şi o lavalieră de un alb strălucitor. Era atât de frumos, încât lui Alex i se păru că i se strânge pieptul.

Făcu o plecăciune.

— Milady.

— Milord, spuse ea, oferindu-i mâna.

— Pot avea onoarea acestui dans?

— Desigur.

Şi porniră. Pluteau prin sală de parcă ei inventaseră paşii de dans. După lecţiile cu Owen, Alex era complet relaxată în braţele lui. Deşi încă îşi dorea paharul acela cu şampanie. Iar atunci când aruncă o privire în jur, observă cu mândrie că toată lumea se uita din nou la ea. Era cu faimosul Lord Owen Monroe pentru a doua oară la tot atâtea baluri. De data aceasta, râdea la glumele lui, îl lovea în joacă cu evantaiul pe umăr şi se uita adânc în ochii lui.

Dacă adunarea o compătimise la început pentru că venise în compania fratelui său, acum nu mai aveau de ce să o facă.

— De ce se uită toată lumea la noi?

— Nu asta ţi-ai dorit? întrebă Owen şi râse uşor.

— Ba da, dar am impresia că se uitau la mine înainte de a începe să dansăm.

— E posibil să fi lansat un zvon cum că aş fi îndrăgostit de tine.

— Nu ai făcut aşa ceva! zise Alex uimită.

— Ba da, am făcut-o. Deşi sper să nu ajungă la urechile Laviniei. Altfel, toate lecţiile noastre vor fi fost în van. În orice caz, am considerat că reputaţia ta avea nevoie de un pic de ajutor.

— Mă îndoiesc că Lavinia ar crede aşa ceva, chiar dacă ar auzi, spuse Alex înghiţind în sec. Şi mulţumesc pentru… ajutor. Şi pentru că i-ai scris lui Thomas.

— Cu mare plăcere, milady, spuse Owen, cu faimosul lui zâmbet pe chip.

Când se termină valsul, Alex avea deja o grămadă de admiratori ce formaseră o coadă pentru a o invita la dans. Owen îi dădu drumul.

— Mulţumesc pentru dans, Lady Alexandra, spuse el, în timp ce ea era asaltată de o mulţime de domni care fie îşi rugau rudele de sex feminin să îi prezinte, fie o invitau la dans. Astfel, Owen îi făcuse o introducere fabuloasă în înalta societate. Exact aşa cum îşi dorise ea. Atunci de ce simţea că îi venea să plângă văzând că Owen pleacă să o caute pe Lavinia?

Alex clipi iute pentru a face lacrimile să dispară. Lord Matthew Beckett era lângă ea, aşteptând să îi acorde atenţie. Era unul dintre cei mai căutaţi burlaci ai sezonului. Nu se cuvenea să o vadă plângând ca o prostuţă. Îşi puse un zâmbet strălucitor pe faţă şi se întoarse spre el. Făcuseră deja cunoştinţă. De fapt, dacă se uita cu atenţie la grupul de domni ce o sorbeau din priviri, îşi putea da seama că făcuse deja cunoştinţă cu aproape toţi, însă nu fuseseră interesaţi de ea până în acea seară. Până la apariţia lui

Owen.

Alex nu-şi aducea aminte niciun cuvânt din ceea ce îi spusese Lord Beckett în timpul dansului. Nu îşi putea aminti nici conversaţiile cu Lord Sheffield, cu Sir Montague sau cu domnul Hanson. Nu putea decât să-l urmărească cu privirea pe Owen. Mai întâi, vorbise cu Lavinia. Se părea că lucrurile nu merseseră prea bine, deoarece ea plecase îmbufnată de lângă el, refuzând paharul cu şampanie pe care Owen i-l oferise. Acum era din nou lângă ea, vorbindu-i. Alex încercă cu disperare să scape de ultimul partener de dans, Lord Gillicuttie, pentru a ajunge mai aproape de locul în care erau Owen şi Lavinia, în speranţa că avea să audă ceva din discuţia lor. Din păcate, Lord Gillicuttie nu era doar un dansator foarte prost, ci şi încăpăţânat, refuzând să fie condus de o femeie. Melodia, în sfârşit, se termină, iar Alex se scuză în grabă, traversând sala în direcţia opusă mulţimii tot mai mari de domni care voiau să danseze cu ea.

Privi înapoi spre grupul ei de admiratori. Bărbaţii erau nişte creaturi foarte ciudate. Nu băgau un lucru în seamă până când unul dintre ei nu arăta vreo urmă de interes, iar apoi toţi voiau să-l aibă. În acest caz, acel lucru era *ea.*

Owen fusese din nou respins brutal de Lavinia. Era în cealaltă parte a sălii, cu o privire încruntată şi cu gâtul roşu de nervi. Mama se dusese să aibă grijă de Lavinia, iar el se îndrepta spre masa cu băuturi, ţinând în mână paharul de şampanie oferit Laviniei, din păcate neatins. Alex trecu pe lângă mulţime şi se ascunse în spatele unui palmier.

— Owen! strigă ea atunci când el trecu pe lângă ea.

El se opri şi se uită în jur.

— Alexandra? Tu eşti? şopti el.

— Da, aici!

Se întoarse şi probabil ghici locul în care se afla Alex, pentru că apăru brusc lângă ea, în spatele palmierului.

Figura lui încruntată se transformă într-un zâmbet larg de îndată ce o văzu lângă el.

— Până când te-am cunoscut, nu mi-am dat seama ce utili sunt palmierii.

— Chiar sunt utili, nu-i aşa? spuse ea zâmbindu-i

înapoi.

— Foarte utili. Îi oferi paharul. Vrei nişte şampanie?

— Da, te rog. Luă paharul şi bău jumătate dintr-o înghiţitură.

— În ciuda insistenţelor tale că Laviniei îi place şampania, ea tocmai m-a informat într-un mod deloc amabil că şampania îi face rău şi că e şocată că i-am putut oferi aşa ceva.

Alex îşi strânse buzele.

— Ce ciudat, spuse ea.

Trebuia să schimbe subiectul. Rapid. Alex rosti primul lucru ce îi veni în minte.

— Vrei să mergem pe terasă, te rog? Singuri.

Capitolul 16

Owen o privi cu ochii mari.

— Poftim?

Credea că nu auzise bine. O tânără inocentă nu-şi putea dori să meargă singură pe terasă cu *el.*

Alex îşi făcu vânt cu mâna.

— Nu îmi mai găsesc evantaiul şi este foarte cald aici. Mă simt de parcă o să leşin.

— Nu putem lăsa să se întâmple asta, îi zâmbi el. Dar ce ţi-am spus eu despre plecatul singură cu diverşi domni?

— O, deci acum eşti un domn străin? zise Alex ridicând o sprânceană.

Flirta cumva cu el? Micuţa lui elevă învăţa rapid.

— Un dans este potrivit, dar reputaţia ta ar putea fi complet distrusă dacă ai ieşi cu mine pe terasă singură.

— Nu, nu va fi. Nu dacă nu stăm prea mult. Cred că îi va oferi reputaţiei mele exact aerul de mister care deocamdată îi lipseşte. Dansul a fost un început bun, dar asta mi-ar putea întări introducerea în societate drept o

lady fără asemănare. Clipi către el într-un mod inocent.

— Nu ştiu ce să zic, Alex, spuse el pe un ton de avertisment, băgându-şi mâinile în buzunare.

— Prea bine, voi merge singură atunci.

Îşi luă paharul de şampanie pe jumătate gol, se întoarse pe călcâie şi porni spre uşile mari ce dădeau spre terasa care, la rândul ei, ducea în grădină.

Owen o urmă. Bineînţeles că o urmă. Ce altceva putea face? Pe lângă asta, îşi dădu seama că voia să îi vorbească. Era mult mai atrăgătoare decât sora ei irascibilă. Şi se părea că ştia cum să bea şampania.

Ieşiră afară separat, dar Owen o găsi în capătul îndepărtat al terasei. Strălucirea lumânărilor se răsfrângea peste grădină şi le lumina calea. Aerul cald de vară târzie era plăcut. Alex se întoarse spre el şi îşi puse mâinile pe balustrada din spatele ei.

Owen înclină capul într-o parte şi o admiră.

— Se pare că dansul nostru a fost un succes. Programul tău de dansuri este mult mai plin acum.

— Da, brusc am devenit mult mai populară. Datorită ţie. De-abia am apucat să respir, cu atât mai puţin să beau un pahar de şampanie, aşa că îţi mulţumesc şi pentru asta.

— Cu plăcere, spuse el, făcând o plecăciune.

O privi cu atenţie. Lumina lunii îi mângâia pometii, îi lumina părul şi corsajul strălucitor. Mirosea a căpşune, ca de obicei. Voia să... să o sărute. Gândul acela îl surprinse. Nu avea obiceiul să sărute tinere inocente, cu atât mai mult tinerele surori ale femeilor cu care se presupunea că avea să se căsătorească. Dar nu se putea gândi decât la felul în care se simţise cu o zi în urmă, atunci când ea nu se dăduse la o parte din calea sărutului lui. Era o nebunie! Luna îl făcea să nu mai gândească limpede. Asta era tot.

— Cum te-ai descurcat cu Lavinia? întrebă ea, alungându-i gândurile indecente.

— Lavinia nici măcar nu se uită la mine, cu atât mai puţin să danseze cu mine, spuse el frecându-şi fruntea.

— Ai rugat-o să danseze?

— Da, desigur.

— Crezi că a auzit zvonul?

— A spus că i se pare o prostie felul în care încerc să mă folosesc de sora ei pentru a ajunge la *ea.*

— Sună ca un lucru pe care l-ar spune Lavinia. Alex se lovi uşor cu degetul pe obraz. Nu ai spus nimic despre cai, nu?

— E posibil să fi spus.

— I-ai dăruit o piatră?

— Nu. Dar aş săpa prin grădina asta dacă aş şti că mă va ajuta. De ce e atât de…

— Scorpie?

— Voiam să spun dificilă, dar şi scorpie e un cuvânt potrivit.

— Mereu a primit tot ce şi-a dorit.

— Îi cauţi scuze.

— Poate, dar când era mică a fost foarte bolnavă şi…

— Încă o scuză.

Alexandra privi în gol.

Owen oftă. Îşi aduse aminte cum Alex schimbase subiectul atunci când el o întrebase cum se purtaseră părinţii ei cu *ea.* Era obişnuită să primească doar rămăşiţele afecţiunii lor. Inima îi bătea cu putere gândindu-se la asta. Era un sentiment nou pentru el. Văzu însă că Alex nu voia să vorbească despre asta, aşa că se întoarse la conversaţia despre Lavinia.

— Mereu a primit ceea ce şi-a dorit, iar eu nu sunt cel pe care îl doreşte.

— Nu eşti pretendentul ei ideal, spuse Alex clătinând din cap.

— Cine e? Sir Lancelot?

— Poate.

— Va avea mult de aşteptat până să mă transform în Sir Lancelot, pentru Dumnezeu!

— Asta te-am învăţat, nu? Cum să te transformi în gentlemanul romantic perfect, spuse Alex ridicând din umeri.

El îşi băgă mâinile în buzunare şi lovi cu piciorul o pietricică ce ajunsese pe terasă.

— Mă tem că e o cauză pierdută. Sora ta nu pare mai impresionată de mine astăzi decât în alte dăţi.

— Îmi pare rău să aud asta, rosti Alex încet.

— Şi, ţinând cont de reacţia ei când i-am oferit şampania şi la discursul meu despre cai, încep să mă întreb dacă tot ceea ce mi-ai spus despre ea e adevărat.

— Este… e dificilă, răspunse Alex fără convingere, devenind uşor palidă.

Owen ridică din umeri. Nu voia să mai vorbească despre Lavinia. Se gândea la altceva.

— Domnul de care eşti îndrăgostită te-a invitat la dans în seara aceasta?

Oare de ce spera Owen ca ea să spună că nu o invitase? Alex se îmbujoră şi îşi feri privirea, atingându-şi clavicula cu degetele înmănuşate. Arăta minunat!

— Nu am vrut să te simţi stânjenită, zise el încet.

Alex se arătă surprinsă când se întoarse spre el.

— Vai, Lord Owen, chiar ai învăţat câte ceva! Nu cred că bărbatul pe care l-am cunoscut acum câteva zile ar fi avut habar că sunt stânjenită.

— Şi tu înveţi, spuse el râzând. Nu cred că te-am văzut zâmbind atât de atrăgător până acum, iar atunci când îţi atingi gâtul în locul acela, eu…

Ea se îmbujoră şi mai tare, iar Owen tăcu. Acum chiar că o făcea să se ruşineze. La naiba!

Owen lăsă privirea în pământ şi îşi drese glasul.

— Ei bine, individul acela e un nătărău dacă nu te poate vedea cu adevărat, Alex.

— Vorbeşti serios? întrebă ea ridicând capul şi privindu-l în ochi.

— Desigur. Îl blestem pe tatăl meu în fiecare zi pentru că a ales-o pe sora ta şi nu pe tine.

Alex icni, iar mâna îi alunecă de la gât. Fir-ar să fie! Nu ar fi trebuit să spună ceva atât de iresponsabil. Ce i-ar fi putut răspunde ea?

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să fiu grosolan, adăugă el. Şi nu vreau să par trufaş. Ştiu că inima ta aparţine altcuiva, dar nu mi-am imaginat niciodată că ar fi atât de

dificil să curtez pe cineva pentru a mă căsători. Nu am mai încercat până acum, dar mi se pare mult prea greu.

Privirea surprinsă a Alexandrei se topi încet.

— Îmi pare rău că Lavinia este atât de dificilă.

— Nu e vina ta. Nu ai făcut altceva decât să încerci să mă ajuţi. Nu pot pricepe cum două domnişoare atât de diferite au fost concepute de aceiaşi părinţi, comentă el, ridicând din umeri.

— Crede-mă, deseori şi eu mă întreb acelaşi lucru, râse Alex.

El se apropie şi îi luă mâna.

— Mulţumesc, Alexandra. Pentru că m-ai ajutat.

Ea îşi mută privirea. Nu avea lacrimi în ochi, nu-i aşa?

— Ce îţi propui să faci în privinţa Laviniei?

— Propun să ne întâlnim din nou pentru altă lecţie. Mâine, adăugă el ridicându-i bărbia cu degetul mare.

Capitolul 17

În ziua următoare, Owen sosi cu o jumătate de oră mai devreme pentru întâlnirea cu Alex în casa lui Cass. Nu ajunsese nicăieri în viaţa lui cu jumătate de oră mai devreme. De ce era atât de nerăbdător să o revadă pe Alex?

Stătea pe un scaun, în foaier, cu mâinile în buzunare, aşteptând, când sora lui trecu pe acolo.

— Vino cu mine în salon pentru un moment, te rog!

Owen oftă. Era clar că sora lui voia să vorbească despre ceva anume cu el. Nu putea fi un lucru bun. Dar, până la urmă, îi folosea casa ca loc de întâlnire cu Alex şi nu putea să o refuze. Se ridică şi o urmă pe Cass în cel mai apropiat salon de zi.

— Da, zise el rapid, după ce închise uşa în urma lui.

Cass se întoarse către el, rotindu-şi fustele.

— Ce faci tu mai exact cu Alexandra Hobbs?

— Ce vrei să spui? întrebă Owen şi începu să se

plimbe spre şemineu.

— Nu fi reţinut cu mine, Owen! Te-am ajutat să o întâlneşti aici, deci mă simt oarecum responsabilă pentru ea. Vreau să ştiu exact care sunt intenţiile tale.

Owen îşi frecă tâmpla. Ce ar fi fost potrivit să spună?

— S-ar putea spune că facem afaceri împreună.

— Afaceri? Eşti sigur, Owen?

— Da, desigur. Ce altceva aş putea face? zise Owen încruntat.

— Chiar trebuie să îţi spun eu? pufni Cass.

— Doar nu sugerezi că fac ceva interzis cu Alex? Reputaţia ei e impecabilă, şi mereu s-a comportat ca o domnişoară respectabilă în prezenţa mea, continuă Owen uitându-se fix la sora lui.

— Nu, nu am sugerat un asemenea lucru. Mi se pare doar interesant, atâta tot.

Owen miji ochii spre ea.

— Interesant în ce sens?

— Interesant în sensul în care nu te-am auzit niciodată să aperi reputaţia unei domnişoare, zise ea fluturând o mână în aer. Şi nici nu te-am auzit spunându-i vreuneia pe numele mic. În afară de mine, desigur.

— Nu e cazul să crezi că e mai mult decât atât, sora mea dragă, clipi Owen.

— Nu te grăbi să îmi respingi punctul de vedere, dragul meu.

Cei doi fraţi stăteau unul în faţa celuilalt.

— Mi-a spus că este interesată de un tânăr din înalta societate.

— Ce interesant! Cass se bătu uşor cu degetele pe obraz. Şi nu ştii cine e?

— Nu. O ajut să devină populară.

— Vorbeşti serios? întrebă Cass şi rămase cu gura căscată.

— În ciuda dispreţului tău pentru reputaţia mea, încă sunt căutat pentru evenimentele sociale. Sunt extrem de eligibil, Cass.

— Sigur că eşti. Doar că nu am crezut niciodată că îţi

vei folosi influenţa în rândul aristocraţiei pentru ceva… bun.

— Are ceva ce eu vreau, spuse Owen ridicând din umeri.

— Ah, Owen, nu fi indecent!

— Nu. Nu acel lucru. Owen îşi dădu ochii peste cap. Îmi spune ce anume îi place şi ce nu îi place Laviniei.

Râsul cristalin al lui Cass nu se opri preţ de câteva clipe lungi. Trebui să îşi scoată batista ca să îşi şteargă ochii de lacrimi.

— Nu văd ce e aşa de amuzant, replică Owen îmbufnat.

— Nu ştiam că ai nevoie de ajutor cu doamnele.

— Ai cunoscut-o pe Lady Lavinia?

— Ştii că da.

— Atunci ştii de ce am nevoie de ajutor. Ai spus chiar tu că este dificilă.

— Aşa am spus şi aşa este. Dar vreau să mă asigur că am înţeles. Lady Alexandra te ajută să o curtezi pe sora ei, iar în schimb tu o ajuţi să devină mai populară?

— Da. Am învăţat-o cum să danseze şi cum să flirteze, iar ea mi-a explicat ce anume o atrage pe Lady Lavinia la un pretendent.

Cass clătină din nou din cap şi îşi duse mâna la gură.

— Vai, Owen, tata ştie ce te-a forţat să faci?

— Nu, dar sper să facă bine să afle. Şi mie mi se pare la fel de ridicol.

Cass îşi încrucişă braţele şi se uită cu atenţie la fratele ei.

— Niciodată nu ţi-a fost atât de greu să impresionezi o domnişoară, nu-i aşa?

— Nu ştii nici pe jumătate din tot ce se întâmplă. Şi cel mai rău e că… Lady Lavinia pare în continuare total neimpresionată de mine, chiar şi după tot ce mi-a zis Alex despre ea. Ca să nu mai spun că mai am doar două săptămâni la dispoziţie pentru a o convinge să se căsătorească cu mine.

Owen îşi cuprinse faţa cu mâinile. Fir-ar să fie! Sora lui avea dreptate. Chiar simţea ceva pentru Alex. Voia să o

protejeze? Da. Asta era! Era doar protector. Aşa cum ar fi trebuit să fie un viitor cumnat. Şi de ce să nu folosească un nume de alint pentru un viitor membru al familiei? Până la urmă, surorii sale îi spunea Cass, nu? Nu era nimic nelalocul lui. Dar el nu se putea abţine să nu se întrebe cu cine voia Alex să se căsătorească. Şi se întreba de ce îi păsa atât de mult de asta.

Chiar atunci se auzi uşa, iar Owen fu scos din propriile gânduri.

— Trebuie să fie Lady Alexandra, spuse Cass.

— Da. Owen se uită la ceasul de buzunar. A venit la timp.

Cass se duse spre el. Se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Mult succes, dragul meu frate, deşi trebuie să recunosc că o să mă distrez foarte tare urmărind toată situaţia.

*

— De data aceasta, vom discuta despre vizite, spuse Owen de îndată ce Alex i se alătură în sala de bal.

— Vizite? La plural?

— Da, mai exact, cum să nu ajungi niciodată la timp la o întâlnire cu un bărbat.

— Aşa cum am făcut acum?

— Exact. Trebuie să laşi bărbatul să aştepte. Se va întreba mereu dacă mai vii şi se va strădui mai mult data viitoare.

— Dar parcă mi-ai spus să nu accept niciodată să mă întâlnesc singură cu un bărbat.

— Nu ar trebui, îi făcu el cu ochiul. Dar eşti aici cu mine acum, nu-i aşa? Trebuie să te pregăteşti pentru orice eventualitate.

— De aceea ai vrut să ne întâlnim încă o dată? Ca să îmi spui ca data viitoare să întârzii?

— Printre altele.

— Cum ar fi? Mai multe întrebări despre Lavinia?

— De fapt, nu. Întrebările mele sunt despre tine

astăzi.

— Despre mine?

— Da, e atât de şocant?

— Ce vrei să ştii despre mine?

— Ce vezi la bărbatul care te interesează, de exemplu.

— De ce contează?

— Mă gândeam că te-aş putea ajuta mai mult dacă aş afla mai multe detalii.

— O, nu cred că…

— Haide, spune-mi!

Alex trase adânc aer în piept şi încercă să câştige timp căutându-şi evantaiul în săculeţ. Nu putea să i-l descrie pe Owen… lui Owen. Ar fi fost absurd. Dar ce ar fi putut să-i spună?

— Păi e înalt, chipeş, nobil.

— Evident. Owen nu părea încântat. Mai departe.

— E blond.

El încuviinţă din cap.

— Ce culoare au ochii lui?

— Albaştri, îndrăzni ea.

— Pare o partidă bună, răspunse Owen.

— Este. Deşi pot să spun că el nu cred că şi-a dat seama. Până acum, nu a avut prea mult succes în căutarea unei soţii.

— Deci poate fi pretendentul perfect pentru tine?

— Poate, răspunse ea, întrebându-se dacă Owen avea idee despre ce vorbeşte. Desigur, nu avea să ghicească.

— Şi nu a fost îndepărtat de sora ta?

— Până acum, se pare că nu, răspunse ea, apoi îşi scoase evantaiul din săculeţ şi îşi făcu vânt.

— Scrie poezii?

— Mă îndoiesc.

— Cântă balade de iubire?

— Nu mie.

— Cântă la mandolină?

— Sper sincer că nu cântă.

— Mai este ceva ce mi-ai putea spune despre el? Ceva

care să îl aducă la picioarele tale?

— Of, Owen, dacă aş fi ştiut, ar fi fost al meu până acum!

Capitolul 18

— Aici erai.

Furculiţa aproape că îi căzu printre degete. Era în salonul pentru micul dejun, mâncând ouă şi fructe, când sora ei o găsise. Alex se uită în jur. Nu. Nu mai era altcineva în cameră. Lavinia vorbea cu ea.

— Mă căutai pe *mine?* întrebă Alex neîncrezătoare.

— Da, prostuţo, zise Lavinia, cu o expresie de îngrijorare.

Alex puse furculiţa jos şi o privi cu precauţie pe sora ei, care se apropia. Lavinia nu lua niciodată micul dejun acolo. Mereu cerea să ti fie servit în cameră, iar mama şi tata nu îndrăzneau să o refuze. Faptul că sora ei era îmbrăcată la ora aceea şi coborâse din cameră… nu era un semn bun.

Lavinia trecu pe lângă masă şi se aşeză pe un scaun exact în faţa lui Alex. Apoi îşi puse mâinile împreunate pe masă.

— Ce… ce s-a întâmplat? întrebă Alexandra cu ezitare, privind-o pe sora ei de parcă era o pisică sălbatică ce se pregătea să o atace.

— Voiam să ştiu cum a decurs pentru tine seara trecută.

— Seara trecută?

Alex făcu ochii mari. Îşi mişcă brusc mâna şi dărâmă capacul bolului cu zahăr.

— Da, spuse Lavinia încovoindu-şi umerii.

— Ce vrei să spui? întrebă Alex, punând la loc capacul bolului.

Lavinia se lăsă pe spate în scaun şi ridică din umeri.

— Mă întrebam doar cum a fost dansul cu Lord Owen.

Alex trase aer în piept. Asta aştepta. Lavinia nu suporta ca altcineva să primească atenţia ce i se cuvenea.

— A fost cam plictisitor, să fiu sinceră, răspunse ea, sperând ca sora ei să nu îşi dea seama că minte.

— Plictisitor? Lavinia se ridică şi clipi.

— Da, răspunse Alex şi aprobă iute din cap.

— De ce?

Alex scoase voit un oftat lung şi afectat.

— Lord Owen nu a vorbit decât despre tine toată noaptea.

— Da? Un zâmbet neplăcut apăru pe faţa Laviniei, dar i se vedea şi o strălucire în ochi.

— Da, continuă Alex. Şi sper să nu te superi, dar nu a fost deloc interesant pentru mine să răspund toată seara la întrebări *despre tine.*

Lavinia se aplecă spre ea.

— Ce voia să ştie?

Alex oftă din nou la fel de exagerat. Nimic nu era prea dramatic când era vorba de Lavinia.

— Voia să ştie cum eşti. Ce îţi place să faci, care sunt mâncărurile tale preferate, chiar şi cum îţi bei ceaiul.

Un zâmbet de felină apăru pe faţa surorii sale.

— Serios?

— Da. Desigur, nu i-am dezvăluit prea multe. Ştiu că doar căuta informaţii despre tine şi mi-ai spus clar că nu te interesează absolut deloc, nu-i aşa?

Lavinia bătu cu degetele în masă.

— Da, poate. Oricum, te-a făcut vedeta serii, nu? Şi zvonurile spuneau că este amorezat de *tine.*

Alex îşi muşcă buza. La naiba! Lavinia părea geloasă. Nu era bine. Alex era îngrijorată că pe sora ei o deranja toată atenţia pe care ea o primea din partea domnilor, dar nu îi putea spune că singura atenţie pe care o dorea era a celui de care Lavinia era cel mai puţin interesată.

— Oh, nu, stai liniştită! A fost interesat de mine doar pentru a mă întreba diverse lucruri despre tine.

Lavinia păru mulţumită de răspuns.

— Spune-mi, ai reuşit să îmi găseşti vreun pretendent

potrivit?

Alex înlemni. Nu se aştepta ca sora ei să o întrebe asta atât de devreme.

— Nu, nu încă. Dar nu mă dau bătută.

Lavinia se încruntă la auzirea răspunsului, dar, din fericire, Alex fu scutită de alte discuţii despre acel subiect, deoarece mama lor intră în cameră. Era îmbrăcată cu o rochie măslinie din tafta mult prea elegantă şi purta un turban asortat. Mamei îi plăcea să exagereze când venea vorba de haine.

— Alexandra, aici erai! Te căutam.

— Pe mine?

Alex clipi. Mama nu o căuta niciodată. Nu mai fusese niciodată căutată de *ambele* doamne din casă. Alex se uită spre Lavinia. Lavinia părea şi ea surprinsă. Dădu din nou din umeri.

— Da, pe tine, continuă mama, punând mâinile pe scaunul pe care stătea Alex.

— Pentru ce anume?

Alex luă încă o îmbucătură de ou. Nu putea fi bine. Seara trecută, când plecaseră spre casă de la familia Rutheford, mama nu spusese nimic despre pretendenţii ei. Probabil o ajutase faptul că se prefăcuse că adormise de îndată ce urcaseră în trăsură.

Desigur, Thomas nu crezuse nicio secundă că ea adormise cu adevărat şi nu rată nicio ocazie să o împungă cu cotul când trăsura se zdruncina mai tare. Ceva îi spunea lui Alex că mama avea să vorbească despre seara trecută.

Mama ridică din sprâncene.

— Te-am văzut dansând cu Lord Owen Monroe seara trecută.

— Da, răspunse Alex cu ezitare.

— Mi-a spus că a întrebat-o numai despre *mine,* adăugă Lavinia, cu nasul în vânt şi cu un zâmbet trufaş pe buze.

Mama păru uşurată.

— Oh, mă bucur să aud asta!

Alex strânse pumnul.

— Ar fi atât de ciudat ca Lord Owen să fie interesat de mine?

De îndată ce rosti acele cuvinte, regretă. Nu doar din pricină că atât mama, cât şi Lavinia pufniră în râs, ci pentru că nu voia să ofere nici măcar un indiciu referitor la relaţia ei cu Owen. Nu atunci, nu încă.

Râsetele celor două nu o ajutară. Alex deveni furioasă. Obrajii îi ardeau.

— Cine sunt eu? Cenuşăreasa?

— Nu, desigur că nu, Alexandra, dar nu eşti nici pe departe genul la care un domn experimentat precum Lord Owen s-ar uita a doua oară, spuse mama ei pe un ton ce se voia a fi înţelegător, însă nu era decât iritant de binevoitor.

Alex îşi sprijini coatele pe masă.

— Şi ce gen sunt eu, mamă?

— Ştii tu… scundă, plinuţă, vorbeşti prea mult, eşti prea visătoare, adăugă Lavinia fluturând din mână.

„Plinuţă!” Alex trase aer cu putere pe nări.

— Nu e un lucru greşit să fii visător!

Îşi împreună mâinile pe masă pentru a nu o plesni pe sora sa.

Marna ei clătină din cap.

— Sigur că nu, dragă. Nu fi atât de sensibilă! Voiam doar să spun că voi doi nu vă potriviţi. Sunt puţine şanse să se întâmple asta.

— Dar crezi că Lavinia şi Lord Owen se potrivesc?

Mama ei tăcu şi o privi fix. Era clar că Alex se apropiase prea mult de secretul ei.

— Nu fi ridicolă! strigă Lavinia, luând o gură de suc, pe care slujnica i-l dădu iute. Nu m-aş uita de două ori la un netrebnic ca el nici dacă ar fi ultimul nobil din Londra!

Mama înghiţi în sec şi se întoarse spre Lavinia cu o privire rugătoare.

— Ei, draga mea, nu te grăbi! Tatăl tău susţine că Lord Owen are un viitor strălucit în parlament.

Ochii Laviniei aproape că ieşiră din orbite.

— Doar nu vorbeşti serios, mamă! Chiar tu mi-ai spus acum nicio lună că nu e altceva decât un pierde-vară

beţivan. Omul ăla chiar mi-a oferit şampanie şi părea şocat că l-am refuzat!

Mama îşi frânse mâinile.

— Da, dar tatăl tău îl apreciază, aşa că mi-am schimbat părerea, răspunse mama, fără să o privească pe Lavinia în ochi.

Lavinia se înroşi la faţă.

— Tata se înşală! Owen Monroe nu ar putea fi niciodată un soţ decent!

O, nu. Lavinia începuse să strige! Avea să fie mai rău. Mereu se întâmpla asta. Mama se uita disperată în jur, ca şi cum căuta pe masă un nou subiect de discuţie.

— Ei, cel puţin e chipeş, adăugă Alex.

— Da! Mama aprobă atât de puternic din cap, încât turbanul aproape că îi zbură. Nu crezi că este chipeş, Lavinia?

Lavinia se încruntă.

— Cui îi pasă dacă e chipeş sau nu? Are un comportament oribil. Ştii că mi-a spus aseară că nu îi plac caii? Îţi poţi imagina aşa ceva?

— În *ultima vreme,* nu am auzit să fi făcut ceva monstruos, continuă Alex. Dacă excludem comentariul despre cai.

Lavinia miji ochii şi o fixă pe Alex. Printre multe alte lucruri, Lavinia nu aprecia nici sarcasmul.

— E o observaţie bună, se grăbi mama să adauge, aprobând din nou din cap.

Laviniei i se învineţiră urechile.

— V-aţi pierdut minţile amândouă!

Mama ridică un deget în aer şi o privi pe fiica ei cea mare cu atenţie.

— Pare îndrăgostit de tine, draga mea. Chiar şi Alexandra a spus aşa. Asta chiar nu contează deloc?

Lavinia lovi cu palma în masă, făcând paharele să sară.

— Nu. Nu. Nu contează deloc! Mă îndoiesc că omul acela ar şti măcar un vers dintr-o poezie.

Din acest punct de vedere, nu o putea contrazice pe

Lavinia. Alex aranja cu calm faţa de masă în timp ce întâlni privirea furioasă a surorii sale. Uneori, providenţa oferea cele mai neaşteptate daruri. Reacţia corectă era, bineînţeles, să mulţumească Cerului şi să folosească darul primit.

— Deci tu spui că, orice ar face, orice ar zice şi oricât de mult şi-ar dori să te curteze, nu te interesează absolut deloc Lord Owen Monroe.

Lavinia întoarse capul şi pufni.

— Cu siguranţă nu. Deloc!

Alex se întoarse către mama sa.

— Iar tu spui că, în ciuda faptului că nu l-ai apreciat niciodată, acum crezi cu adevărat că ar fi un soţ potrivit pentru fiica ta?

Mama înghiţi în sec şi îşi lărgi gulerul rochiei. Îşi întoarse privirea către Lavinia.

— Da. Dacă tatăl tău îl acceptă, îl accept şi eu.

Lavinia deschise gura, cu siguranţă pentru a protesta, dar Alex se ridică şi îi puse înapoi pe masă paharul de suc.

— În cazul acesta, nu văd de ce vreuna din voi ar avea ceva de obiectat dacă îmi încerc eu norocul cu el. Să aveţi o zi bună!

Iar cu asta, Alex părăsi în grabă salonul de luat masa cu un zâmbet enorm pe faţă.

Capitolul 19

Alex deschise biletul scris pe un pergament scump şi citi mesajul. Stătea la masa ei de scris din dormitor. Hannah îi adusese misiva ce fusese trimisă printr-un lacheu.

Vă rog să mă vizitaţi la ora 14, în această după-amiază.

A dumneavoastră,

Lady Swifdon

Alex îşi simţi stomacul ghem toată ziua şi schimbă trei rochii până ce se hotărî să o îmbrace pe cea de culoarea lavandei. Trebuia să fi fost un nou mesaj de la Owen. Nu ar fi riscat să îi trimită direct o scrisoare. Probabil că o rugase pe sora lui să o scrie pentru el. Voia să o vadă din nou. Sau poate că doar mai avea întrebări despre Lavinia?

O cuprinse vina când îşi aminti modul în care îi mulţumise la balul familiei Rutherford. „Nu ai făcut altceva decât să mă ajuţi”, spusese el, referindu-se la problemele pe care le avea cu Lavinia. Însă el nu ştia cât de puţin îl ajutase Alex.

Se mira de uşurinţa cu care o introdusese în societate. „Programul dansurilor tale pare mult mai încărcat acum”, spusese el. Cu toate astea, nu părea gelos. Sau cel puţin nu atât de gelos cât sperase Alex să fie. Deşi o întrebase dacă dansase cu omul de care era îndrăgostită. Toată povestea devenea extrem de complicată. Ar fi trebuit să îi răspundă lui Lady Swifdon, să îi spună că avea o migrenă, că era ocupată, că nu putea ajunge. Da. Aşa ar fi fost cel mai bine.

*

La ora 14 fix, trăsura tatălui lui Alex, condusă de birjarul mereu mituit, ajunse în faţa casei familiei Swifdon. Alex şi Hannah radiau. Alex înghiţi în sec şi îşi îndreptă umerii înainte de a urca pe scări. Până la urmă, nu reuşise să reziste tentaţiei. Curiozitatea ei învinsese şi, ca atare, îşi luase camerista, şi porniseră spre casa lui Lady Swifdon.

Majordomul o întâmpină şi o conduse în foaier. Alex privi în jur emoţionată. Nu îl văzu pe Owen. Majordomul îi luă boneta şi o conduse în salonul de zi. În salonul de zi? Nu fusese niciodată condusă acolo. O cuprinse neliniştea. Poate că Owen avea să îi spună că nu se mai puteau întâlni. Sau urma să o anunţe că nu avea de gând să o mai curteze pe Lavinia. Gândul acela o înspăimânta mai mult decât ar fi trebuit, ţinând cont de circumstanţe. Orice ar fi intenţionat să îi spună, ea murea de curiozitate.

După cinci minute lungi, uşile se deschiseră şi pe ele intră… Lady Swifdon. Purta o rochie din mătase galbenă, iar părul ei blond ca mierea era prins în vârful capului; avea un lanţ de argint şi conduri galbeni delicaţi, care îi completau ţinuta.

— Bună ziua, Lady Alexandra. Lady Swifdon traversă camera cu un zâmbet larg pe chipul ei frumos. Ne-am cunoscut, dar a trecut ceva vreme de când ne-am văzut ultima oară.

Alex sări în picioare.

— Desigur, vă ţin minte, Lady Swifdon.

— Te rog să îmi spui Cass, zise Lady Swifdon cu un zâmbet conspirativ pe chip.

Ei bine, era un gest frumos din partea ei.

— Prea bine, Cass.

Lady Swifdon probabil că îi citise gândurile Alexandrei, pentru că adăugă:

— Owen nu este aici astăzi.

— Nu este? Nu înţeleg.

Cass se duse până la uşă şi o deschise. Alte două femei frumoase intrară. Una era minionă, purta o rochie verde-închis şi avea părul negru şi creţ. Cealaltă era mai plinuţă, cu părul şi ochii negri, şi purta o rochie bleu-deschis şi ochelari argintii.

— Ţi le prezint pe prietenele mele, continuă Cass, arătând spre ele. Ducesa de Claringdon şi doamna Upton.

Alex se uita la ele cu admiraţie, mai ales la ducesă, despre care doar auzise discutându-se, dar nu o cunoscuse niciodată. Soţul femeii minione cu părul negru şi creţ era un erou faimos ce fusese făcut duce de către prinţul regent pentru curajul lui la Waterloo. Ducesa o întâmpină cu un zâmbet larg şi liniştit. Când aceasta se apropie suficient, Alex îşi dădu seama că ducesa avea un ochi verde şi unul albastru. Interesant, cu siguranţă.

— Este o plăcere să te cunosc, spuse ducesa cu un zâmbet larg. Am auzit atât de multe despre tine!

— Aţi auzit multe despre… *mine?* întrebă Alex arătând cu degetul spre ea însăşi.

— Da, de la Cass, draga mea.

— Ea este doamna Upton, spuse Cass, prezentând-o pe femeia cu părul închis la culoare şi cu ochelari.

— E o plăcere, zise doamna Upton, strecurând în săculeţ cartea pe care o ţinea în mână.

Alex încercă să îşi aducă aminte. Parcă doamna Upton se căsătorise recent cu Garrett Upton, presupusul conte de Upbridge.

— Doamna Upton este căsătorită cu vărul meu, îi explică ducesa.

Alex încuviinţă din cap. Auzise că aceste trei doamne din înalta societate erau prietene la cataramă. Cu siguranţă, toate trei erau frumoase şi inteligente în aceeaşi măsură.

— Luaţi loc, vă rog, le pofti Cass, şi toate patru se aşezară pe canapea şi pe scaunele din jur. Alex se uită cu un interes tot mai crescut la Cass. Era diafană şi avea acelaşi ten deschis ca al superbului ei frate, părul blond ca mierea şi ochii albaştri. Doar că Lady Swifdon nu avea gropiţă în obraz. Din păcate.

— Te-am rugat să vii astăzi ca să te întâlneşti cu noi, nu cu Owen, spuse Cass făcând semn cu mâna spre ducesă şi doamna Upton.

— Mă tem că tot nu înţeleg, spuse Alex încruntată.

— Îţi voi explica, răspunse Cass. Mai întâi, dă-mi voie să cer să ni se aducă nişte ceai.

Un sfert de oră mai târziu, cele patru îşi beau ceaiul în linişte, când ducesa nu se mai putu abţine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cass! Spune-i fetei de ce ne-am adunat aici! Pare că o să-şi piardă minţile de frică.

— Da, Cass, spune-i, adăugă doamna Upton în timp ce mânca entuziasmată o prăjitură.

— Prea bine. Cass lăsă deoparte ceaşca de ceai şi se întoarse către Alex, aranjându-şi fustele.

Alex încercă să se controleze şi să nu îi tremure mâna în care ţinea ceaşca de ceai.

— Da… milady? Vreau să spun… Cass.

— Te-am invitat astăzi aici, Alex... Pot să îţi spun Alex? începu Cass.

— Desigur, răspunse Alex, zâmbind uşurată. Chiar prefer să mi se spună aşa.

— Minunat! Mie îmi poţi spune Lucy, iar lui Jane îi poţi spune Jane, zise ducesa bătând din palme.

— Prea bine, continuă Alex după ce doamna Upton aprobă surâzătoare din cap. Se întoarse înapoi către Cass. Ce voiai să mă întrebi?

Cass îşi îndreptă umerii şi o privi în ochi.

— Fratele meu mi-a spus că voi doi aveţi un fel de înţelegere.

Mâinile lui Alex tremurau atât de tare, încât vărsă puţin ceai din ceaşcă.

— Ceva de genul acesta, răspunse ea.

Oare cât de multe ştia contesa? Cât de mult o lăsase Owen să afle?

— Mi-a spus că amândoi vă doriţi ca sora ta să se căsătorească cu el.

Alex răsuflă uşurată. Se părea că Owen îi spusese aceste detalii surorii sale. Nu avea de ce să se îngrijoreze.

— Aşa este, răspunse ea fericită, luând din nou ceaşca şi sorbind o înghiţitură.

— Mi-a spus că îţi doreşti ca sora ta să se căsătorească pentru că şi tu vrei să te logodeşti.

— Aşa este, spuse Alex şi mai luă o gură de ceai.

— A zis că eşti îndrăgostită de cineva.

Mâna lui Alex încremeni înainte să poată duce ceaşca la gură pentru a treia înghiţitură.

— Da. Aşa este.

— Nu vreau să par iscoditoare, draga mea, dar...

Contesa îşi muşcă buza.

— Dar...? repetă Alex.

După câteva clipe de tăcere, toate cele patru doamne se uitară una la cealaltă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Lucy. Cass vrea să te întrebe dacă Owen este cel de care eşti îndrăgostită!

Ceaşca lui Alex se izbi de covor.

Capitolul 20

— Oh, Doamne! Sunt atât de neîndemânatică! Mă iertaţi, zise Alex, apoi sări din locul ei şi se aplecă să cureţe cu şervetul pata de ceai de pe covorul contesei.

— Nu-ţi face griji, draga mea, spuse Cass, aplecându-se lângă ea pe covor şi luându-i şervetul din mână. O să se ocupe unul dintre servitori mai târziu. Îmi pare că Lucy te-a speriat.

Cass se uită urât spre Lucy, iar aceasta ridică uşor din umeri.

După ce i se luă şervetul, Alex se aşeză înapoi la locul ei şi îşi muşcă buza.

— Lucy nu m-a speriat. Doar că…

— E adevărat, continuă Lucy cu un zâmbet triumfător pe buze.

— Lucy, las-o pe săraca fată în pace! Las-o să vorbească! interveni Jane clătinând din cap.

— Prea bine, dar sunt sigură că este adevărat, replică Lucy strângându-şi mâinile la piept.

Alex îşi apăsă stomacul cu mâna pentru a se calma. Întâlni privirea caldă a lui Cass.

— A… a spus Owen asta? Că aş fi îndrăgostită de el?

— Sigur că nu, draga mea. Aşa am bănuit eu. Poţi să-i spui instinct feminin. Nu cred că Owen are habar, deşi cred că e puţin gelos pe alesul tău, adăugă Cass, zâmbindu-i complice.

Pe Alex o luă durerea de cap.

— Nu am un ales.

Cel puţin starea de rău ce o cuprinsese se atenuase după ce Cass o asigurase că Owen nu ştie nimic.

— Aha! Am dreptate, nu-i aşa? zise Lucy ridicând un deget în aer.

— Alexandra, are dreptate Lucy? întrebă Jane oftând.

Şi dă-mi voie să sper că nu are. Nu de dragul lui Owen, ci pur şi simplu ca să nu mai fie atât de încrezută pe viitor.

Lucy îşi dădu ochii peste cap către prietena ei. Alex se uită la Lucy, care părea într-adevăr încrezută.

— În primul rând, îmi poţi spune Alex. A început chiar să îmi placă.

— Owen îi spune Alex, le dezvălui Cass prietenelor ei.

Cele trei prietene schimbară o privire.

— Iar în al doilea rând, e adevărat, adăugă Alex şi îşi îngropă faţa în mâini.

— Ce mă bucur! exclamă Cass, bătând din palme.

Alex ridică privirea. Oare o auzise bine pe contesă?

— Te bucuri?

— Da, mă bucur. Faţa lui Cass era luminată de un zâmbet radios.

— Pot să întreb de ce?

— Pentru că sunt convinsă că şi fratele meu are sentimente pentru tine. Sentimente puternice.

Alex făcu ochii mari. Sentimente puternice? Pentru *ea?* Vorbeau despre acelaşi bărbat?

— Dar trebuie să ştii că taţii noştri au ajuns deja la o înţelegere în privinţa căsătoriei dintre Owen şi sora mea.

— Da, ştiu, spuse Cass, fără a înceta să zâmbească.

— Atunci pot să te întreb de ce crezi că ăsta este un lucru *bun?* insistă Alex.

— Oh, eşti adorabilă! Alex, cred că nu ştii cum ne-am cunoscut noi trei soţii, spuse Lucy râzând.

— Nu, nu ştiu, zise Alex clătinând din cap.

Lucy îşi aranjă coafura.

— E suficient să spun că toate avem poveştile noastre neconvenţionale şi neaşteptate. Sau, cel puţin, a mea a fost neaşteptată. A lui Cass a fost din întâmplare. Iar a lui Jane… pur şi simplu improbabilă. Eşti de acord, Jane?

Jane strânse din buze, ca şi cum s-ar fi gândit câteva momente. Apoi îşi ridică ochelarii cu degetul.

— Da. Da, cred că e un cuvânt potrivit… improbabil.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alex zâmbind – bucuria contesei era molipsitoare.

— Poveştile sunt prea lungi ca să ţi le spunem acum, draga mea, răspunse Lucy. Dar adevărul este că toate au avut loc fără aprobarea sau implicarea părinţilor noştri. Nu ne-au interesat planurile lor. Nu se pricep deloc la treburile inimii. Nu crezi?

— Încearcă să îi spui şi tatii. Poate fi destul de încăpăţânat, spuse Alex oftând.

— Nu cred că înţelegi, draga mea, continuă Lucy. Noi vorbim aici despre lucruri precum îndemnul de a ne ascunde în spatele unei căsătorii secrete, dorinţa de a ne preface că suntem personaje fictive sau găsirea unui pretendent inexistent.

Alex clipi.

— Poftim?

— E adevărat. Aşa că un tată încăpăţânat nu ne impresionează prea tare, încuviinţă Jane.

Alex avea impresia că nimic nu le impresiona prea tare.

— Lavinia e convinsă că Owen e un derbedeu. Dar eu ştiu că el e un om minunat.

— Oh, draga mea, chiar este! aprobă Cass. Tatăl nostru nu l-a susţinut niciodată. Iar asta l-a afectat foarte tare.

— Mie nu mi s-a părut că i-ar păsa prea mult de aprobarea cuiva.

— Nu îi pasă, spuse Cass cu lacrimi în ochi. Nu îi mai pasă.

— Trebuie să îi spui povestea despre Eton, interveni Lucy.

— Nu îi spune povestea despre Eton, zise Jane între două îmbucături de prăjitură.

— Care e povestea despre Eton?

— Ei, acum trebuie să îi spui, o îndemnă Lucy pe Cass.

— Îi voi spune, dar numai pentru că e limpede cât de mult ţine la Owen, răspunse Cass.

Alex se aplecă pentru a auzi mai bine.

— Ei bine, începu Cass, netezindu-şi rochia, Owen a fost la Eton, desigur, dar puţini ştiu că acolo a fost apropiat

de Julian şi Garrett. Printre alţi băieţi.

Alex încuviinţă din cap.

Într-o zi, pe vremea când aveau în jur de 12 ani, s-au hotărât că ar fi o glumă bună să facă o plimbare cu calul directorului şcolii.

— Oh, nu! şopti Alex.

— Da, răspunse Cass. Şi-au petrecut după-amiaza călărind şi provocând un dezastru în oraş, până când directorul a plecat după ei. Dar ei deja duseseră calul înapoi la grajduri.

— Şi directorul i-a găsit?

— L-a găsit doar pe Owen, spuse Cass.

— Unde erau ceilalţi?

— Owen le spusese să se ascundă. Se pare că a insistat ca ei să se ascundă. Ceilalţi băieţi erau deja pedepsiţi pentru o altă glumă făcută. Owen fusese acasă, în vacanţă, în perioada aceea. S-a gândit că ar fi mai bine să îşi asume singur toată vina.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cu răsuflarea tăiată, deşi nu era sigură că voia să afle răspunsul.

— În timp ce se grăbeau să fugă, unul dintre băieţi a dărâmat un felinar, iar grajdul a luat foc.

— Nu! şopti Alex.

— Nimeni nu a fost rănit, dar clădirea a fost distrusă.

— Cine a dărâmat felinarul? vru să ştie Alex.

— Nu se ştie exact. Niciunul dintre ei nu a spus vreodată. Este un cod de onoare la astfel de şcoli.

— Până la urmă, nici nu contează, continuă Lucy. Owen şi-a asumat toată vina. A refuzat să recunoască faptul că nu a fost singur, chiar şi atunci când directorul a insistat.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Alex, dar de data asta chiar se temea de răspuns.

— Owen a fost exmatriculat. Directorul nu a vrut să îl ierte. Tata a trebuit să meargă până acolo şi să încerce să îi ia apărarea. A fost de acord să plătească toate pagubele.

— Şi tot nu l-au lăsat să rămână?

— Nu. A ajuns la Harrow şi s-a înhăitat cu un grup de

băieţi care nu făceau altceva decât să bea şi să facă probleme.

— Şi tatăl tău?

— Se pare că după incident Owen a încercat să îi spună tatii ce s-a întâmplat. Tata însă nu a vrut să audă. Nu l-a iertat niciodată pe Owen. Toţi bărbaţii din familie au fost absolvenţi ai şcolii Eton. Tata i-a spus lui Owen că a făcut familia de ruşine, că nu e bun de nimic şi că nu va face nimic în viaţă.

— Iar Owen s-a hotărât să îi arate că aşa este, spuse Alex.

— Exact, zise Cass. Şi are mult prea multă mândrie şi onoare pentru a-i spune tatii adevărul acum.

— Ce trist! Tot acest timp pierdut pentru ceva fără importanţă, spuse Alex.

— Nu a fost un lucru fără importanţă pentru tata sau pentru Owen, rosti Cass.

— Nu, desigur că nu, fu de acord Alex. Dar până la urmă era doar un grajd, iar Harrow nu e o şcoală rea.

— Sigur că nu, dar acum poate înţelegi mai bine ce se întâmplă cu el. Îl adorăm pe Owen şi credem că te potriveşti perfect cu el, spuse Lucy încuviinţând din cap.

Alex se uită la cele trei doamne, neînţelegând ce legătură avea povestea pe care o auzise cu faptul că se potrivea cu Owen.

— Ce vrei să spui?

Cass se aplecă şi o bătu uşor pe mână.

— Ştim că ţii la el, Alex, şi te vom ajuta. Dar trebuie să te avertizăm că metodele noastre pot fi… imprevizibile, spuse Cass uitându-se fix la Lucy când rosti ultimul cuvânt.

Lucy îşi ridică bărbia.

— Imprevizibile, poate, dar eficiente.

— Aşa este, completă Jane, dar şi problematice uneori.

Problematice? Lui Alex nu îi plăcea cum suna.

— Nu înţeleg. De ce vreţi să mă ajutaţi?

— Pentru a-l aduce pe Owen pe calea cea bună, răspunse Cass. Îmi pierdusem orice speranţă că se va

căsători din dragoste.

Alex făcu ochii mari.

— Căsătorie din dragoste?

Cass râse.

— Da, desigur. Felul în care vorbeşte despre tine arată că deja e pe jumătate îndrăgostit de tine, sunt sigură.

Alex se întristă.

— Doar pe jumătate?

Cass o bătu din nou pe mână.

— Bărbaţii pot fi cam neştiutori uneori. Dar nu te îngrijora! Te vom ajuta.

— Da, spuse Lucy, aşezându-se mai bine în scaun. Avem un plan.

— Un plan, repetă Alex cu ochii mari.

— Oh, nu, nu un plan! zise Jane oftând şi îşi duse mâna la frunte.

— Ignor-o, Alex, interveni Lucy pufnind.

— Care e planul, mai exact?

Zâmbetul ducesei îi lumină ochii diferit coloraţi.

— Eu şi Cass am discutat şi credem că Owen are nevoie de o concurenţă *reală.*

Capitolul 21

În seara următoare, Owen nu se dădu bătut şi se forţă să participe la balul familiei Heathcliff. Petrecuse prea mult timp încercând să o curteze pe Lavinia Hobbs în felul în care voia ea. Nu mai voia să fie amabil. Urma să o curteze în felul lui. Indiferent dacă ei avea să-i placă sau nu.

Owen cercetă mulţimea. Lavinia se afla lângă masa cu băuturi, cu grupul ei obişnuit de prietene – sau poate erau doar nişte domnişoare prea speriate de temperamentul ei pentru pleca de lângă ea. Era cu nasul pe sus, ca de obicei. Owen respiră adânc. Nu îşi putea convinge picioarele să pornească înspre ea. Continuă să cerceteze camera. Se uită de două ori. Acolo, pe ringul de

dans, se afla Alex. Era strălucitoare, proaspătă şi drăguţă, ca de obicei, cu o rochie de un verde-deschis şi un zâmbet şi o strălucire în ochi. Şi dansa cu... vicontele Berkeley. Râdea, zâmbea, îi atingea umărul cu evantaiul. Pe scurt, făcea tot ceea ce Owen o învăţase şi se descurca de minune.

Două sentimente neobişnuite îl cuprinseră pe Owen. Gelozie. Invidie. Ambele îi erau atât de străine, încât aproape că nu îşi dădu seama ce simte. Dar, pe măsură ce îl privea pe viconte cum o învârtea pe ring, voia tot mai tare să îl strângă de gât şi să îi ia locul. Da. *Asta* trebuia să fie gelozia.

Owen privi ca un peţitor dispreţuit, de pe margine, cum dansul celor doi se termină, iar Lord Berkeley o conduse pe Alex până la masa cu băuturi, luă un pahar de şampanie de pe tăvile de argint şi i-l oferi, făcând o plecăciune elegantă. Ura bărbaţii galanţi. Îşi strânse pumnii ca şi cum şi-ar fi încleştat mâinile în jurul gâtului lui Berkeley. Vicontele nu era doar eligibil şi chipeş, ci şi tânăr, înalt şi avea o reputaţie impecabilă. Nu bea prea mult, nu juca jocuri de noroc prea des, nu făcea nimic în exces, venea rar în oraş şi petrecea mult timp la proprietăţile sale din nordul Angliei. *Pe el* îl prefera Alex? Lord Sfinţenie?

Owen încercă să-şi aducă aminte ce spusese Alex despre bărbatul pe care îl plăcea. Era înalt, nobil, blond cu ochii albaştri, fără succes în găsirea unei soţii. Era descrierea perfectă a lui Berkeley. La naiba cu el, cu tot cu ochii lui albaştri, părul blond, frumuseţea şi înălţimea lui!

Privirea lui Owen se întoarse către Lavinia. Şi ea se uita la Alex, de parcă interesul pentru Berkeley îi atrăsese şi ei curiozitatea. Owen închise ochii pentru o clipă şi se forţă să se îndrepte spre Lavinia.

— Milady, făcu el o plecăciune.

Faţa Laviniei se transformă într-o mască de piatră. Oftă.

— Milord.

Prietenele ei începură să chicotească. Owen le ignoră.

— Vă bucuraţi să mă vedeţi, glumi el.

Ea îşi strânse doar buzele.

În spatele ei, Owen îi putea vedea pe Alex şi pe Berkeley vorbind.

— V-aş invita la dans, dar am senzaţia că aţi spune nu.

— Aveţi dreptate, milord, replică Lavinia.

— V-ar plăcea o piatră?

Lavinia se uită la el cu o privire ce spunea că se temea ca nu cumva el să-şi fi pierdut minţile.

— O piatră?

Domnişoarele chicoteau în continuare.

— Nu contează. Owen îşi vârî mâinile în buzunare. În legătură cu dansul, e ceva ce aş putea face ca să vă…

Alex râse când Berkeley îi şopti ceva, suficient de tare încât Owen să o audă şi să uite ce voia să spună. Apoi Berkeley îi oferi braţul lui Alex şi se întoarseră pe ringul de dans. Două dansuri consecutive. Oare chiar nu învăţase nimic de la Owen?

— Ce spuneaţi, milord? întrebă Lavinia, părând brusc interesată de lipsa de atenţie a lui Owen.

— Vă rog să mă scuzaţi un moment, Lady Lavinia.

Owen nu aşteptă răspunsul. Intră pe ringul de dans, ocoli câteva cupluri ce dansau, apoi îl bătu pe Berkeley pe umăr.

— Îmi permiteţi?

Berkeley, fiind un adevărat gentleman, rezistă un moment, apoi se întoarse spre Alex.

— Vă deranjează, Lady Alexandra?

— Nu. Este în regulă, spuse ea, clătinând din cap.

Berkeley se dădu într-o parte pentru a-i face loc lui Owen, făcu o plecăciune către Alex şi se îndepărtă. Owen îl privi cu dispreţ. Apoi o luă pe Alex în braţe şi începură să danseze.

— Nu mă aşteptam la asta, şopti Alex după ce îşi găsiră ritmul. De ce ai făcut-o?

— Adevărul e că nu ştiu de ce, răspunse Owen.

— Vai, dar chiar te pricepi să datezi o domnişoară, nu-i aşa?

— Lady Alexandra, sesizez cumva o urmă de sarcasm? spuse el zâmbind vag.

— Într-adevăr, răspunse ea, zâmbind la rândul ei. Te-am văzut vorbind cu Lavinia.

— Da, a fost aproape la fel de distractiv ca şi cum aş fi discutat cu un şarpe de grădină.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Alex, muşcându-şi buzele pentru a nu râde.

— Îmi retrag cuvintele. Un şarpe de grădină ar fi o companie mai plăcută.

— Te-a respins din nou, să înţeleg.

— Sincer, nici nu i-am mai dat ocazia să o facă. Am venit să dansez cu tine. Eşti o companie mult mai plăcută.

— Aş fi luat-o ca pe un compliment dacă nu ai fi spus înainte că în compania Laviniei e mai rău decât în compania unui şarpe, zise ea ridicând din sprâncene.

— Îmi face plăcere să dansez cu tine, Alex.

Ea se îmbujoră şi privi peste umărul lui.

— Mulţumesc… cred.

— Era un compliment.

— Atunci îţi mulţumesc.

Se uita în continuare peste umărul lui. La naiba! Oare îl căuta pe Berkeley?

— Ţi-a plăcut dansul cu vicontele?

— Foarte mult.

— Atunci ţi-a părut rău că v-am întrerupt? Owen se urî pentru tonul morocănos cu care vorbi.

— Nu am spus asta. M-am gândit că probabil aveai nevoie să mai afli ceva despre Lavinia.

— Ai dreptate într-o privinţă, Alex: vreau să îţi vorbesc. Între patru ochi.

Capitolul 22

— Vrei să ieşi cu mine afară? întrebă Owen.

Alex respiră adânc şi uşor tremurat. Îşi petrecuse ultima oră vorbind şi dansând cu bunul şi curtenitorul Lord Berkeley. Dacă existau doi oameni extrem de diferiţi, aceia erau Lord Christian Berkeley şi Lord Owen Monroe. Oh, atât de diferiţi! În momentele în care Owen era dur şi arogant, Lord Berkeley era tăcut şi modest. În timp ce Owen era mereu gata pentru ceva de băut şi un joc de cărţi, Lord Berkeley îşi arătase repulsia faţă de jocurile de noroc şi, deşi avea un pahar de şampanie în mână, nu luase mai mult de două înghiţituri din el. Alex îi mulţumise atât de mult pentru ajutor, încât vicontele chicotise, iar în cele din urmă îi spusese:

— Nu e nicio problemă! Sunt mereu bucuros să o ajut pe Lucy Hunt să îşi ducă la bun sfârşit planurile ciudate.

Era un lucru bun faptul că părea să aibă simţul umorului. Alex o ştia pe Lucy suficient de bine pentru a-şi da seama că trebuia să fii puţin ludic pentru a rămâne în cercul ei de prieteni.

Alex încercase să îi explice situaţia lui Lord Berkeley:

— Sper să nu crezi ceva greşit despre mine pentru că încerc să îi atrag atenţia astfel lui Lord Owen, doar că…

— Nu e nevoie să-mi explici. Cu toţii facem lucruri prosteşti când ne îndrăgostim. Să-mi aminteşti să îţi povestesc cum l-am rugat pe Claringdon odată să îi scrie scrisori de dragoste lui Lucy din partea mea.

— Tu? I-ai scris scrisori de dragoste lui Lucy Hunt?

— Nu, răspunse Lord Berkeley, clătinând din cap şi zâmbind. L-am rugat pe viitorul ei *soţ* să o facă pentru mine. Desigur, la vremea respectivă, nu ştiam că se îndrăgesc unul pe altul. Râse din nou. Dacă stai să te gândeşti, a fost un lucru revoltător. Dar Lucy e cunoscută pentru aşa ceva. E ceea ce o face atât de fermecătoare.

Alex îl studie cu atenţie pe viconte. Era înalt, blond, cu umerii laţi şi cu ochii de un albastru cristalin. Era atent,

săritor, puţin timid, ceea ce îl făcea şi mai atrăgător. După spusele lui Lucy, avea neplăcutul obicei de a se bâlbâi în faţa unei femei pe care o plăcea. Nu se bâlbâise deloc în faţa Alexandrei. Nu era mai amorezat de ea decât era ea de el, se gândi Alex cu un zâmbet larg pe faţă. Dar se gândi că, într-o zi, Lord Christian Berkeley avea să fie soţul unei lady foarte norocoase.

— Vrei să vii? Owen repetă, trezind-o pe Alex din visare.

Voia să meargă cu el, dar nu mai era tânăra credulă din urmă cu ceva vreme. Mulţumită lui, înţelegea regulile jocului. Şi intenţiona să se joace. Îi aruncă lui Owen cel mai cochet zâmbet al ei şi îl privi peste umăr, pe sub gene.

— Ah, dar cineva foarte înţelept mi-a spus odată că nu ar trebui să merg niciodată singură undeva cu un bărbat care ar vrea să profite de mine.

Owen ridică o sprânceană, privind-o cu neîncredere.

— Şi dacă promit să nu profit de tine?

Ea îşi duse evantaiul închis la buze.

— Şi atunci, unde mai e distracţia?

Owen ridică ambele sprâncene de data aceasta, iar Alex se simţi un pic stânjenită de faptul că flirta cu el. El era cel care o învăţase, până la urmă. Trebuia să îşi dea seama despre ce era vorba.

— Vino cu mine şi vei vedea, spuse el pe un ton ce îi înmuie genunchii Alexandrei.

Îşi arătase şi gropiţa din obraz. Ea înghiţi în sec, încercând cu disperare să îşi liniştească inima ce îi bătea cu putere.

— Prea bine, răspunse sec şi trecu pe lângă el, spre uşile ce duceau pe terasă.

Încercă să îi ignore aroma puternică şi masculină ce o învăluia. Owen o urmă.

Imediat ce uşile se închiseră în spatele lor, ea se întoarse către el.

— Aşadar, ce voiai să îmi spui? Între patru ochi.

Owen îşi băgă o mână în buzunar şi făcu câţiva paşi spre ea.

— Lord Berkeley? zise el fără să continue.

Alex lăsă privirea în jos, ca el să nu o poată citi. Era chiar greu să fie misterioasă.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ai spus că ţi-a plăcut foarte mult să dansezi cu el. El este bărbatul pe care îl placi?

Alex nu putea să o facă. Nu putea să mintă în privinţa sentimentelor ei. Cass şi Lucy o instruiseră. „Lasă-l să creadă că îţi place de Berkeley. Am vorbit noi cu el. Christian va juca rolul peţitorului perfect. Este alegerea perfectă”. Fusese doar o pură coincidenţă, una perfectă, faptul că Lord Berkeley poseda calităţile fizice pe care ea i le menţionase deja lui Owen.

Alex strânse din buze.

— Ştiai că îmi place cineva…

Nu era chiar o minciună, dar nici nu era adevărul. Oh, spera să o ierte providenţa pentru că era îngrozitoare!

Muşchii feţei lui Owen se încordară. Oare era furios?

— Nu ştiam că e vorba de vicontele Berkeley.

— Nu ai întrebat niciodată. Nici eu nu ţi-am spus. De ce contează cine este?

Owen se plesni cu mâna de coapsă şi se îndepărtă de ea.

— Nu contează, pur şi simplu… Se întoarse brusc cu faţa la ea. Crezi că e înţelept să petreci timp cu el? Acum, cât încă mai încercăm să o facem geloasă pe Lavinia?

Alex era şocată. Oare Owen Monroe chiar îi dădea de înţeles că nu voia ca ea să petreacă timp cu alt bărbat?

— Nu ştiam că te interesează atât de mult să o faci geloasă pe Lavinia, replică ea.

— Nu mă interesează, dar… Se îndepărtă din nou de ea, trecându-şi mâinile prin păr. Presupun că partea din plan care te privea pe tine a funcţionat, din moment ce Berkeley este interesat de tine.

Asta avea să fie cea mai dificilă parte.

— Da, spuse Alex. Mulţumesc pentru asta.

Se luptă cu lacrimile ce aproape îi ţâşneau din ochi. Dar Lucy şi Cass fuseseră clare. „Fă-l să creadă că Berkeley

e singurul bărbat pentru tine!”, îi spusese Lucy. „Spune-i cât de mult îţi place de el!”, adăugase Cass. Jane nu făcuse altceva decât să ridice privirea din cartea pe care o citea şi să-şi dea ochii peste cap. „Nu face pe inocenta, Jane! Tu ai pretins acum ceva vreme că ai o însoţitoare fictivă şi ai fost implicată într-un adevărat scandal provocat chiar de tine!”, spusese Lucy punându-şi mâinile în şold. „Da, de aceea ştiu exact câte probleme o să creeze toată povestea asta”, răspunsese Jane. Apoi îşi împinsese ochelarii pe nas şi se întorsese spre Alex: „Îţi doresc toate cele bune, Lady Alexandra, sincer. Dar nu pot să îţi dau niciun sfat.

Şi apoi, Lucy este cea care face planuri aici. Nu îmi place să o spun, dar, dacă îi urmezi sfaturile, vei ajunge să ai ceea ce îţi doreşti, în cele din urmă. Chiar şi eu trebuie să recunosc că a funcţionat competiţia dintre mine şi domnişoara Langford, văduva de război, când a fost vorba de Garrett”.

Lui Alex nu îi plăcuse felul în care Jane spusese „în cele din urmă”, dar fusese încântată de restul discuţiei. Iar Lucy fusese categorică în legătură cu faptul că Alex trebuia să susţină că e îndrăgostită de Lord Berkeley.

Owen se întoarse spre ea, alungându-i gândurile în care se cufundase.

— Aşadar, asta a fost tot? Ai obţinut ce ai dorit.

Inima lui Alex se opri o clipă. Nu obţinuse deloc ceea ce îşi dorise. Dar trebuia să joace în continuare acel joc.

— Intenţionez să te ajut în continuare cu Lavinia, îl asigură ea. Ce altceva vrei să mai ştii despre ea?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Totul pare fără speranţă.

— Cum a mers cu ea în seara aceasta?

— La fel de rău cum te-ai putea aştepta. Nu pare să fie impresionată de niciunul dintre lucrurile pe care mi le-ai menţionat. Cred că din cauză că vin de la mine. I-aş putea spune absolut tot ce ar dori, şi tot nu ar fi impresionată.

Alex îşi studie pantofii şi începu să alunece vârful unui pantof pe podeaua de piatră.

— Îmi pare rău că eşti dezamăgit.

Owen oftă.

— Am nevoie de tine, Alex. Spune-mi ceva, orice care să o facă să se răzgândească şi să vrea să se mărite cu mine! Nu cred că încercările mele de a o curta mai au vreo şansă de succes. Pare să aibă o inimă de piatră, dar ceva trebuie să o poată înmuia.

„Inima mea e deja înmuiată”.

Alex înghiţi în sec. Aşadar, nu era gelos până la urmă. Sau cel puţin nu era suficient de gelos pentru a nu o mai curta pe Lavinia. Oh, Doamne! La ce se aştepta? Părinţii lor se bazau pe o logodnă între Owen şi Lavinia. În lumea lor, făceai ceea ce îţi spuneau părinţii. Aşa funcţionau lucrurile. Era nevoie de mai mult de un dans pentru ca Owen să fie atât de gelos încât să îl înfrunte pe tatăl lui.

Alex se duse spre balustradă şi privi peste întunericul grădinii.

— Nu ştiu ce altceva să mai spun, şopti ea. Poate că ar trebui pur şi simplu să îi spui Laviniei adevărul. Că mama şi tata vor ca voi doi să vă căsătoriţi.

El se duse lângă ea, iar Alex ridică privirea către el. Părul îi flutura în adierea nopţii.

— Mulţumesc pentru tot ajutorul, Alex, spuse el, şi se întoarse către uşă.

— Cu mare plăcere, răspunse Alex cu o voce blândă şi slabă.

Cum începuse această discuţie cu el părând a fi gelos şi se încheiase cu Owen cerând sfaturi ca să o cucerească pe Lavinia?

Owen se opri pe scara ce ducea înapoi în sala de bal şi îi spuse:

— Mult succes cu vicontele tău!

Alex îl privi plecând şi oftă adânc.

Capitolul 23

— Trezeşte-te!

Owen clipi în faţa luminii dure ce pătrundea prin fereastra dormitorului său. Deşi venise singur acasă, băuse foarte mult, lucru de care nu era foarte mândru. Capul îl durea îngrozitor, iar cineva dăduse cu piciorul în saltea şi ţipa la el.

Clipi încă o dată ameţit şi reuşi să deschidă ochii pentru a vedea chipul rotund al tatălui său deasupra lui.

— Cât e ceasul? întrebă Owen, cu o voce răguşită.

— Mult trecut de ora amiezii, desigur, răspunse tatăl său, părând că îl judecă, aşa cum făcea de obicei.

— Am fost plecat până la ora 4.

— Şi asta ar trebui să fie o scuză? întrebă tatăl dându-şi ochii peste cap.

— Nu, asta înseamnă că e foarte devreme. Pentru mine.

Owen se chinui să se ridice şi să-şi tragă halatul pe el. Se aşeză apoi pe marginea patului, îşi puse palmele pe genunchi şi reuşi să se uite cu o privire tulbure la tatăl său.

— Cu ce te pot ajuta?

Tatăl său se apucă de rever şi începu să se plimbe prin cameră, în faţa lui Owen.

— Vreau să ştiu ce progrese ai făcut cu Lady Lavinia.

— A, deci părinţii vor un raport?

Contele ezită o clipă.

— Da. Vrem. Toţi patru.

— Progresează, aşa cum era de aşteptat, replică Owen, apoi căscă şi îşi trecu degetele prin păr.

— Dar ai preferat să umbli cine ştie pe unde până dimineaţă în loc să o curtezi?

— Din contră, am fost la bal pentru a o vedea, apoi am fost cine ştie pe unde până dimineaţă.

Iar singurul motiv pentru care ieşise fusese să scape de imaginea lui Alex dansând cu vicontele Berkeley. Owen îşi răsuci gâtul.

— Nu eşti amuzant, să ştii, mârâi tatăl său.

— Eu am auzit altceva.

Contele se trase din nou de rever şi începu iar să se plimbe prin cameră.

— Începe să te placă? Pare interesată?

— Sarcina s-a dovedit a fi imposibilă. Fata e de gheaţă. M-am hotărât să îi spun pur şi simplu că trebuie să ne căsătorim. Şi aşa poate ne vom înţelege.

— Nu! Vocea tatălui făcu rafturile să se zguduie. Trebuie să o faci să se îndrăgostească de tine.

Owen îşi frecă tâmplele.

— Încerc să îţi spun că e mai uşor de zis decât de făcut.

— Ce-i asta? Ţi-ai pierdut încrederea? Unde e tânărul atât de sigur pe el de acum două săptămâni?

— A tot încercat să curteze un dragon, bombăni Owen.

— Nu o să îţi dau voie să insulţi femeia, Owen. Acum, ascultă aici…

— Dacă vrei neapărat să ne unim cu familia ducelui, de ce nu o pot curta pe Lady *Alexandra* Hobbs? E sora mai mică a lui Lady Lavinia.

Tatăl său făcu ochii mari şi se înroşi de furie.

— Lady Alexandra! E absurd! Are măcar vârsta măritişului? Ducele vrea să te căsătoreşti cu Lady *Lavinia* şi aşa vei face.

— Nu înţeleg de ce e aşa de hotărât. E oribilă.

— Nici tu nu eşti mai breaz. Ar trebui să fii onorat că ducele te-a acceptat, în ciuda reputaţiei tale pătate.

— Ca să nu mai vorbim de înscrierea mea umilitoare la Harrow.

Tatăl său se întoarse spre uşă, ignorând complet ultima remarcă.

— Dacă mă puteam baza pe un singur lucru din partea ta, Owen, acela era că poţi cuceri o femeie.

Asta era! Tatăl lui tocmai îi aruncase mănuşa. Nu mai avea cum să dea înapoi.

— Bine. Nu-ţi face griji. Am totul sub control. Am… ajutor.

Tatăl său ridică din sprâncene.

— Ajutor? Ce fel de ajutor?

— Am ajutorul unei persoane apropiate de Lady

Lavinia, care îmi dă detalii despre ce îi place şi ce nu. O să depun toate eforturile pentru a o cuceri în următoarele două săptămâni.

Contele îşi dădu ochii peste cap, dar părea puţin mai calm.

— Prea bine. Ai grijă să fie aşa, Owen. Toţi ne bazăm pe tine. Nu mă dezamăgi! Măcar de data asta.

*

Uşa de la Brooks se deschise larg, iar Owen fu primit de un lacheu cu o plecăciune.

— Milord, spuse acesta luându-i pălăria.

Owen privi în jur. Era destul de aglomerat pentru o după-amiază de miercuri.

— L-ai văzut pe ducele de Claringdon? Sau pe contele de Swifdon? întrebă Owen.

— Cred că sunt în salonul albastru, milord, răspunse lacheul.

Owen se duse direct acolo. Îi găsi pe Claringdon, Swifdon, Cavendish şi un bărbat care semăna perfect cu… Cavendish. Cei patru stăteau de vorbă, râdeau şi beau.

— Monroe, aici erai, spuse Swifdon, ridicându-se pentru a-l bate pe umăr. Îi indică un scaun de lângă ei. Ia loc!

— Mă bucur să te văd, Claringdon, spuse Owen şi se aşeză pe un scaun de piele. Trebuie să spun că sunt puţin surprins să te văd din nou aici, Cavendish, cu atât mai surprins să văd *doi* ca tine.

— L-ai cunoscut pe fratele meu geamăn, Cade?

Cavendish îl prezentă pe fratele său.

— Nu cred.

Owen îi strânse mâna fratelui căpitanului.

— Mereu e o plăcere să cunosc un nobil, răspunse Cade. Owen observă cum se cutremură căpitanul la auzul celor spuse de fratele său. Nu ştia prea multe despre fratele geamăn al lui Rafferty Cavendish, în afară de faptul că se întorsese de curând, după mulţi ani petrecuţi pe

mare. Se părea că, până la întoarcerea sa, Cavendish crezuse că acesta murise.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Owen, aşezându-se din nou pe scaun.

— Cum merge cu logodna?

Claringdon opri un lacheu pentru a comanda un coniac pentru Owen.

— După cum mi-aţi spus cu toţi, domnişoara este... dificilă.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Swifdon. Nu îi poţi spune, pur şi simplu, că părinţii voştri vor să vă căsătoriţi şi cu asta basta?

Owen se lăsă pe spate în scaun şi îşi puse o mână în cap.

— Mi-ar plăcea să pot. Însă lucrurile sunt mai complicate.

— Ce înseamnă asta?

— În primul rând, ducele insistă ca fiica lui să se îndrăgostească de mine.

— Asta nu poate fi uşor, zise Claringdon tresărind.

— Nu, nu este, iar cu această domnişoară este mai dificil decât de obicei. Are personalitatea unei pisici sălbatice.

— Şi? întrebă Cavendish, vrând să afle mai multe.

— E şi altceva? continuă Swifdon.

— Mereu e şi altceva, comentă Cavendish zâmbind.

— Ce mai e? îl interogă Swifdon.

Owen trase aer în piept.

— Cât timp am încercat să o curtez pe Lady Lavinia, am avut ocazia să o cunosc mai bine pe sora ei, şi îmi dau seama că sunt mult mai interesat să o cuceresc pe *ea.*

Cavendish ridică din sprâncene, Claringdon aprobă înţelept din cap, iar Swifdon fluieră.

— Dumnezeule, se pare că ai intrat în bucluc! zise Swifdon.

— I-ai spus asta tatălui tău? întrebă Claringdon.

— Da. Insistă că nu poate fi altcineva decât Lady Lavinia. Se pare că ducele vrea să îşi mărite fetele în

ordinea vârstei.

Cade, care tăcuse până în acel moment, spuse:

— Păi, e destul de uşor, spuse şi luă o gură sănătoasă de coniac.

Owen se întoarse brusc către el.

— Uşor? Cum?

— Găseşte un individ care să se însoare cu prima, iar tu fugi în lume cu a doua, zise Cade zâmbind ştrengăreşte.

Swifdon şi Claringdon începură să râdă. Rafe dădu dezaprobator din cap şi oftă.

— Omul ăsta nu e ca tine, Cade. Are principii morale.

— Principiile morale sunt supraestimate, răspunse Cade fluturându-şi mâna şi întorcându-se la paharul lui.

— Nu-l asculta, interveni Rafe. Nu poţi să fugi cu fata!

— Momentan, nici nu sunt sigur că ea ar *vrea* să fugă cu mine, zise Owen, frecându-şi ceafa.

— Pentru început, ai putea să îi spui ce simţi, zise Swifdon.

Owen începu să se foiască în scaun. Cade părea de-a dreptul şocat.

— Nu suntem toţi adepţii scrisorilor de dragoste, precum cele scrise de tine pentru Cass, zise Rafe râzând către Swifdon.

— Întotdeauna poţi să faci ce am făcut eu cu Lucy, adăugă Claringdon.

— Ce anume?

— Te îmbeţi, loveşti un copac, urci la fereastra ei şi o săruţi.

Capitolul 24

Nu mai aveau să fie întâlniri, nu mai aveau să fie clipe furate în sala de bal a lui Cass. Alex citi scrisoarea de la Owen cu lacrimi de frustrare în ochi şi furie în suflet.

Ai făcut tot ce puteai face pentru mine. Îţi mulţumesc

pentru ajutor. Voi încerca să fac tot ce e mai bine singur.

Fusese gelos văzând-o cu Berkeley; Alex ştia asta. Nu putea dovedi, dar în adâncul sufletului ştia asta. Exact aşa cum îi spuseseră Cass şi Lucy că avea să fie. Şi atunci de ce nu funcţiona? De ce nu se dădea pe brazdă? De ce nu recunoştea că avea sentimente pentru ea? Oare contau atât de mult părerea tatălui său şi zestrea Laviniei? Oare Alex se înşelase în privinţa lui?

Le pusese aceleaşi întrebări lui Cass şi lui Lucy câteva ore mai târziu, când se întâlniră acasă la contesă. Ducesa se întâmplă să fie şi ea în vizită atunci.

— Oh, draga mea, nu, nu! Nu vezi lucrurile dar, spuse Lucy, amestecând două cuburi de zahăr în ceai.

Cass stătea în faţa ferestrei, pictând o vază cu trandafiri în culori pastelate.

— Lucy are dreptate, draga mea, adăugă ea. Owen are multă mândrie, iar faptul că te-a văzut cu Berkeley nu este suficient ca să recunoască cât de mult s-a înşelat.

— Nu înţeleg, zise Alex clătinând din cap.

— În tot acest timp, ţi-a spus că vrea să se căsătorească cu sora ta. Gândeşte-te cum ar fi pentru el să îţi dedare dragostea. Şi apoi e prins ca într-o capcană, pentru că va trebui să îi sfideze pe tatăl lui şi pe toţi ceilalţi.

— Deci nu ar trebui să mă aştept să îmi dedare nimic? întrebă Alex.

Lucy luă o gură de ceai, se strâmbă şi îl puse înapoi pe masă pentru a adăuga nişte zahăr.

— Bineînţeles că îţi va declara, doar că are nevoie de motive mai convingătoare.

Alex îşi cufundă capul în mâini.

— Mai convingătoare? Ce sugerezi? Să încep să flirtez cu fiecare bărbat din oraş?

— Nu e o idee chiar atât de rea, zise Cass ridicând privirea de la tablou şi ducând capătul pensulei la obraz.

— Sunt de acord, zise Lucy, savurându-şi fericită ceaiul. Cred că nu poate ieşi decât ceva bun dacă are şi mai multă concurenţă.

— Dar nu voiam ca lucrurile să meargă aşa, oftă Alex.

— Sigur că nu, draga mea. Lucrurile nu merg niciodată aşa cum vrem noi, continuă Lucy. Ele merg aşa cum trebuie să meargă.

Alex ridică privirea şi clipi spre ducesă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă exact ce am spus, draga mea, răspunse Lucy. Lucrurile astea sunt complicate. Durează. Owen e un libertin. Nu o să recunoască atât de uşor faptul că s-a îndrăgostit de o tânără inocentă. Fă în continuare ce faci acum. Lord Berkeley a fost de acord să te ajute. E un drăguţ. De fapt, dacă nu ai fi fost atât de atrasă de Owen, ţi-aş fi sugerat să îţi îndrepţi atenţia către el.

Cass se încruntă la Lucy.

— O să te rog să îmi laşi în pace viitoarea cumnată. Mulţumesc.

Pe Alex o amuză mica lor gâlceavă.

— Lord Berkeley e foarte drăguţ, într-adevăr, dar…

— Ştiu, ştiu, eşti îndrăgostită până peste cap de libertinul nostru, oftă Lucy.

— Nu am ce face, zise Alex roşind.

— Sigur că nu, draga mea, zise Cass. Owen e o partidă bună, la rândul lui, şi am ştiut mereu că femeia potrivită îl va transforma într-un bărbat îndrăgostit nebuneşte.

— Îndrăgostit nebuneşte? Owen? Nu îmi pot imagina aşa ceva, zise Alex oftând.

— Odată ce va fi al tău, nu se va mai dezlipi de tine. Crede-mă pe cuvânt! zise Cass şi pictă în continuare.

Alex îşi presă obrajii.

— Prea bine. Aşadar, amândouă credeţi că ar trebui să continui ceea ce fac – să flirtez cu Lord Berkeley şi cu alţi domni care mi-au acordat atenţie – şi să îl ignor complet pe Owen?

— Nu îl ignora *complet,* draga mea, interveni Lucy. Aruncă-i o privire din când în când, un salut. E prea evident să îl ignori *complet.*

— O să înnebunesc! oftă Alex.

— Şi el înnebuneşte, dragă. Acesta este scopul, zise Lucy zâmbind precum o felină.

Capitolul 25

Sala de bal a familiei Miffleton era luminată de mii de lumânări. Alex se plimba pe lângă masa cu băuturi. Purta o minunată rochie de culoarea focului, pe care o achiziţionase recent de la madame Bergeron, croitoreasa preferată a mamei sale. Rochia era atât de frumoasă, încât Lavinia se îmbufnase atunci când o văzuse pe Alex în foaier înainte să plece. Mama trebuise să o asigure pe Lavinia că şi ea arăta răvăşitor în rochia ei albastră. Thomas fusese nevoit să se întoarcă la şcoală, aşa că Alex era singură cu sora şi părinţii ei. Din nou.

Cercetă sala de bal, căutându-şi prietenele. În cele din urmă, îl văzu pe Lord Berkeley stând în picioare, fiind mai înalt decât majoritatea celorlalţi gentlemani. Slavă Cerului! Se temuse că nu avea să îşi facă apariţia în acea seară. Ea ce ar fi făcut?

Lord Berkeley o zări, încuviinţă din cap şi îşi făcu drum către ea.

— Milady, zise el, făcând o plecăciune.

— Milord, răspunse ea, făcând o reverenţă şi zâmbindu-i.

— Am aflat din surse sigure – mai exact de la Lucy – că Lord Owen tocmai a ajuns. Ţinând cont de asta, pot să vă invit la dans?

Alex încuviinţă şi îşi puse mâna într-a lui.

— Ce m-aş face fără dumneata, milord?

Dansară, iar Berkeley, drăguţ cum era, se asigură că ajunseră în partea opusă a sălii, acolo unde Owen stătea împreună cu sora lui şi cu Lord Swifdon. Privirea lui Alex cercetă sala. Nu o vedea nicăieri pe Lavinia.

Ţinând cont de sfatul lui Lucy, Alex îi aruncă o privire lui Owen, care părea că arunca săgeţi către Berkeley. Owen îşi încleştă maxilarul şi luă o gură zdravănă din paharul de coniac pe care îl ţinea strâns în mână.

Ea îi zâmbi politicos, dar scurt, făcând să pară că de abia îl observase, apoi îşi întoarse atenţia către Berkeley, acesta îi spuse ceva, iar ea râse şi flutură din gene către viconte.

Lord Berkeley aruncă o privire în direcţia lui Owen.

— Funcţionează, îi zise el. Fă-o în continuare! Sunt convins că Monroe ar vrea să mă provoace la duel chiar acum.

— Chiar crezi că funcţionează? întrebă ea, tremurându-i mâna pe umărul lui.

— *Ştiu* că funcţionează. Mai are puţin şi o să sfărâme bietul pahar, zise Berkeley cu un zâmbet cald şi prietenos.

— O, sper să nu se întâmple asta! zise Alex, muşcându-şi buza.

— Cred că în maximum două minute ne va întrerupe dansul din nou.

Fluturi năvăliră în stomacul lui Alex. Aşteptă şi tot aşteptă, speranţele ei crescând cu fiecare întoarcere pe ringul de dans. Însă Owen nu veni. Dansă încă odată cu Berkeley, apoi acceptă înfrângerea şi îl rugă să o conducă înapoi lângă bufetul cu răcoritoare.

— Nu vă pot ruga să faceţi mai mult de atât, milord.

— E încăpăţânat, trebuie să recunosc, spuse Berkeley şi o însoţi pe Alex de-a lungul camerei. Poate ar fi mai bine să îl lăsaţi să vină să vă salute.

Alex încuviinţă, însă nu spera că avea să se întâmple asta. Dacă ar fi vrut să le întrerupă dansul, Owen ar fi făcut-o. O făcuse şi altă dată.

La bufet o găsi pe Jane Upton, umplându-şi o farfurie cu prăjituri.

— Prăjiturile sunt singurele lucruri care fac ca balurile să dureze, zise Jane, ţinând farfuria în palmă.

Alex se pregătea să îi răspundă râzând, când o umbră se ivi lângă ea.

— Chiar crezi că e indicat pentru reputaţia ta să dansezi de două ori cu acelaşi bărbat? *Din nou?*

Alex sări şi se răsuci în loc. Owen era în faţa ei cu mâinile în şolduri şi cu maxilarul încleştat. Se vedea clar că era nervos. Şi băuse.

Ea îşi îndreptă umerii şi luă o prăjitură de pe un platou.

— Tu m-ai învăţat, îi şopti ea, astfel încât să nu îi audă nimeni. Două dansuri sunt suficiente pentru a-l face să vrea mai mult, dar niciodată al treilea. Nu aşa mi-ai spus?

Jane şi prăjiturile ei dispărură brusc.

— Am fost un prost, zise Owen furios.

Alex se forţă să numere până la trei şi să rămână calmă. Avea experienţă în faţa furiei, până la urmă. Locuia sub acelaşi acoperiş cu Lavinia.

— Tu ai spus-o, nu eu.

— Trebuie neapărat să îţi vorbesc. Ne vedem în bibliotecă peste zece minute.

Fusese un ordin, nu o rugăminte. Alex se gândi pentru un moment să nu îl asculte, dar, până la urmă, se îndreptă spre bibliotecă, asigurându-se că nu o vede nimeni furişându-se şi că nu o urmărea nimeni. Ajunse totuşi după douăzeci de minute, nu zece. Tot Owen o învăţase asta. Niciodată să nu ajungi la timp la o întâlnire cu un bărbat. Avea să se întrebe mereu dacă mai ajungi, iar data viitoare urma să se străduiască mai tare.

Când ajunse, deschise uşor uşa şi făcu doi paşi înăuntru.

Owen era acolo, stând lângă o grămadă de scaune din mijlocul camerei. Se întoarse spre ea. Părul îi era uşor deranjat. Când o văzu, grija îi dispăru de pe faţă.

— Nu credeam că mai vii, spuse el.

Ea deschise gura pentru a răspunde.

— Aşteaptă, zise el. Ştiu. Eşti un elev bun.

Ea nu voia să recunoască asta.

— De ce ai vrut să mă vezi?

— De fapt, vreau să te văd din nou, mâine. Acasă la Cass. Owen veni mai aproape de ea.

— Nu înţeleg. De ce?

— Trebuie să vorbim.

— Nu putem vorbi acum?

— Încă am nevoie de ajutorul tău… cu Lavinia.

— În scrisoare ai spus că nu mai ai nevoie. Că vei încerca să faci tot ce poţi mai bine.

— M-am răzgândit, se răsti el.

Alex se îndepărtă brusc de el şi îşi încrucişă braţele.

— Nu ştiu dacă te mai pot ajuta, Owen. „Mă ucide!”

— M-ai uitat, acum, că îl ai pe Lord Berkeley?

— Nu, dar… se întoarse pentru a-l privi. O iubeşti pe Lavinia?

— Ştii că nu.

— Dar intenţionezi totuşi să te căsătoreşti cu ea.

— Da. Totul va decurge aşa cum a fost stabilit.

Acum era momentul potrivit să înceteze cu toate acestea, venise clipa să îi spună că îl iubea. Să îi mărturisească faptul că îl minţise, că inventase aproape tot ce îi zisese despre Lavinia. Să îi spună că Lavinia era la fel de îngrozitoare cum părea şi că nu ar fi putut fi niciodată fericit cu ea. Că *ea* era cea căreia îi plăceau toate lucrurile care îi plăceau şi lui. Că *ea* era cea care l-ar fi apreciat pentru ceea ce era.

Dar nu o putu face. Voia ca el să o dorească şi să o aleagă în locul Laviniei, să nu se întâmple asta după ce ea l-ar fi implorat. Nu după ce ea l-ar fi convins. Cuvintele lui Lucy o urmăreau. „Nu va fi uşor să recunoască faptul că s-a îndrăgostit de o inocentă”.

Alex privi în jos, spre pantofi, şi clipi pentru a alunga lacrimile din ochi.

— Nu ne putem întâlni mâine, Owen. Am alte planuri.

Capitolul 26

Owen se ura. Se detesta de-a dreptul. Stătea în trăsură, după ce îşi instruise vizitiul să aştepte în josul

străzii casei ducelui, până când trăsura acestuia avea să plece de la grajduri. Alex spusese că nu se putea întâlni cu el pentru că avea alte planuri. Ce planuri? Se întâlnea oare cu Lord Berkeley? Şi de când simţea el această nevoie imperioasă de a o urmări peste tot? Da. Chiar se detesta.

Cu toate astea, se afla acolo, stând pe locul de catifea, privind furios pe fereastră şi aşteptând să vadă trăsura ducelui în mişcare. De îndată ce aceasta porni, trase vizorul şi îi dădu instrucţiuni vizitiului:

— Urmăreşte-i, comandă el, simţindu-se ca un nătărău.

În timp ce trăsura pornea la drum, Owen se gândea la evenimentele din ultimele zile. Conştiinţa îl forţase să îi scrie lui Alex acea scrisoare prin care îi mulţumea pentru ajutor şi îi spunea că avea să se descurce singur. La un moment dat, chiar luase în calcul sfatul lui Cade Cavendish. Se gândise să plătească pe cineva pentru a se căsători cu Lavinia, astfel încât el să poată fugi cu Alex. Poate că ar fi făcut-o dacă un astfel de bărbat ar fi existat, unul pe care zgripţuroaica să îl accepte. Nu îşi imagina că ar alege-o cineva din proprie iniţiativă. Nu, Owen trebuia să fie tontul care să o aibă pe cap.

Trăsura înainta pe străzile din Mayfair şi se îndrepta spre acea parte a oraşului în care el se ducea doar atunci când căuta un anume tip de local de jocuri de noroc. El şi prietenii lui preferau însă saloanele pentru aristocraţi. Privi din nou pe fereastră. Nu se înşelase. Erau la periferie. Nu ştia sigur dacă Alex era persoana din trăsură, dar, dacă era ea, ce naiba căuta acolo?

Câteva minute mai târziu, opriră pe o stradă murdară, plină de vagabonzi desculţi. Pe semnul de pe uşa clădirii în faţa căreia oprise trăsura ducelui scria cu litere mari şi prost desenate: „Adăpost pentru săraci”.

— Ce se petrece?

Owen se lăsă în jos şi privi cum Alexandra şi camerista ei coborâră din trăsură cu două coşuri în mâini. Vizitiul le ajutase să coboare, în ciuda noroiului de pe stradă, Alexandra merse direct şi bătu la uşa clădirii. Îşi

aşează coşul pe şold. Bătu de două ori la uşa mare, apoi aşteptă până când aceasta se deschise şi o femeie ce purta bonetă pe cap şi un halat prost croit le invită pe cele două înăuntru.

Owen blestemă. O lady neînsoţită în această parte a oraşului nu era ceva de dorit. Alex o avea pe cameristă cu ea, dar acea femeie micuţă şi tânără nu ar fi fost cu adevărat de ajutor dacă s-a fi întâlnit cu nişte hoţi sau chiar mai rău. Owen deschise uşa, sări din trăsură şi alergă prin noroiul de pe stradă. Ajunse iute în faţa adăpostului şi ciocăni cât de tare putu.

Ură câteva minute, dar femeia de mai devreme deschise, în cele din urmă, uşa.

— Da?

Privind-o de aproape, văzu că halatul şi boneta ei erau complet uzate.

— Sunt Lord Owen Monroe, spuse el. Am venit aici pentru… am văzut-o pe Lady Alexandra Hobbs intrând şi voiam să mă asigur că este bine.

Femeia îl privi cu suspiciune.

— O cunoaşteţi?

— Da, putem spune că suntem prieteni.

Ceva din figura lui o convinse pe femeie, deoarece faţa ei se înmuie, şi ea spuse:

— Eu sunt domnişoara Magdalene. Şi vă cred. Lady Alexandra este o minune. Aşteptaţi. Îi voi spune că sunteţi aici, continuă ea şi îl invită înăuntru.

Owen intră în holul curat, dar dărăpănat, în timp ce domnişoara Magdalene dispăru în interiorul clădirii. Cu pălăria în mână, Owen se plimbă câţiva paşi.

După alte câteva minute, Alex şi camerista ei apărură cu coşurile goale. Alex păşi în hol şi se opri brusc când îl văzu pe Owen.

— Ce cauţi aici? întrebă ea şoptit, dar pe un ton nervos.

Owen se opri. Pălăria îi căzu într-o parte.

— Am crezut că eşti în pericol.

Alex privi în jur pentru a se asigura că domnişoara

Magdalene nu aude nimic şi continuă să vorbească cu glas scăzut, dar aprins.

— Nu sunt în niciun pericol. Vin aici de două ori pe lună. Şi asta nu explică de ce m-ai urmărit.

Trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă, camerista urmând-o. Fata se urcă repede în trăsură, în timp ce Alex aşteptă afară şi se întoarse spre Owen cu coşul gol proptit în şold.

Owen îşi îndreptă umerii. Se simţea penibil.

— Am crezut că… ai zis că ai alte planuri şi voiam să…

Alex bătu cu piciorul pe strada cea murdară.

— Voiai să ştii ce fac?

— Da.

— Nu crezi că ai întrecut măsura?

— Ba da.

— Ai vreo explicaţie pentru gestul tău?

— Credeam că mergi să te întâlneşti cu Lord Berkeley sau…

— La periferie? Apoi ce dacă m-aş fi întâlnit cu Lord Berkeley? Asta e treaba ta?

— La naiba, Alex! Ce cauţi într-un loc ca ăsta? întrebă Owen şi arătă cu mâna spre adăpost.

Alex se uită în jur şi vorbi cu un şuierat încet:

— Nu că ar fi treaba ta, dar vin să las broderiile pe care le facem eu şi prietenele mele. Oamenii de aici le vând apoi pentru câţiva bănuţi.

— Caritate? Vii aici pentru acte de caritate? spuse Owen uimit.

— Din ce alt motiv aş veni? Aş aduce şi mâncare, dar mama ar observa şi l-ar certa pe bucătar. Alex deschise uşa trăsurii. Vizitiul sări de pe locul lui şi se pregăti să o ajute să urce.

— O să plec acum, zise Alex. Te dai în spectacol.

Owen se uită în jur. Alex avea dreptate. O mică gloată se adunase în jurul lor şi îi privea.

— Stai, zise el, punându-i mâna pe braţ. Mama ta ştie că vii aici?

— Bineînţeles că nu. Nu mi-ar permite să vin aici. Chiar dacă o iau şi pe Hannah, zise ea dându-şi ochii peste

cap.

— Aşa credeam şi eu. E periculos aici. Mama ta ar avea tot dreptul să se îngrijoreze.

— Am învăţat că în viaţă sunt lucruri mai importante decât îngrijorarea, zise ea privindu-l în ochi.

Owen se uita la ea. Nu înceta să îl uimească.

— Îţi dă şi Lavinia broderiile ei?

— Glumeşti? Lavinia şi-ar arunca în foc broderiile numai la gândul că oamenii de aici le-ar atinge, cu atât mai mult dacă le-ar vinde. Adun bucăţile pe care nu le mai foloseşte. Nu le observă lipsa.

— Contează atât de mult pentru tine să vii aici? Încât să o sfidezi pe mama ta? Să îţi rişti siguranţa?

Owen se uita la Alex ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Alex ridică din umeri.

— Mama nu are mereu dreptate. Nici tata. I-am cerut permisiunea mamei o dată pentru a veni. Nu mi-a permis. Aşa că nu am avut de ales decât să mă furişez.

— Ai fi putut trimite unul dintre lachei.

— Ar fi o laşitate. Şi apoi îmi plac ieşirile astea. Domnişoara Magdalene e o drăguţă.

Owen se uită spre azil. Domnişoara Magdalene stătea în uşă, uitându-se la el cu o privire îngrijorată. Minunat! Acum lumea credea că Alex are nevoie de protecţie împotriva lui.

Owen făcu un pas în spate, pentru a o linişti pe domnişoara Magdalene.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta, Alex.

De data aceasta, Alex făcu un pas înspre el.

— La ce? La acte de caritate? La a face ceva mai mult în viaţă decât să sorb ceai şi să-mi cheltuiesc banii pe zorzoane? Stai liniştit, Lavinia asta preferă. Eu, nu. Eu vreau să fac ceva util, Owen. Pentru cineva, pentru ceva. Şi tu ai şansa asta, să ştii; doar că tu alegi să îi dai cu piciorul.

Owen clipi. Despre ce naiba vorbea? Îi stătea pe limbă să o întrebe ce voia să spună ori să îi spună despre banii pe care îi trimitea la orfelinat în fiecare lună, dar el nu mai

încerca de mult să convingă pe cineva să aibă o părere bună despre el. Nu avea de gând să înceapă acum.

— Îţi dai seama că majoritatea celor de aici îşi cumpără băutură cu banii de pe broderiile tale, nu?

— Eşti un nesimţit.

Alex se întoarse brusc şi îl lăsă pe vizitiu să o ajute să urce. Owen o zări pe camerista ei stând în trăsură.

Uşa trăsurii se trânti în spatele lui Alex şi porni înapoi spre Mayfair. Owen rămase pe strada murdară, privind cum se îndepărtează.

Capitolul 27

În acea seară, Alex spuse că o durea capul. Avea motive destul de întemeiate. Mama planificase o cină. O cină la care era invitat şi Owen Monroe, iar Alex pur şi simplu nu se simţea în stare să fi vadă. Nu după întâlnirea cu el de la azilul săracilor. Fusese deplorabil când o urmărise, dar măcar asta demonstra că îi păsa de ea, nu? Toată povestea devenise atât de încâlcită, încât nu ştia ce să mai creadă. Dar ea nu avea de gând să îi permită să o urmărească şi să îi spună lucruri necuviincioase, indiferent ce părere ar fi avut Cass şi Lucy. Trebuia ca el să îi spună că o iubeşte ori să o lase în pace.

Iar lucrurile se înrăutăţiseră când Alex aproape că fusese prinsă de mama ei în acea după-amiază. Venise să o caute, iar una dintre celelalte slujitoare, prietenă cu Hannah, îi spusese insistent că doarme. Dacă slujitoarea nu ar fi fost atât de fermă, Alex ar fi fost descoperită. Mama se întorsese acasă la scurt timp după ce Alex venise de la azil şi voia să îi vorbească. Abia avusese timp să se dezbrace cu ajutorul lui Hannah, să îşi arunce pe ea un halat şi să se bage în pat înainte ca mama să intre în cameră.

— Alexandra, spuse mama suficient de tare încât să o fi trezit, dacă ea chiar ar fi dormit.

Thomas ar fi fost mândru de jocul ei. Se răsuci, îşi

frecă ochii şi clipi către mama ei.

— Mamă? Tu eşti?

— Da, trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce anume? Alexandra se ridică încet şi îşi aranjă o pernă la spate.

Mama ei se aşeză pe marginea patului.

— Voiam să vorbesc cu tine despre ce ai spus zilele trecute… despre Lord Owen.

Alex se înfioră. Se aştepta la această discuţie. De fapt, fusese surprinsă că nu avusese loc până atunci.

— Da? spuse cu vocea tremurândă.

— Sunt sigură că eşti de acord, aşa cum sperăm cu toţii, ca sora ta să aibă parte de o partidă bună.

Acum urma discursul despre faptul că Lavinia trebuia să fie prima.

— Nu mi-aş dori nimic altceva decât ca Lavinia să se căsătorească din dragoste, mamă.

Era adevărat că asta îşi dorea.

— Da, în privinţa asta, tatăl vostru consideră că Lord Owen Monroe este cel mai potrivit pentru Lavinia.

Alex strânse pătura în braţe.

— Dar, mamă, ştii ce simte Lavinia. Nu vrea să aibă de a face cu el.

— Nici eu nu am fost foarte încântată de tatăl tău când l-am văzut pentru prima oară. Faptul că urma să fie viitorul duce a fost tentant, desigur, dar mie mi s-a părut arogant. Să fiu sinceră, şi acum este aşa.

Alex îşi masă tâmplele. Mama era complet nedreaptă.

— Lavinia are nişte principii destul de ferme, mamă.

— Şi tatăl tău la fel, iar el e decis ca Lord Owen să se căsătorească cu ea. Sper că pot conta pe tine că vei păstra secretul, dar să ştii că deja am început discuţiile legate de contractul de căsătorie.

— Laviniei nu îi va plăcea asta.

— Cu timpul, sper că se va apropia de el, spuse mama bătând-o uşor pe mână.

— *Tu* ce crezi, mamă? Crezi că Lavinia şi Lord Owen se potrivesc?

— Oh, draga mea, potrivirea nu are prea multe de-a face cu căsătoria. Tatăl tău ar vrea ca Lavinia să îl placă pe Lord Owen, dar eu i-am spus să nu spere prea mult la asta.

Alex strânse cearşaful în pumni

— Aşadar, ai venit să îmi spui să nu îmi mai petrec timpul cu el.

Mama o bătu uşor pe picior de data asta.

— Aşa e cel mai bine pentru sora ta. Şi ce e mai bine pentru Lavinia o să ne aducă şi nouă liniştea. Ştiu că nu e uşor să te înţelegi cu ea.

— Puţin spus.

— Am răsfăţat-o, Alexandra, ştiu. Nu trece o zi fără să mă învinovăţesc pentru comportamentul ei, dar, în orice caz, contractul a fost încheiat. Lord Owen va fi soţul Laviniei.

— Chiar dacă eu îl plac şi mă bucur de compania lui, iar Lavinia îl detestă?

— Îmi pare rău, Alexandra. Sper că într-o zi vei înţelege.

Mama ei se ridică şi porni spre uşă. Apoi plecă, aşa cum făcea de obicei. Mama nici măcar nu observase că Alex nu fusese de acord cu nimic. Era de la sine înţeles că toată lumea din casă avea să facă totul pentru binele Laviniei, ca de obicei. Alex smulse perna din spatele ei şi o aruncă furioasă în cameră.

*

Owen suportase răutăţile şi obrăzniciile Laviniei mai bine de două ore. Încercase să pornească o discuţie cu ea despre scrierile lui Mary Wollstonecraft, însă Lavinia nu era interesată de subiect şi îl făcu să înţeleagă că nu are nici cea mai mică dorinţă să discute despre drepturile femeilor.

— Astea sunt prostiile pe care le preferă Alexandra, rânji ea.

Iar cina fusese şi mai odioasă pentru Owen care se aşteptase să o vadă din nou pe Alex, însă se părea că ea avea o durere de cap. Nu o învinuia. Dacă ar fi fost în locul

ei, nici el nu ar fi vrut să ia parte la o asemenea cină. De fapt, se gândi ca data viitoare să invoce şi el o durere de cap. Vorbele ei îi răsunau în minte: „Şi tu ai şansa asta, doar că alegi să îi dai cu piciorul”, spusese ea. Cuvintele acelea îl bântuiau.

Între timp, ducele şi ducesa încercau din răsputeri să o facă pe Lavinia să fie amabilă cu Owen. Nu reuşeau cu niciun chip. Singurul lucru care făcea toată seara cât de cât suportabilă era vinul pe care îl bea. Doar că nu băuse nici pe departe suficient. Era hotărât ca de data aceasta să nu îl mai dezamăgească pe tatăl său.

— Aşadar, Monroe, spuse ducele cu o voce puternică, ce părere ai despre noua taxă de trecere? Eu, unul, sunt de acord.

Owen se gândi câteva clipe. Dacă l-ar fi întrebat tatăl său, i-ar fi spus că nu dădea doi bani pe taxa aceea. Dar nu era aşa. *Pretindea* că nu îi păsa. Adevărul era că se gândise la lucrul ăsta. Auzise câţiva gentlemani vorbind despre asta la club. Din momentul în care se întâlnise cu fermierul acela, citise tot ce putuse pe această temă. Owen era convins că taxa trebuia abolită. Taxa presupunea creşterea costului de intrare în oraş. Era motivul pentru care fermierul nu îşi putuse duce fata bolnavă la doctor.

Owen fusese bântuit de imaginea acelei fetiţe bolnave pe care o văzuse la intrarea în Londra. Chiar se dusese să caute un doctor care să o îngrijească, însă după aceea nu o mai găsise. Îşi promisese să nu se dea bătut. Nu putea spera decât ca banii pe care îi dăduse tatălui ei să o fi ajutat.

Da, Owen studiase argumentele pro şi contra taxei de drum şi a banilor pe care prinţul regent spera să îi colecteze din creşterea taxei. Şi avea o părere bine formată. Era dezgustat de faptul că o altă fetiţă bolnavă nu avea acces la tratament doar pentru ca prinţul să-şi umfle buzunarele. Deschise gura pentru a-i spune ducelui toate aceste lucruri, dar o închise la loc. Doamne, ce se întâmpla cu el? El nu era aşa. Era un destrăbălat. Un libertin. Un depravat. Bun doar pentru a bea şi a face necazuri. Tatăl

său îi spusese asta de nenumărate ori. „Nu mă dezamăgi! Măcar de data asta!, îi spusese tatăl lui. Acesta credea că singurul lucru la care se pricepea fiul său era să farmece femeile, dar nici măcar asta nu mai reuşea.

Owen se uită pe furiş la Lady Lavinia, care îşi dădea ochii peste cap la auzul acelei discuţii. Era limpede că nu era interesată nici de taxe, nici de drepturile femeilor. Se concentră din nou asupra ducelui.

— Nu m-am gândit prea mult la asta, Excelenţă.

Lavinia se uită cu dispreţ la el, iar Owen bătu în retragere. Ce naiba voia să-i spună? Se gândi să îşi dea scaunul în spate şi să părăsească salonul. De fapt, se hotărî el pe loc, chiar asta avea să facă.

Cel puţin pentru moment. Împinse scaunul de la masă.

— Mă scuzaţi, Excelenţele Voastre, Lady Lavinia?

Se ridică, luă paharul proaspăt umplut cu vin, făcu o plecăciune şi lăsă şervetul pe scaun. Simţea nevoia să ia o gură de aer proaspăt.

Lavinia rămase cu gura căscată, ca şi cum nu înţelegea cum putea cineva să renunţe la prezenţa ei minunată, dar ducele şi ducesa încuviinţară din cap în timp ce el părăsea salonul. Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre spatele casei, unde ştia că se afla terasa.

Owen deschise uşile şi ieşi afară. Închise uşa în urma lui şi dădu pe gât tot paharul. Îl puse pe balustradă şi începu să se plimbe prin grădină, trecându-şi mâinile prin păr. Era una dintre cele mai lungi şi mai dezagreabile seri din viaţa lui. În plus, era şi mai rău pentru că Alex nu se afla acolo.

Alex. De ce se gândea numai la ea? La naiba! Îşi trecu mâna prin păr din nou, ca şi cum încerca să îi şteargă amintirea.

— Ce cauţi aici?

Era vocea lui Alex? O făcuse să apară din gândurile lui? Clipi şi miji ochii spre întunericul din jur.

Alex apăru din umbră. Purta o cămaşă de noapte şi papuci de casă, şi avea o violetă în mână. Îşi lăsase părul

pe umeri, iar valul de dorinţă ce îl lovi îl făcu să simtă că i se înmuiau genunchii.

— Alex? şopti Owen, temându-se ca nu cumva să fie doar o plăsmuire a imaginaţiei lui.

— Nu ar trebui să fii aici. Sau eu nu ar trebui să fiu aici. În orice caz, nu ar trebui să mă vezi aşa.

— Îmi place să te văd aşa, spuse el, arătând spre cămaşa ei de noapte.

Ea îşi ridică gulerul cămăşii pe gât şi se roşi, arătând încântător.

— Te mai doare capul?

Owen se sprijini de un copac şi o admiră. Mirosul familiar de căpşune îi umplu nările şi voia să o ia în braţe.

— Cum e cina? întrebă ea înclinând din cap spre casă.

— Înfiorător de plictisitoare, răspunse el rânjind.

— Aşa de rău? întrebă ea şi o umbră de zâmbet îi apăru pe buze.

— Mai rău.

— Ar trebui să intru înainte să ne vadă cineva, zise ea trecând pe lângă el.

— Stai! Întinse mâna şi o apucă de braţ. Când eram la adăpostul pentru săraci, mi-ai spus că şi eu am o şansă şi că aleg să îi dau cu piciorul. Ce ai vrut să spui?

Alex îşi trase mâna şi se întoarse spre el, ţinându-şi încă gulerul strâns.

— Nu contează.

— Contează foarte mult… pentru mine.

Ea oftă.

— Am vrut doar să spun că eşti un viitor conte. Eşti un membru al aristocraţiei. Un bărbat. Ai atât de multă putere, dar alegi să nu o foloseşti. Acum ai putea fi în Camera Comunelor şi mai apoi în Camera Lorzilor. Ai putea milita pentru drepturile săracilor, ai putea cere bani parlamentului pentru aziluri. Cu relaţiile şi faima ta, Owen, ai putea face mai multe decât fac eu dându-le broderiile mele din când în când, zise ea cu ochii înflăcăraţi.

— Mă respecţi, Alex? întrebă Owen încet şi calm.

— Ce vrei să spui? rosti Alex, înghiţind în sec şi privind

în altă parte.

— M-ai auzit. Mă respecţi?

— Nu ştiu de ce mă întrebi aşa ceva sau de ce ţi-ar păsa ce cred eu.

— Întreb din acelaşi motiv, pentru că îmi pasă. Deoarece contează pentru mine.

— De ce? spuse ea cu respiraţia întretăiată.

— Am tot încercat să îmi dau seama în ultimele zile. Ce crezi tu despre mine, Alex? Crezi că sunt un prefăcut, că încerc să par a fi ceva ce nu sunt doar pentru a ajunge la zestrea surorii tale? Sau că sunt un desfrânat? Că vreau doar ceea ce îmi face plăcere?

Ochii lor se întâlniră. Ai ei erau plini de lacrimi.

— Asta crezi tu despre tine?

— Asta sunt.

— Nu pentru mine. Pentru mine, niciodată. Ştiu ce s-a întâmplat la Eton. Mi-a spus Cass.

— Nu avea niciun drept să…

— Ştiu cine eşti. Văd cum eşti. Nu te poţi preface în faţa mea.

Owen voia să o facă să tacă. O luă în braţe şi o sărută. Fu dur, fioros, ca şi cum ar fi pedepsit-o, dar în acelaşi timp era fierbinte şi umed. O strânse tare, iar când ea îşi puse mâinile după gâtul lui, Owen gemu. Asta era tot ce îi trebuia. O luă pe sus, o duse lângă un stejar uriaş ce era ascuns după gardul viu şi o lipi de el. Îi puse mâna pe spate pentru a nu se răni de scoarţa dură, dar chiar şi aşa probabil că se zgârie. Însă ei părea că nu îi pasă. Se agăţă de el, iar Owen prelungi sărutul, buzele şi limba lui izbindu-se de ale ei. Avea gust de căpşune. Aşa cum ştia el că avea. Nu se putea sătura de ea. Mâinile lui coborâră spre şoldurile ei şi o ridicară până în dreptul taliei lui. Picioarele ei se înlănţuiră în jurul coapselor lui.

— Te doare? întrebă Owen arătând spre copac.

— Nu îmi pasă, gemu ea peste gura lui.

Îşi strânse gleznele în jurul şoldurilor lui şi îl trase cu putere spre ea. Mădularul lui îi presa punctul cel mai intim. În ciuda senzaţiilor şi a pasiunii de neoprit, Owen încercă să

se dea la o parte. Oricine ar fi putut trece pe acolo şi i-ar fi putut vedea. Ea ar fi fost compromisă. Dar nu se putea gândi decât la gura lui Alex peste a lui, la şoldurile lui peste ale ei, la limba lui intrând mereu şi mereu în gura ei, la mădularul lui presând adâncitura dintre coapsele ei, tachinând-o. O voia din ce în ce mai mult.

Când sărutul se sfârşi, o lăsă să se prăbuşească pe iarba moale. O puse uşor jos şi o luă încet de lângă copac.

— Eşti bine?

Alex îşi apăsă buzele cu degetele.

— De ce?

Owen respira greu.

— Eu…

— De ce? spuse ea căutându-i privirea. Spune-mi de ce ai făcut asta! Vreau să te aud spunând-o.

El închise ochii şi îşi ridică faţa spre cer.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că am făcut-o pentru a te învăţa cum să săruţi un bărbat?

— Nu, spuse ea.

El deschise ochii şi privi până în adâncul sufletului ei.

— Atunci îţi voi spune adevărul.

— Care este?

Mâna ei tremura.

— Am făcut-o pentru că te doresc.

Capitolul 28

Alex se grăbi înapoi în casă, luând-o pe scara slujitorilor, aşa cum coborâse cu câteva minute în urmă. Doar că acum era complet schimbată. Ieşise pentru a lua puţin aer şi pentru a-şi face ordine în gânduri. Nu ştia că avea să se întâlnească în grădină cu Owen şi cu atât mai puţin că el avea să o sărute.

Şi, Doamne, ce sărut fusese! mai mult decât un sărut. Un asalt asupra simţurilor ei. Unul care nu ar fi dorit să se termine. Îşi lipi degetele de buzele ce îi ardeau. Voia să

păstreze pentru totdeauna senzaţia buzelor lui Owen peste ale ei.

Verifică în oglindă spatele halatului şi al cămăşii de noapte sfâşiate. Nu erau rupte cu totul, dar nu se mai puteau purta. Avea să-i fie foarte greu să îi explice lui Hannah ce păţiseră hainele ei. Scoase altele din garderobă şi mototoli hainele distruse, ascunzându-le în spatele dulapului. Avea să o roage pe Hannah să le taie în bucăţi pentru a le duce la adăpostul pentru săraci. Dacă le-ar fi văzut mama ei, ar fi vrut să ştie ce se întâmplase cu ele.

Se băgă în pat şi trase aer în piept, încercând să-şi liniştească bătăile inimii. Owen Monroe era o enigmă. Nu credea în el însuşi. Ar fi trebuit, dar nu o făcea. O întrebase dacă ea îl respecta. Sigur că îl respecta, însă ea voia ca el să recunoască faptul că pentru el conta ce credea ea. Voia să-i mărturisească cât de mult ţinea la ea. Şi o făcuse. „Te doresc”, spusese el. Recunoscuse. Avea gust de vin. Era clar că băuse, dar ea îl auzise pe tatăl ei spunând de multe ori că omul la băutură spune adevărul. Oare fusese beat când o sărutase? Era prea lipsită de experienţă ca să îşi dea seama. Dar Owen ţinea la ea. Era sigură de asta. Era tot ce voise să audă. Dar acum nu mai conta, pentru că el îi spusese clar că intenţionează să se căsătorească cu Lavinia.

Alex se gândi din nou la sărut. Primul lor sărut fusese în sala de bal a lui Cass, atunci când ea nu se dăduse la o parte. Fusese plăcut, chiar de neuitat. Dar acesta era genul de sărut pe care îl putea ţine minte chiar şi când avea să îmbătrânească. Fusese plin de pasiune şi de dorinţă, iar momentul în care se înfipsese între coapsele ei… Oh, da, avea să îşi aducă aminte de acel sărut chiar şi pe patul de moarte!

Ceea ce ridica o nouă problemă: cum Dumnezeu avea să îl uite acum? Owen fusese foarte clar în privinţa intenţiei lui de a se căsători cu Lavinia. Acceptase chiar şi invitaţia la cină, ce fusese organizată pentru ca el să o poată curta. Avea să persevereze până când Lavinia urma să accepte. Oare cât de clare ar fi trebuit să fie lucrurile pentru Lavinia?

Chiar şi mama ei o spusese. Toată lumea voia ca această uniune să aibă loc, mai puţin Lavinia şi Alex. Cel puţin până în acel moment. Alex intenţiona să o scoată pe ea din ecuaţie. Era o nebunie şi o durea inima să continue să spere la ceva ce nu avea să se întâmple vreodată. Voia să încheie toată povestea aceea dureroasă. Se aruncă în pat şi îşi trase păturile peste cap. Era furioasă. Dacă Owen era atât de ignorant încât să nu vadă ce era în faţa lui, atunci merita să-şi petreacă restul vieţii cu sora ei.

Lavinia avea să fie singurul obstacol. Lavinia însăşi. Owen părea să creadă că avea să o convingă. Sau poate că părinţii ei puteau să o facă să se răzgândească şi să îi bage minţile în cap. În orice caz, omul acela era menit să fie cumnatul ei şi deja se sărutaseră de două ori. Nu mai puteau avea loc astfel de întâmplări, iar sărbătorile în familie aveau să fie de-a dreptul ciudate.

Până aici! Asta fusese tot.

Capitolul 29

Owen gemu şi se întoarse pe partea cealaltă. Soarele care inunda camera nu îi alunga durerea groaznică de cap pe care o avea. Îşi frecă faţa cu mâna, apoi îşi întinse mâinile şi picioarele. „Trebuie să îmi verific toate extremităţile după o noapte de beţie cruntă”. Dar stai! Nu băuse noaptea trecută. Durerea de cap era pricinuită de faptul că nu băuse. Se ridică în capul oaselor şi îşi chemă valetul să îi aducă o sticlă de coniac. Era un om de treabă valetul lui. Se putea baza pe el pentru tot felul de lucruri.

Cât timp aşteptă, Owen se gândi la întâmplările din seara trecută. Fusese o cină. Vin, discuţii şi… gemu din nou. Sărutul. O sărutase pe Alex. Măcar nu lovise un copac. Tot era ceva. Dar oare unde îi fusese mintea? Se lovi cu palma peste frunte. Fusese o idee proastă. Valetul sosi cu o tăviţă pe care se aflau o sticlă şi un pahar.

Owen apucă sticla.

— Mulţumesc, asta e tot.

Chiar dacă valetul era surprins de comportamentul stăpânului său, nu ridică nici măcar o sprânceană. Owen scoase dopul sticlei şi o duse la gură. Vocea lui Alex îi răsună în cap. „Nu pentru mine. Pentru mine, niciodată”, spusese ea atunci când el o întrebase dacă îl considera un desfrânat. „Văd cum eşti. Nu te poţi preface în faţa mea”. La naiba! Se uită urât la sticla de coniac şi îşi chemă valetul înapoi.

— Ia asta de aici, spuse el, şi îi puse sticla în braţe.

— Da, milord, zise valetul cu ochii mari şi se întoarse să plece.

— Tatăl meu nu a fost aici, nu?

— Nu, milord, răspunse valetul.

„Slavă Cerului!”

— Bine. Dacă va veni cumva, te rog să îi spui că nu sunt disponibil.

— Cum doriţi, milord, zise valetul făcând o plecăciune.

Nu avea să servească la nimic. Mereu i se spunea tatălui său că nu e disponibil, dar bătrânului nu îi păsa câtuşi de puţin. Owen se băgă înapoi în pat. La ce se gândise până atunci?

Ah, da, la seara trecută! Cină, sărut, vin. Nu neapărat în acea ordine. O sărutase pe Alex. De ce? Pentru că aşa voise.

Ea îl sărutase înapoi. De ce? Pentru că şi ea voise? Nu avea nici cea mai mică idee. Nu avea de ce să cerceteze acum asta. Trebuia să afle mai întâi propriile motive.

Tatăl lui avea dreptate în privinţa lui. Era un desfrânat de cea mai joasă speţă. Numai o astfel de persoană ar săruta sora mai mică a femeii pe care se presupunea că ar trebui să o curteze.

Iar cel mai rău lucru nu era că *făcuse* asta. Nu. Cel mai rău era că nu se simţea deloc vinovat.

Poate că nu fusese corect, dar adevărul era că îşi dorise să o sărute pe Alex în seara anterioară şi îşi dorea să o facă din nou.

Alex era tot ce nu era el: proaspătă, tânără, inocentă,

idealistă, optimistă. Nu ştia de ce o astfel de fată îl lăsase să o sărute, ba chiar îl sărutase înapoi cu o asemenea dorinţă.

Ea era tot ce nu era sora ei. Lavinia era arţăgoasă, răuvoitoare, antipatică şi rece. Nici nu era de mirare că ar fi preferat să îşi petreacă restul zilelor în compania lui Alex, nu căsătorit cu Lavinia.

Dar asta tot nu era o scuză pentru faptul că o sărutase. Singurul lucru bun era faptul că o făcuse fără să afle nimeni. Nu avea să iasă niciun scandal. Reputaţia lui Alex nu era în pericol.

Preţ de o clipă, se întrebă dacă era într-adevăr aşa, dar apoi se relaxă. Dacă ar fi fost măcar vreo urmă de scandal, tatăl lui ar fi fost deja acolo, răsturnându-l din pat. Nu. Owen putea sta liniştit din punctul ăsta de vedere.

Alex nu ar fi meritat un scandal. Nu făcuse altceva decât să îl ajute mereu. Nu merita să i se păteze reputaţia. Trebuia să stea departe de ea. Pentru binele *ei.*

„Eşti un membru al aristocraţiei. Un bărbat. Ai atât de multă putere, dar alegi să nu o foloseşti”, îi spusese ea, privindu-l cu ochii aceia căprui, mari şi frumoşi. Atât de plini de încredere şi speranţă, şi… ceva la care nu voia să se gândească.

Alex avea dreptate. Era un membru al aristocraţiei, dar avea aceeaşi influenţă pe care ar fi avut-o o spălătoreasă. Nimeni nu l-ar fi luat în serios în parlament. Era cunoscut ca un destrăbălat. Nu era precum Claringdon sau Swifdon, sau chiar Upton, sau Cavendish. Owen nu făcea parte din grupurile de la Westminster, nu ţinea discursuri pentru a-şi convinge oamenii să voteze aşa cum credea el de cuviinţă.

Nu. După moartea tatălui său, Owen intenţiona să devină unul dintre membrii Camerei Lorzilor care veneau regulat la şedinţe şi pierdeau majoritatea voturilor din pricina obligaţiilor sociale. Era o chestiune comună, până la urmă. Şi nimănui nu îi păsa. Avea să lase lucrurile serioase, precum legea familiilor soldaţilor, în grija celor care chiar luptaseră alături de acei oameni. Owen nu ieşise niciodată

din ţară. El umblase prin baruri şi taverne în Londra, nu îşi riscase viaţa în faţa forţelor lui Napoleon.

Owen îşi dori să nu fi trimis sticla înapoi. Chemă din nou valetul. Da. Tatăl lui avea dreptate în ceea ce-l privea. Nu era bun de nimic, doar să stingă nopţile de beţie cu băutura de a doua zi. Şi Alex – pura, dulcea şi inocenta Alex – se înşela şi ea în privinţa lui. Atât de mult! Nu era un erou. Era un nemernic. Cineva că el nu putea face vreo diferenţă. Dar *putea* face măcar un lucru decent. Şi avea să îl facă. Intenţiona să stea departe de Alexandra Hobbs.

Capitolul 30

De data aceasta, Cass organizase un bal despre care Alex credea sincer că avea loc doar pentru ca ea să poată flirta cu Lord Berkeley pentru a-l face gelos pe Owen. Dar Alex nu voia să flirteze fals cu Berkeley în acea seară şi cu atât mai puţin să îl facă gelos pe Owen.

— Eşti de-a dreptul încruntată, draga mea. E totul în regulă? o întrebă Cass pe Alex după ce reuşi să smulgă ultima tavă cu prăjituri din mâinile lui Jane Upton şi o puse la loc pe masa cu gustări.

— O să fiu în bibliotecă, zise Jane supărată.

— Sigur că da, draga mea, răspunse Cass, făcându-i cu mâna.

— Ar trebui să zâmbeşti, Alex, zise Lucy. Owen trebuie să creadă că te simţi minunat.

— Mă simt îngrozitor, spuse Alex şi luă o gură de şampanie din paharul pe care îl ţinea în mână.

— Oh, nu! De ce? Vino să ne spui, o îndemnă Cass.

Cele trei femei se duseră într-un loc mai retras pentru a discuta. După ce se aşezară, Alex trase adânc aer în piept.

— Owen m-a sărutat şi mi-a spus că intenţionează să se căsătorească cu Lavinia.

— Poftim? Cass păli. Dintre toate lucrurile detestabile,

oribile, inconştiente…

— Aşteaptă, spuse Lucy ridicând o mână în aer. Avem nevoie de mai multe detalii, Cass. Se întoarse către Alex. Te-a sărutat şi apoi ţi-a zis imediat că intenţionează să se căsătorească cu Lavinia. Şi cum a fost sărutul? Pasional sau frăţesc?

— Pasional. Foarte pasional, răspunse Alex, luând încă o gură de şampanie. Şi adevărul este că mai întâi mi-a spus despre Lavinia. De fapt, îmi spusese mai devreme în acea zi, când m-a urmărit până la periferie, dar…

— Vai de mine, draga mea! spuse Cass îmbujorată. Se pare că sunt multe lucruri pe care le-ai omis. Ce, Doamne, iartă-mă, făceai la periferie?

— E o poveste prea lungă. Dar am fost acolo, iar Owen m-a urmărit şi…

— Şi te-a sărutat? Acolo, la periferie? Nu mi se pare prea romantic, spuse Lucy.

— Nu, nu acolo. Acolo ştiam că intenţionează să se căsătorească cu Lavinia, pentru că îl întrebasem ce intenţii are. Apoi am plecat.

— Şi atunci, când te-a sărutat? Cass era de-a dreptul încruntată.

— Seara trecută, în grădină, la casa tatălui meu. Eu nu coborâsem la cină. În schimb, am ieşit afară să iau o gură de aer. Owen era acolo.

Cass îşi duse mâna la gâtul care deja i se înroşise.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles. Mai întâi Owen te-a urmărit până la periferie, apoi a reuşit să intre în grădina tatălui tău şi te-a sărutat? Nu ştiam că Owen poate fi atât de ticălos.

— Nu s-a strecurat în grădină. Fusese invitat. Fusese invitat la cină, de fapt. Dar probabil că şi el a vrut să ia o gură de aer în acelaşi timp cu mine. L-am întâlnit acolo din întâmplare şi…

— Şi *atunci* te-a sărutat! strigă Lucy ridicând triumfătoare un deget în aer.

— Da, încuviinţă Alex.

— Atunci e perfect, concluzionă Lucy, fluturându-şi

mâna în aer.

Alex se îmbufnă.

— Perfect? Cum poate fi perfect?

— Da, cum anume? întrebă şi Cass acelaşi lucru.

— Nu vedeţi? A sărutat-o *după* ce şi-a declarat intenţiile în privinţa Laviniei, explică Lucy, dând cu înţelepciune din cap.

— Mie mi se pare că asta îl face să fie de-a dreptul afurisit, o contrazise Cass, încă încruntată.

— Chiar deloc, continuă Lucy. Ar fi fost aşa dacă mai întâi ar fi sărutat-o şi abia după aceea şi-ar fi declarat intenţiile în privinţa Laviniei.

— Mă tem că nu am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui, zise Alex cu mâna pe obraz.

— Vreau să spun că şi-a declarat intenţiile, dar apoi nu a fost capabil să stea departe de tine, în ciuda intenţiilor lui iniţiale. E bine. E chiar foarte bine.

— Ah, înţeleg ce vrei să spui. S-ar putea să ai dreptate, o aprobă Cass.

— Chiar are dreptate? întrebă Alex nelămurită.

— Da, răspunse Cass. Vrea să îşi onoreze promisiunea făcută tatălui său, dar e îndrăgostit până peste cap de tine.

Alex termină şampania. Poate, dacă avea să bea suficient, poate căpăta sens ce spuneau cele două femei.

— Mie chiar nu mi se pare că e aşa. Nu m-a căutat deloc în seara asta, iar ultima dată când l-am văzut, era foarte prins într-o conversaţie cu doamna Clare.

— Doamna Clare? Văduva?

— Da, răspunse Alex. De ce?

Cass îşi dădu ochii peste cap.

— Îl urmăreşte de ani buni. Nici măcar nu se mai ascunde. E tare hotărâtă. Nu aş fi invitat-o, dar soacra mea o apreciază. Dacă aş fi ştiut că avea să se arunce astfel asupra lui, i-aş fi rătăcit invitaţia.

Lucy le făcu semn să se uite în partea opusă a sălii. Alex se ridică pe vârfuri şi se chinui să îi vadă. Owen şi doamna Clare râdeau şi vorbeau. Ea îşi ţinea mâna pe mâneca lui şi stătea mult prea aproape, dezvăluind prea

mult decolteul.

— Vai, Alex, draga mea, îmi pare atât de rău! Mă duc să o gonesc, zise Cass.

— Nu! Alex îşi îndreptă umerii şi vorbi pe un ton mai calm. Nu. Nu o face. Te rog! Dacă Owen vrea să îşi petreacă timpul cu ea, eu nu îl voi opri.

— Nu cred că el ştie prea bine ce vrea, rosti Cass clătinând uşor din cap. Sau cel puţin nu e pregătit să recunoască. Idiotul!

— Mă duc să îl aduc pe Berkeley, îi spuse Lucy lui Alex. Ar trebui să dansezi.

— Nu, mulţumesc, zise Alex încet. Sunt obosită. Chiar foarte obosită. Cred că o să mă alătur lui Jane în bibliotecă, să mă aşez puţin.

Cass şi Lucy o priveau cu milă. Cass o bătu uşor pe umăr.

— Eşti sigură?

— Destul de sigură. De fapt, e singurul lucru de care sunt sigură în momentul acesta. Se îndepărtă de noile ei prietene şi porni spre bibliotecă.

*

O calitate a cititorilor înfocaţi, precum Jane Upton, era că ştiau să fie tăcuţi. Alex îşi petrecu următoarea oră stând în linişte cu Jane, care era prinsă de lectura unei cărţi. Şi era exact ce îi trebuia lui Alex în acele clipe. Liniştea era balsamul perfect pentru sufletul ei rănit. Într-un sfârşit, sună ceasul, indicând miezul nopţii, iar Alex oftă, se ridică şi căscă.

— Ar trebui să mă întorc la petrecere, Jane. Fără îndoială, mama mă caută. Nu îi place să rămână la o petrecere după miezul nopţii. Rămâne numai dacă Lavinia se distrează foarte bine, iar sora mea nu se distrează niciodată foarte bine.

— Înţeleg perfect, zise Jane, ridicând ochii din carte. Dacă îl vezi pe soţul meu… Oh, nu contează. Voiam să zic că, dacă îl vezi pe Garrett, să îi spui să vină să mă ia din

bibliotecă, dar mi-am dat seama că ştie unde să mă găsească.

Jane zâmbi, îşi aranjă ochelarii şi îşi îndreptă din nou atenţia către carte.

Alex ieşi din bibliotecă şi o luă spre coridor, iar când trecu pe lângă foaier, auzi râsul unei femei şi vocea lui Owen.

— Nu ştii cât de rău pot fi…

Alex înlemni. Mâinile începură să-i tremure. Nu voia să se mişte, dar se forţă să meargă în continuare. Cu cât pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine. Nu avea pe unde să o ia prin altă parte sau cel puţin ea nu ştia o altă cale. Se gândi pentru un moment să fugă înapoi în bibliotecă şi să se ascundă acolo, lângă Jane, dar renunţă repede la gândul acela laş. Nu. Avea să treacă pe lângă el cu capul sus.

Şi exact asta făcu.

Alex încercă să nu se uite. Chiar încercă. La început, nu le văzu prea bine pe cele două persoane care stăteau mult prea aproape una de cealaltă, dar, când ajunse în dreptul lor, femeia strigă, Alex se uită spre ei, iar Owen ridică privirea şi o văzu. Ruşinat, se îndepărtă de doamna Claire.

— Alex, spuse el cu o voce calmă şi clară.

Alex încuviinţă spre el, încercând să meargă mai departe, însă era ţintuită.

— Milord, spuse ea. Ce faceţi acolo?

Inima îi bătea atât de tare, încât avea senzaţia că o să-i sară din piept.

El se întoarse, la fel şi minunata femeie blondă ce o privea cu ochii argintii.

— Nu ar trebui să fii aici, Alex, nu ar trebui să vezi asta.

Cuvintele lui sunau precum gloanţele care loveau stâlpii de marmură ai foaierului.

— Să văd asta? repetă ea, ridicându-şi bărbia şi îndreptându-şi umerii. Nu mi-ai răspuns. Ce anume e „asta”?

Văduva îşi aranjă şalul pe umeri şi zise:

— Este ceea ce fac adulţii, drăguţo. Acum fugi de aici şi du-te şi joacă-te cu ceilalţi *copii!*

Alex înclină capul într-o parte, de parcă ar fi primit o palmă. Se forţă să îşi ridice din nou bărbia şi întâlni privirea lui Owen.

— Asta sunt eu pentru tine, Owen? Un copil?

Văduva începu să râdă zgomotos şi fierbinte, apoi deschise gura pentru a mai spune ceva, probabil la fel de usturător. Owen însă ridică mâna în aer, făcându-i semn să tacă. Vocea lui era joasă şi dură.

— Du-te înapoi la petrecerea ta, Alex.

Capitolul 31

Owen ajunsese în dormitorul văduvei înainte să îşi dea seama că nu avea de gând să îşi petreacă noaptea cu ea. Mai exact, nu putea să îşi petreacă noaptea cu ea. Helena era minunată, senzuală, voluptuoasă. Braţele ei se încolăceau în jurul gâtului său, iar gura ei se lipea de a lui, dar el nu simţea nimic. Era gol. Nu se putea gândi decât la chipul lui Alex atunci când îi spusese să se ducă înapoi la petrecerea ei. Îşi ridicase bărbia magnifică şi îl înfruntase. Îşi putea da seama că se chinuia să nu plângă. La naiba! La naiba cu el! Nu era decât un desfrânat. Nu era bun pentru Alex. Nu era hun pentru nimeni.

Owen înghiţi în sec şi îndepărtă mâinile văduvei de pe gâtul lui. Ea se îmbufnă imediat.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu?

— Trebuie să plec, spuse el, şi se ridică de lângă ea.

— Să pleci? Începu să râdă fierbinte. Cred că glumeşti.

— Nu, nu glumesc. Mi-am dat seama că sunt puţin indispus în seara aceasta.

— Indispus? Ce naiba ar trebui să însemne asta?

Sprâncenele i se încruntară deasupra ochilor ei cenuşii.

El se îndreptă către uşă.

— Dacă pleci acum, Monroe, nu vei mai avea o altă ocazie.

El se opri o clipă. Un zâmbet îi înflori pe buze.

— Înţeleg.

Apoi plecă, cobori scările, traversă podeaua de marmură din impresionantul foaier şi ieşi pe uşa din faţă, unde îl aştepta trăsura. Vizitiul se cuibărise pentru un pui de somn, cu pălăria pusă pe faţă, aşezat într-o parte pe banchetă.

Owen lovi trăsura într-o parte.

— Acasă! strigă el.

Vizitiul sări în sus atât de tare, încât îi zbură pălăria şi se chinui să o prindă. Bietul om era de-a dreptul şocat să îl vadă.

— Da, milord. Imediat, milord, spuse el înecându-se, punându-şi repede pălăria pe cap şi strângând hăţurile.

Trăsura porni pe străzile oraşului, cu Owen înăuntru, blestemându-se furios.

Capitolul 32

Până la urmă, patru pahare de coniac nu erau chiar atât de multe, ţinând cont de situaţie. Owen avea în mână al cincilea pahar şi se uita la el cu ochii uşor tulburi.

— Monroe, o să te holbezi la el sau o să îl bei?

Cavendish era lângă el.

Se aflau la salonul Brooks şi tocmai terminaseră un joc de cărţi la care Owen pierduse. De atunci, fusese chitit să dea vina pe băutură.

— O să îl beau, desigur, spuse el făcând o plecăciune din cap către pahar. Dar de când sunt eu mai ameţit decât tine, căpitane? Sau ar trebui să zic viconte?

— Spune-mi cum vrei. Pe mine nu mă mai încântă băutura. Daphne e mai mult decât suficient ca să mă încânte zilele astea.

Owen pufni şi îşi dădu ochii peste cap.

— Voi, ăştia care vă credeţi îndrăgostiţi, îmi provocaţi greaţă.

— Cred că mai degrabă băutura îţi face asta, răspunse Cavendish.

— Credeam că urăşti cluburile astea, zise Owen. Şi totuşi eşti aici de fiecare dată.

— Acum, că sunt cu adevărat viconte, trebuie să mă obişnuiesc cu locurile astea, nu? Şi este singurul loc în care nu îi place fratelui meu să vină.

— Părea neimpresionat ultima dată când a fost aici. Plănuieşti să te ascunzi de el pentru totdeauna?

— Nu mă ascund de el, eu doar…

— Îl eviţi?

— Da, exact. E mult mai uşor aşa. Oriunde merge Cade, trebuie să apară inevitabil o problemă. Iar eu nu vreau probleme, mai ales înainte de nuntă.

— Înţeleg, răspunse Owen.

— Hai să mai jucăm o partidă, zise Cavendish. Apoi mă întâlnesc cu Daphne la balul familiei Haverford. Până la nuntă nu ne prea putem vedea.

— Balul familiei Haverford, pufni Owen. O să fie plin de inocente.

— Da, spuse Cavendish privindu-l peste cărţi. Cu siguranţă va fi şi Lady Alexandra acolo.

— Crezi că îmi pasă? întrebă Owen şi se uită urât la el.

— De fapt, da, cred că da, rânji Cavendish.

— Ei, bine, nu îmi pasă.

— Deci nu vrei să vii cu mine?

Owen îşi aruncă cărţile pe masă.

— Să te ia naiba, Cavendish, cheamă trăsura!

*

O jumătate de oră mai târziu, trăsura lui Cavendish

ajungea în faţa conacului familiei Haverford. Owen nici măcar nu se obosi să se oprească la comitetul de întâmpinare. Se despărţi de Cavendish, care se întâlnise cu Daphne Swift, şi trecu de coada de oameni, făcându-şi loc cu coatele în sala aglomerată. Era strigat din toate părţile.

— Mă bucur să te văd, Monroe.

— Mă mir că eşti aici.

— Au început să-ţi placă balurile aristocrate, nu, Monroe?

Ignoră toate ironiile şi continuă să îşi croiască drum prin mulţime. Din fericire, era mai înalt decât majoritatea invitaţilor. Cercetă camera, căutând un alt bărbat înalt, pe Lord Berkeley. Unde era el, avea să fie şi Alex. Din nefericire, Owen o zări mai întâi pe sora lui. Cass stătea într-un grup mic, alături de Lucy Hunt, Jane Upton, Berkeley şi… Alex. Da. Alex era acolo, purtând o rochie albastră cu funde argintii şi mănuşi lungi, albe. Era frumoasă şi delicată precum o violetă. Îşi îndreptă umerii şi pomi spre micul grup fără să aibă idee ce avea să spună odată ajuns în faţa lor.

— Alex, dansează cu mine!

Atât putu spune odată ajuns în faţa lor, deoarece cuvintele îi ieşiră pe gură imediat ce se opri lângă ei.

Toate cele patru doamne rămăseseră cu gura căscată, iar Berkeley luă o poziţie protectoare în faţa lui Alex.

— Owen, ce cauţi aici? reuşi Cass să-l întrebe.

Owen o ignoră şi îl privi cu duşmănie pe Berkeley.

— Linişteşte-te, viconte! Nu vreau să te provoc la duel şi să te bat până sângerezi, dar, dacă e nevoie, o fac.

— Aş vrea să o văd şi pe asta, replică Berkeley mijind ochii.

— Staţi! spuse Alex bătând din picior, iar toată lumea se întoarse spre ea.

— Ce este, draga mea? întrebă Lucy Hunt şi se întoarse clipind spre Alex.

— Vreau să ştiu de ce, răspunse Alex.

— Ce anume? fu curioasă Jane Upton şi îşi ridică

ochelarii.

Ochii lui Alex nu îi slăbiseră pe cei ai lui Owen nicio clipă.

— De ce? De ce vrei să dansezi cu mine?

„Pentru că mă gândesc tot timpul la tine? Pentru că încerc să beau ca să te uit, dar nu pot găsi atâta băutură în tot regatul?”

— Pentru că vreau să vorbesc cu tine, răspunse el simplu.

— Owen, ai băut? întrebă Cass încruntată şi îngrijorată.

— Da. Mult prea mult, răspunse el cu ochii la Alex.

— În acest caz, trebuie să te invit să pleci, interveni Berkeley făcând un pas în faţă.

Owen se întoarse către viconte aproape mârâind.

— Va fi ultimul lucru pe care îl vei face, pui de…

— Stai! Vocea lui Alex îl opri din nou. De ce vrei să vorbeşti cu mine?

„Pentru că eşti singura persoană care mă înţelege. Pentru că mi-e dor de tine când nu eşti cu mine”.

El îşi drese glasul şi privi către toţi ceilalţi, care se uitau dezaprobator la ei.

— Pentru că am ceva să îţi spun.

De fapt, nu avea idee ce anume i-ar fi putut spune, dar, dacă ar fi fost singur cu ea, departe de Cass, de prietenele ei şi de Berkeley, lua-l-ar naiba, Owen ar fi putut spune… ceva. Fir-ar să fie! Era un nemernic. Unul beat. Poate chiar asta i-ar fi spus.

— Nu ai avut prea multe să îmi spui seara trecută, continuă Alex. Ce s-a schimbat?

„Nimic. Totul”.

— Owen, dacă ai ceva să îi zici Alexandrei, cred că e mai bine să îi spui aici, îl informă Cass. Sora lui era pur şi simplu îngrijorată pentru Alex, dar el nu aprecia acest lucru în acel moment.

— Dansează cu mine sau vino să facem o plimbare prin grădină. Măcar ascultă-mă!

— Owen eu…

Cass vru să se pună în faţa ei, dar Alex fu mai rapidă.

— O să merg cu tine, spuse ea simplu, pornind către uşile ce duceau spre terasă. Se întoarse către prietenii ei.

— Dacă nu mă întorc în zece minute, vă rog să veniţi după mine.

— Desigur, spuse Berkeley, privindu-l pe Owen cu dezgust.

*

Uşile se închiseră în urma lui Alex, iar ea se îndreptă spre terasă, coborî scările de piatră şi ajunse pe poteca din grădină. Nu se opri să vadă dacă Owen o urmase şi nici nu o interesa dacă întreaga mulţime de invitaţi avea să o vadă plimbându-se prin grădină cu cel mai mare destrăbălat al oraşului pe urmele ei.

Era furioasă pe Owen, pe faptul că dăduse buzna la bal, că făcuse o scenă şi fusese un nemernic. Dar era şi mai furioasă pe ea însăşi pentru că fusese cuprinsă de curiozitate şi acceptase să meargă cu el, când ar fi trebuit să îi spună să se ducă naibii. Ar fi fost atât de satisfăcător să îi spună asta. Dar după ce îşi petrecuse jumătate de noapte plângând în pernă şi gândindu-se la el şi la doamna Claire, iar cealaltă jumătate de noapte lovind perna, pretinzând că e faţa lui trădătoare, tot nu se putea abţine să nu se întrebe ce anume mai avea el să îi spună.

Făcu trei paşi pe cărare şi apoi se învârti atât de brusc, încât rochia îi fâşâi la glezne. Iar bucla pe care Hannah i-o lăsase liberă zbură peste umăr şi îi sări pe decolteu.

Owen era acolo, la câţiva paşi în spate, chipeş şi amărât în acelaşi timp. Îşi aminti de plânsetul în pernă, îşi încrucişă braţele la piept şi se uită urât la el.

— Deci? întrebă ea şi bătu cu piciorul în pietriş.

— Plimbă-te cu mine, spuse el cu o voce gravă când ajunse lângă ea. Îi oferi braţul, iar Alex se forţă să îşi aducă aminte cum lovise pernele noaptea trecută, apoi îşi strecură mâna pe braţul lui. Mirosea a săpun şi a piele, şi…

ah, asta nu o ajuta deloc! Porniră spre un loc mai ferit, luminat de lumânări, iar el o trase aproape. Alex se chinui să respire calm.

— Berkeley vine după mine în zece minute, îi aminti ea.

— Cum aş putea uita? zise el şi îi zâmbi dur.

— Ce voiai să îmi spui?

— Voiam să încep cu scuze… pentru seara trecută.

— Ce ai făcut seara trecută nu este absolut deloc treaba mea, replică ea, întorcând brusc capul.

— Nu am făcut nimic, spuse el încet. Am lăsat-o pe domnişoara Clare acasă la ea. Singură.

— Şi ar trebui să îmi pese?

Owen se îndepărtă puţin de ea, iar mâna ei alunecă de pe a lui. Se îndreptă spre gardul viu şi se întoarse cu faţa la ea.

— La naiba, Alex, nu ştiu ce vrei de la mine! Tot ce ştiu e că nu mă pot gândi decât la tine.

— Nu, Owen, eu nu ştiu ce vrei *tu* de la *mine.* Mereu te-am privit cu admiraţie, dar s-a terminat.

— M-ai privit cu admiraţie? Ce vrei să spui?

— Nici măcar nu-ţi mai aminteşti, nu-i aşa?

Lacrimile îi curgeau pe ambii obraji.

Owen scoase o batistă din buzunarul interior al hainei şi i-o oferi.

— Ce să-mi amintesc?

— Noaptea aceea. La balul de la conacul tatii. Acum trei ani. Ieşiseşi afară. Nişte tineri râdeau de Will, băiatul de la grajduri, şi Thomas era acolo, spuse ea plângând.

Ochii lui Owen se micşorară, ca şi cum încerca să-şi amintească, îşi frecă fruntea cu mâna.

— Acum trei ani? La conacul tatălui tău? La naiba, Alex, eu de abia îmi amintesc ce am făcut acum o săptămână, ce să mai zic de acum trei ani.

— I-ai salvat de acei bărbaţi oribili. Ai fost atât de bun şi de atent. Apoi mi-ai vorbit. Eram la fereastră. Tata mereu spune că faptele unui om spun mai multe decât vorbele sale. Am crezut asta… despre tine.

Ea îşi dădu seama că el îşi aminti. Owen îşi ridică încet capul şi îi căută privirea. Expresia de pe chip i se îmblânzi.

— Tu erai?

— Da, încuviinţă ea, ştergându-şi lacrimile cu batista. Eu eram.

— Ce ţi-am spus?

— Mi-ai spus să nu zic nimănui ce făcuseşi. Ai spus că ţi-ar fi distrus reputaţia pătată.

El zâmbi.

— Şi ai mai spus că o persoană atât de drăguţă şi de isteaţă ca mine nu ar fi trebuit să stea închisă în cameră când jos era o petrecere atât de frumoasă, continuă ea.

— M-am oferit să dansez cu tine.

— Da. Şi atunci am ştiut că tu nu te poţi căsători cu altcineva decât cu mine. Am fost devastată când i-am auzit pe părinţii mei discutând despre faptul că intenţionezi să te căsătoreşti cu Lavinia. Credeam că mai am mulţi ani la dispoziţie ca să te fac să mă vezi.

El veni mai aproape şi îi ridică bărbia.

— Nu a fost alegerea mea să fiu destinat Laviniei, spuse el uşor.

— Ştiu asta, aşa cum ştiu că nu vă potriviţi. Lavinia vrea un gentleman rafinat, pe cineva care să îi scrie poezii şi să facă tot ce vrea ea.

— Deci măcar partea cu poeziile a fost adevărată, râse el.

— Da, partea aceea a fost adevărată.

— Şi altceva a mai fost?

— Nu, spuse ea, îndepărtându-se şi începând să rupă frunzele din gardul viu.

— Caii?

— Lavinia îi adoră.

— Jocurile de noroc?

— Le detestă.

— Înjuratul?

— Nu e printre gesturile ei preferate.

— Presupun că nici nu mai are rost să întreb despre

piatră.

— Preferă florile, zise Alex ridicând din umeri.

— La naiba, Alex! Dar de ce ai făcut toate astea? De ce te-ai chinuit atât?

Se întoarse către el. Lacrimile îi curgeau în continuare pe obraji, iar mâna în care ţinea batista îi căzu pe lângă corp.

— Pentru că te iubesc, Owen. Nu îţi dai seama? Te-am iubit încă de acum trei ani. Mereu ai avut o reputaţie de derbedeu, dar în seara aceea eu am văzut cum eşti cu adevărat – un gentleman. Un gentleman bun şi blând.

— Nu sunt nici pe departe aşa, spuse el cu faţa împietrită. Mă vezi doar cum îţi doreşti să mă vezi, adevărul este că beau, joc, înjur, nu mă gândesc de două ori la aceeaşi femeie. Nu sunt suficient de bun pentru tine, Alex. Nici pentru sora ta. Te-am folosit pe tine ca să o curtez pe Lavinia, pe care nu o iubesc, doar ca să am grijă de veniturile mele. Nu înţelegi? Sunt un derbedeu, aşa cum spune toată lumea. Aşa cum spune şi tatăl meu.

Alex se întoarse spre el, cu picioarele depărtate şi cu faţa încleştată.

— Nu, nu eşti! *Nu eşti* un derbedeu. Owen Monroe, te-am văzut făcând anumite lucruri. Te-am văzut fiind bun, iubitor, atent. Nu îmi pasă ce spune tatăl tău despre tine. Nu îmi pasă ce spune altcineva. Eu ştiu adevărul. Şi tu *eşti* aşa cum cred eu că eşti. Cred doar că *tu* încă nu ştii asta.

— Nu are niciun sens, spuse el.

— Ştiu că în spatele derbedeului e un bărbat bun. Nu eşti inutil, nu eşti un derbedeu. Nu eşti un desfrânat. Sau cel puţin obişnuiam să cred că nu eşti. Acum nu mai ştiu sigur ce să cred. Acum mă întreb oare de ce te-am iubit.

— Alex, eu…

Ea îşi duse din nou batista la ochi, promiţându-şi să nu mai verse nicio lacrimă. Trase adânc aer în piept şi îşi ridică bărbia.

— Trebuie să plec, i-am promis următorul dans lui Lord Berkeley.

— Berkeley poate să se ducă naibii, mârâi Owen.

— Ce anume?

Sunetul ghetelor se auzi pe pietriş, iar Lord Berkeley apăru din umbră.

— Lord Berkeley, ai venit! strigă Alex.

— Sper că Monroe nu te-a supărat, spuse el cu mâinile în şold şi maxilarul încleştat.

Alex trase din nou aer în piept şi clătină din cap.

— Nu, el…

Owen îşi luă avânt şi îl pocni pe Berkeley cu pumnul direct în faţă.

Capitolul 33

Owen căzu peste viconte. Cei doi se luptară, rostogolindu-se prin iarbă şi pietriş, iar Berkeley dădea la fel de mulţi pumni pe câţi încasa. Owen era convins că falca lui avea să nu mai fie niciodată la fel. Reuşi să îl lovească pe viconte în tâmplă şi primi o lovitură în bărbie, fiind convins că i se ciobise un dinte. Continuară aşa minute în şir, până când Claringdon veni în grabă şi îi despărţi. Lucy, care venise cu Berkeley în grădină, îl chemase pe duce. Swifdon era şi el în spate, iar Owen se bucură că nu ajunsese, deoarece nu ar fi vrut să-şi pocnească cumnatul. Owen se năpusti din nou asupra lui Berkeley, iar Claringdon şi Swifdon trebuiră să îl ţină.

Bunul viconte terminase cu lupta şi, deşi respira greu şi se uita cu furie la Owen, începuse să îşi scuture hainele de iarbă şi noroi. Alex fugi spre el şi îi puse o batistă scoasă din săculeţ peste buza însângerată.

— Eşti bine, Lord Berkeley?

Vocea ei caldă şi atentă îl făcu pe Owen să se năpustească din nou asupra vicontelui.

— Gata, Monroe, stăpâneşte-te! îi ordonă Claringdon pe un ton pe care Owen era convins că îl auziseră mulţi soldaţi pe câmpul de luptă.

Doar vocea îngrijorată a lui Cass reuşi însă să îl scoată

din starea de furie nebună.

— Owen, ce-i cu tine? Nu te-am văzut niciodată atât de violent! spuse ea cu vocea tremurândă.

— Există un început pentru toate, răspunse el dând din umeri şi verificându-şi falca.

Cass dădu dezaprobator din cap.

— Trebuie să te duci acasă. Înainte ca altcineva să iasă afară şi să vadă toate astea!

Owen privi în jur. Sora lui avea dreptate. Din fericire, acolo erau doar ea şi prietenii lor. Dacă ar fi apărut altcineva, ar fi venit întrebările şi, fără îndoială, s-ar fi iscat un scandal. Unul care i-ar fi putut distruge reputaţia lui Alex, iar ăsta era ultimul lucru pe care el şi-l dorea.

— Trezeşte-te, Monroe! îi şuieră Claringdon.

Owen se trase din mâinile ducelui.

— O să plec, spuse el aranjându-şi lavaliera şi haina.

Cass scoase o batistă din săculeţ şi îi şterse rana de la sprânceană. Owen scuipă sânge.

— Îţi sugerez să ieşi prin grădină, zise Swifdon. Eu o să ies prin casă şi o să îţi trimit trăsura în spate.

— Am venit cu Cavendish, răspunse Owen, cu ochii încă la Alex.

Ea aproape că nici nu îl privi, având în continuare grijă de Berkeley. Însă, atunci când o făcu, îi aruncă o privire dură şi neiertătoare.

Ea, Berkeley şi ceilalţi intrară curând înapoi în casă. Claringdon rămase pentru a se asigura că Owen pleacă.

Owen îşi şterse sângele cu batista lui Cass. Fir-ar să fie! Nu era genul care să se ia la bătaie. Cu atât mai puţin la un astfel de eveniment formal. Dar felul în care apăruse Berkeley, atât de arogant şi sigur pe el… Owen nu putuse suporta gândul că Alex avea să plece cu el şi să îl lase singur. Nu suporta gândul că avea să danseze cu Berkeley.

Îşi verifică falca. Blestemă. Probabil aşa se simţise Alex cu o seară în urmă, când el plecase cu Helena Clare. Îi spusese că îl iubeşte. Alex îl iubea, îl iubea suficient de tare încât să îi ajute şi să îl mintă în legătură cu sora ei. Scuipă încă o dată sângele din gură.

— Ai grijă unde ţinteşti, spuse Claringdon, făcând un pas într-o parte. Ducele aproape că îl târa pe Owen de-a lungul grădinii, către poarta ce dădea în spate.

— Nu mă pot abţine. Mi se pare că am obrazul sfâşiat.

— Asta meriţi pentru că te-ai luat la bătaie cu Berkeley. Nu a făcut nimic ca să merite asta. Până acum, nu ţi-a spus nimeni că gelozia *nu* e o calitate atractivă atrăgătoare? Dar nu-ţi face griji, o să te trimit acasă cu trăsura mea.

Owen mârâi. Claringdon avea dreptate… din păcate. Gelozia nu era atractivă, iar Berkeley nu merita ce păţise. Nici măcar nu era bărbatul de care Alex era îndrăgostită. Acela era… el. Fusese mereu. Iar el se comportase ca un prost. Faptul că îl lovise pe Berkeley era doar una dintre multele prostii pe care le făcuse în ultimul timp. Venise momentul să înceteze.

Capitolul 34

— Dacă ar fi să spun ceva, ar fi că a funcţionat *prea* bine, zise Lucy Hunt în dimineaţa următoare, în timp ce doamnele se plimbau prin grădinile ducesei.

Lucy purta o rochie verde, cu margarete prinse în păr. Cass avea o rochie din mătase de culoarea lavandei şi un şirag frumos de perle. Jane Upton era îmbrăcată cu o rochie bleu şi purta lanţ de argint ce se asorta cu ochelarii. Alex alesese o rochie gri şi nu avea bijuterii. Ţinuta i se asorta cu starea de spirit. Cele patru femei se plimbau două câte două pe cărările încântătoare ale grădinii.

— Mult prea bine, completă Cass, dând dezaprobator din cap.

— Da, aprobă Lucy. Voiam doar ca Owen să fie puţin gelos, nu să îl facă să sângereze pe bietul Lord Berkeley.

— E de mirare că s-a lăsat cu aşa ceva, Lucy? Tu ai făcut planul, spuse Jane, în timp ce se opri să miroasă trandafirii.

Lucy, care se plimba în faţa lui Jane cu Cass, se opri şi îşi puse mâinile în şold.

— Mă simt ofensată, Janie. Să ştii că până acum nu a mai curs sânge din cauza planurilor mele.

— Cum a spus Owen aseară? E un început pentru toate?

Cass se întoarse către Alex.

— Îmi pare rău, Alex. Cu siguranţă nu ne-am dorit să fie cineva rănit. Deşi trebuie să spun că şi Owen a încasat-o. Când am fost să îl vizitez aseară, mi-a spus că are impresia că are falca fisurată.

— Mă îndoiesc, spuse Jane. Dacă era fisurată, nu ar fi putut vorbi. Probabil e doar lovită foarte tare.

— Ei bine, asta e o uşurare, spuse Cass şi se întoarse către Alex. Eşti foarte supărată, draga mea?

Alex trase adânc aer în piept. Adevărul era că nu ştia cum se simţea după toată povestea aceea. Supărată? Furioasă? Ruşinată? Obosită? Puţin din fiecare, dacă era să fie sinceră.

— O să fiu bine, răspunse ea, în timp ce îşi continuară plimbarea.

Era singurul lucru pe care îl putea spune. Avea să fie bine. Visul ei copilăresc murise odată cu respingerea lui Owen şi cu comportamentul lui din seara trecută. Acum însă nu mai era un copil, iar până la urmă, toate visurile copilăreşti mor cândva. Obişnuia să creadă în zâne şi spiriduşi. Cu ce era lucrul ăsta mai diferit? Poate că părinţii ei aveau dreptate. Erau mai bătrâni şi mai deştepţi. Trăiseră mai mult, cunoscuseră mai bine comportamentul uman. Dacă părinţii ei credeau că un mariaj bazat pe arbori genealogici, bani şi moşteniri era mai fericit, cine era ea să îi contrazică? Şi apoi Owen Monroe se dovedise a fi exact aşa cum îi spusese el că era: un derbedeu, un desfrânat, un… nemernic.

— Îmi pare rău doar că l-am târât pe sărmanul Lord Berkeley în toată povestea asta, adăugă Alex, oprindu-se să miroasă un afin.

— A fost vina noastră, draga mea, se grăbi să o

asigure Cass.

— Eu încă sunt de părere că a funcţionat, declară Lucy, luând un trandafir roz şi învârtindu-l între degete.

— Lucy, nu ai învăţat nici până acum să recunoşti când greşeşti, o dojeni Jane.

— Cine a greşit? Mie mi se pare că Owen e gelos, iar asta a fost exact ceea ce ne-am dorit.

— El şi Lord Berkeley aproape că s-au desfigurat, replică Jane.

— Nu-i nimic în neregulă cu puţină dramă masculină. Ei mereu ne acuză de asta, spuse Lucy dând din umeri.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus asta, zise Jane, dând ochii peste cap.

— Nu priveşti lucrurile cum trebuie, continuă Lucy. Berkeley s-a descurcat foarte bine, şi nu cred că îl deranjează câteva vânătăi pentru a o ajuta pe prietena noastră să obţină o propunere de la bărbatul visurilor ei.

— Nu! strigă Alex cu mai multă forţă decât intenţionase.

— Nu? zise Lucy uimită.

— Nu, repetă Alex mai puţină vehementă. Nu vreau o propunere de la Owen. Nu ar fi trebuit să îmi doresc asta niciodată. Nu ar fi trebuit să accept ajutorul vostru. Am rupt orice legătură cu Owen Monroe. Întinse mâna spre Cass. Sper că nu te-am jignit cu asta, contesă.

— Oh, Alex, cum aş putea să mă supăr pe tine pentru decizia ta? Nu îi pot lua apărarea lui Owen în niciun fel. S-a comportat ca un nemernic.

— Nu, Alex, nu-ţi dai seama? Nu poţi renunţa acum! Aproape că am trecut de partea grea, spuse Lucy.

— Partea grea? Dacă asta e partea grea, nu vreau să mai continui.

— După furtună răsare soarele, continuă Lucy.

— Vă mulţumesc tuturor pentru ajutor, dar repet: am încheiat orice socoteală cu Owen Monroe.

Capitolul 35

Owen era încă în pat când se auziră bătăi în uşă. Evenimentele de seară îi sunau în cap ca nişte tunete. Era oficial: devenise un nemernic inutil, dar nu avea de gând să asculte muştruluiala tatălui său în acea zi. Nu avea starea de spirit necesară. Cu capul sprijinit în mâini din pricina durerii, strigă la valetul său:

— Nu sunt disponibil!

— Sigur că nu, milord, răspunse valetul, făcând o plecăciune.

Câteva minute mai târziu, după câteva replici la uşa casei, uşa dormitorului lui Owen se deschise şi îşi făcu apariţia Julian Swift, cu o privire deloc fericită.

— Tot în pat? îl întrebă pe un ton uşor batjocoritor.

Owen gemu şi lăsă perna să îi cadă pe faţă.

— Unde altundeva aş putea fi după noaptea trecută?

— Nu ştiu. Mă gândeam că ai putea fi acasă la Lady Alexandra, implorând-o să te ierte pentru scena de ieri.

— Alex nu vrea să mă vadă, mormăi el de sub pernă.

— Nu am zis că ar vrea să te vadă, continuă Swifdon ironic.

— Dacă ai venit să mă faci să mă simt vinovat, dă-mi voie să te scutesc de treaba asta şi să-ţi spun că nu m-aş putea simţi mai vinovat de atât.

— Bun. Chiar *ar trebui* să te simţi vinovat. Dar nu de aceea am venit.

— Atunci de ce *eşti* aici?

Swifdon trase un scaun de la birou.

— Am venit pentru că cineva trebuie să-ţi bage minţile în cap, şi se pare că tatăl tău nu prea se pricepe la asta. Aşa că, în calitate de cumnat, îmi revine mie sarcina asta. Cu plăcere, apropo.

Owen îl privea cu atenţie cu ochii încă tulburi. Îşi puse perna sub cap şi încercă să se ridice.

— Prea bine. Ce anume vrei să-mi spui?

Swifdon întoarse scaunul şi îl încălecă, punându-şi mâinile pe spătar.

— Vreau să îţi spun că e timpul să nu te mai porţi copilăreşte, ci să ai un comportament de adult.

Owen se uită de două ori. La naiba! Cumnatul său chiar spusese asta?

— Nu mi-am dat seama că mă port ca un copil. Mulţumesc pentru sfat.

— Cum altfel ai numi tu pe cineva care îi permite tatălui său să îi dicteze cu cine să se căsătorească? Eu, unul, cu siguranţă nu mi-am lăsat tatăl să aleagă pentru mine. La drept vorbind, nu au făcut-o nici Claringdon, nici Cavendish.

Owen gemu şi îşi *frecă* tâmplele de durere.

— Nu vreau să sune urât, dar taţii voştri sunt, în mod convenabil, morţi.

— Poate că sunt, dar nici dacă ar fi fost în viaţă nu ar fi ales pentru noi.

Owen închise ochii şi se gândi pentru un moment la cuvintele lui Swifdon. Adevărul îl lovi aproape la fel de tare ca pumnii lui Berkeley. Pentru Dumnezeu, omul avea dreptate! De ce îi permitea tatălui său să îi dicteze aşa ceva? Fusese o dezamăgire pentru el toată viaţa. Nici nu se gândise să îl dezamăgească şi la capitolul ăsta. Iar în loc să aleagă o domnişoară care nu ar fi fost acceptată de tatăl lui, el se chinuise să o curteze pe cea aleasă de tatăl său.

Îşi aminti şi cuvintele lui Alex: „Mama nu are mereu dreptate. Şi nici tata”, aşa îi spusese în ziua în care o urmărise până la adăpostul pentru săraci. Deşi avea doar 18 ani, ştia mai multe lucruri decât el.

— Eşti de acord cu mine, nu-i aşa? întrebă Swifdon, trezindu-l pe Owen din visare.

— Trebuie să recunosc că ai dreptate. Regret ce am făcut aseară, dar şi Alex m-a minţit. M-a minţit în legătură cu sora ei şi cred că încerca dinadins să mă facă gelos pe Berkeley.

— Din ce am înţeles de la Cassie şi Lucy, exact asta făcea, deşi nu de capul ei, ci cu nişte *sfaturi* de la prietene.

Owen gemu.

— Ar fi trebuit să ghicesc măcar atâta lucru.

— Nu pot să spun că nu sunt de acord cu tine, Monroe. Vorbim despre nişte femei care au inventat o persoană şi apoi au dat o mare petrecere în cinstea acelei persoane inexistente.

— Aşa este, zise Owen presându-şi fruntea cu mâna. Apropo de sfaturi, ai vreunul pentru mine?

Swifdon oftă şi îşi întinse braţele îndoite peste marginea scaunului.

— E ceva ce am învăţat pe pielea mea, dar cred că te va ajuta.

— Mă va ajuta?

— Da. Cred că în momentul acesta ai nevoie disperată de puţin ajutor.

— Prea bine, Excelenţa Voastră. Care e sfatul?

— Ştii că eu şi sora ta ne-am scris ani întregi cât timp eu am fost la război.

— Da, toată lumea ştie asta.

— Ne-am îndrăgostit prin acele scrisori, doar că nu ne-am dat seama atunci, ci abia când am ajuns acasă.

— Cass şi-a petrecut toţi acei ani temându-se pentru viaţa ta.

— Ştiu, şi regret că a trebuit să se îngrijoreze atât de mult timp. Dar, când m-am întors, ea a trebuit să facă o alegere, a ales să pretindă că era altcineva. Desigur, a avut motivele ei, Lucy Hunt a fost şi ea implicată, dar alegerea ei de atunci aproape că ne-a costat viitorul.

— Asta e partea în care îmi spui să nu las minciunile lui Alex să intervină între noi?

— Dacă vrei să ai un viitor cu ea, da, continuă Swifdon încuviinţând din cap cu un aer grav. Dacă aş fi lăsat greşeala lui Cass să intervină între noi, aş fi făcut cea mai mare greşeală din viaţa mea.

— Şi crezi că eu fac acum cea mai mare greşeală din viaţa mea?

— Dacă te căsătoreşti cu o femeie pe care nu o iubeşti şi care nu te iubeşte, da. Indiferent de viitorul tău cu Alex, asta ar fi o greşeală, nu crezi?

Owen află şi spuse:

— La naiba, Swifdon! De ce trebuie mereu să fii atât de înţelept?

— Aşa suntem noi, bătrânii căsătoriţi, nu ştiai? Acum, îţi sugerez să iei singur cele mai bune decizii. Iar dacă una dintre ele va fi să ai un viitor cu Alexandra, vei avea mult de muncă. Va trebui să faci ceva monumental pentru a te revanşa în faţa ei.

— Monumental?

— Da, ceva romantic şi de neuitat. Cu siguranţă, vei avea nevoie de ajutor pentru a planifica totul.

— Cum ar trebui să fac asta?

— Nu sunt sigur, răspunse Swifdon, ridicându-se în picioare şi punând scaunul la loc. Dar îţi sugerez să începi cu Upton. Din câte ştiu, are o datorie la tine.

Capitolul 36

Garrett Upton îi era într-adevăr dator lui Owen. Toamna anterioară, la petrecerea la care Cass şi Julian se îndrăgostiseră, Upton făcuse un pariu cu Owen la cărţi că, dacă el avea să câştige, Owen trebuia să-şi ţină gura şi să o urmărească pe sora lui cum se dădea drept Patience Bunbury pentru restul petrecerii. Upton câştigase, iar Owen nu spusese nimic, în ciuda îndoielilor pe care le avea în privinţa acelei idei. Cass şi prietenele ei plănuiau mereu tot felul de lucruri şi avuseseră multe probleme înainte ca Julian şi Cass să se logodească. În orice caz, Upton îi era dator lui Owen.

— Monroe, spuse Upton în momentul în care îl văzu pe Owen intrând pe uşa salonului Brooks, nu te-am mai văzut de câteva zile. Am auzit un zvon care spune că mai nou escortezi tinere pe la baluri. Spune-mi că nu e adevărat.

— Mă tem că nu pot face asta, răspunse Owen.

— E adevărat atunci? întrebă Upton ridicând o sprânceană.

— Întru totul.

— Surprinzător.

— Fără îndoială. De fapt, de aceea am venit, am nevoie de ajutorul tău, Upton. Al tău şi al soţiei tale.

Upton îl privi precaut.

— Nu-mi place cum sună asta.

— Aş pune pariu cu tine la cărţi, dar ceva îmi spune că vei câştiga, rânji Owen.

— Ceva îmi spune că ai dreptate. Ia loc!

Owen se aşează lângă Upton şi se aplecă spre el astfel încât să nu fie auzit de altcineva.

— Uite ce ai de făcut.

Capitolul 37

Acum că stabilise lucrurile cu Upton, Owen mai avea puţine de făcut înainte de a-şi pune planul în aplicare. În primul rând, luă trăsura şi îi făcu o vizită domnişoarei Magdalene. Femeia începu să plângă de bucurie până la finalul întâlnirii. El îi oferise un cec de aceeaşi valoare cu alocaţia lui pe o lună. Apoi se opri la Lord Hopbridge, omul care se opunea taxei de drum în parlament. Îl informă pe acesta că îi oferea tot sprijinul lui şi că avea să îl susţină imediat în faţa tuturor cunoştinţelor lui din parlament. Apoi urma să înceapă campania pentru un loc în Camera Comunelor. Lord Hopbridge fii de acord să se întâlnească încă odată cu el pentru a discuta toate detaliile. Apoi Owen se duse la orfelinat, pentru a-i învăţa pe tinerii băieţi de acolo cum să îşi aranjeze lavaliera.

Se trezise devreme. Era ceva nou pentru el. Nu-şi văzuse capul de treabă. La sfârşitul zilei, avu un sentiment unic, pe care nu îl mai trăise vreodată. Owen se simţea… util. Util şi eficient, ca şi cum reuşise, în sfârşit, să facă un lucru bun cu timpul şi cu viaţa lui. Trebuia să îi mulţumească lui Alex pentru asta. Îşi dăduse seama că ea

avusese dreptate în privinţa lui. Ea văzuse în el ceva ce el însuşi nu văzuse. Ea voia ca el să fie un om mai bun. Iar cu dragostea şi sprijinul ei, el chiar putea reuşi. Alex fusese cea care îi arătase că are ocazia să facă lucruri bune, că se afla în postura în care deţinea această putere. Şi avea dreptate. Totul depindea de el, nu de trecutul lui, nu de reputaţia pe care o avea, nici măcar de tatăl lui. Era alegerea lui Owen felul în care îşi petrecea ziua, era alegerea lui dacă ziua de mâine avea să fie precum cea de ieri. De abia aştepta să îi spună lui Alex, să îi mulţumească pentru ceea ce făcuse pentru el. Oare avea să fie mândră de el? Ideea îi veni pe neaşteptate. Nu-şi dorise niciodată ca o anumită persoană să fie mândră de el. Dar, în timp ce se întorcea cu trăsura în Mayfair, se gândi că nu voia doar ca Alex să fie mândră de el, ci şi ca ea să îl admire. Dar mai întâi trebuia să devină un om demn de admirat. Bătu la viziera ce îl despărţea de vizitiu.

— Da, milord, strigă slujitorul.

— Du-mă la conacul ducelui de Huntley!

*

Un sfert de oră mai târziu, Owen stătea în biroul ducelui, cu mâinile strânse la spate, cu bărbia ridicată, cu picioarele depărtate, în timp ce stimatul domn ce se afla în spatele biroului se uita la el cu ochii mijiţi.

— Eşti sigur de asta? întrebă ducele cu o voce puternică.

— Da, spuse Owen hotărât. Foarte sigur. Nu doar că eu şi Lavinia nu ne potrivim, dar am toate motivele să cred că este total împotriva ideii ca eu să o curtez.

Owen se pregăti pentru un răspuns violent. Fu surprins când ducele nu făcu altceva decât să împingă scaunul pe care stătea, să arunce peniţa pe birou şi să ofteze.

— La naiba, Monroe! Îmi pare rău să o spun, dar cred că ai dreptate.

Owen răsuflă uşurat, nedându-şi seama că până în

clipa aceea aproape uitase să respire.

— Nu vă pot spune cât de mult mă bucur că spuneţi asta, Excelenţă.

— Eu şi soţia mea speram că Lavinia se va da pe brazdă, dar am făcut cu toţii tot ce am putut. Am ţinut un bal, te-am invitat la cină şi am tot insistat asupra calităţilor tale vreme de săptămâni întregi. Se pare că totul a fost în zadar.

— Ştiu că doreaţi ca fiica dumneavoastră să se căsătorească din dragoste, sir, dar îmi pare rău să o spun – pe mine nu mă iubeşte.

— Măcar de ar ajunge să placă pe *cineva.* Pe cineva eligibil, spuse ducele în timp ce bătea cu peniţa în masă.

Owen făcu o plecăciune.

— Sper sincer ca lucrul acesta să se întâmple, Excelenţă.

Ducele nu ştia cât de tare credea Owen acel lucru. Fără să ştie sentimentele lui Alex, nu era pregătit să îi ceară mâna tatălui ei, dar avea să se întoarcă de îndată ce era sigur.

— Încă doriţi neapărat ca fiica dumneavoastră mai mare să se mărite prima? nu se putu abţine să nu întrebe.

— Nu ai idee ce scandal ar fi în casa asta dacă Alexandra ar anunţa că este logodită înaintea surorii sale.

— Uneori, un scandal nu e cel mai rău lucru ce se poate întâmpla. Şi, cu acele cuvinte misterioase, Owen făcu o plecăciune către duce. Mulţumesc pentru timpul acordat, Excelenţă, şi pentru înţelegere.

Owen era în dreptul uşii când cuvintele ducelui îl opriră.

— Mereu am considerat că eşti un om bun, Monroe. Sper că vei găsi femeia potrivită într-o zi.

— Mulţumesc, Excelenţă. Cred că deja am găsit-o. Şi e magnifică. Făcu o pauză. Sper doar ca ea să mă accepte.

— Ar greşi dacă nu ar face-o, spuse ducele.

Owen deschise uşa şi păşi pe coridor. Lady Lavinia aproape căzu peste el, cu toate fustele ei aurii. Owen închise uşa şi încercă să nu zâmbească. Se părea că nu

doar Alex avea obiceiul de a asculta pe la uşi în acea casă.

Lavinia se chinui să se aranjeze şi îşi duse mâna la gât.

— Milady, spuse Owen. Sunteţi hine?

— Da, destul de bine, spuse ea, aranjându-şi coafura.

El nu ştia exact cât din conversaţie auzise, dar hotărî că era mai bine să fie prevăzător.

— Cred că ar fi mai bine să ştiţi că l-am informat pe tatăl dumneavoastră că noi doi nu ne potrivim. Este de acord cu mine. Nu va mai fi nevoie să îmi suportaţi compania de acum încolo.

— Chiar aşa? zise Lavinia şi strânse din buze.

— Da. Presupun că vestea vă bucură. Îmi pare rău dacă prezenţa mea v-a jignit. Este aşa cum mi-aţi spus – părinţii noştri sunt mai interesaţi de această uniune decât suntem noi.

Începu să râdă uşor, dar se opri când îi văzu privirea. Indiferent ce credea despre vestea primită, ea nu râse.

— Îmi pare rău dacă v-am făcut să suferiţi în vreun fel, Lady Lavinia, adăugă el, pentru a fi sigur.

Nu avea rost să dezlănţuie fiara.

— Nicidecum, milord. Vă asigur.

Zâmbetul ei era ca al unui prădător.

— Atunci, vă urez o zi frumoasă, milady, şi toate cele bune. Cu siguranţă, ne vom revedea cândva, spuse el înclinând din cap. „Mai ales că sper să devin cumnatul tău în curând”. Dar ar fi fost în stare să o suporte bucuros pe Lavinia dacă asta însemna să fie cu Alex.

Începu să se îndepărteze, dar cuvintele Laviniei îl opriră.

— V-am auzit spunând că aţi găsit deja femeia potrivită.

Ah, deci chiar trăsese cu urechea şi chiar recunoştea asta. El zâmbi. Nu se putea abţine când se gândea la Alex.

— Aşa este.

— E Alexandra? întrebă Lavinia mijind ochii.

Owen îşi aranjă mâneca. Presupuse că era în regulă să recunoască.

— Da, milady. Chiar ea.

— Înţeleg, răspunse ea, întorcându-se cu spatele.

Pentru o secundă, lui Owen i se păru că vede furie pură în ochii ei. Îşi îndulci cuvintele.

— Sper să găsiţi pe cineva care să vă merite, Lady Lavinia. „Sau măcar pe cineva care să te suporte”.

Ea părea că se uită prin el, fără să fie atentă.

— S-ar putea să o fi făcut, milord.

Era o veste surprinzătoare. Dar era una bună. Owen voia să strige de bucurie. Minunat! Dacă Lavinia avea să se logodească, el şi Alex ar fi fost liberi să se căsătorească.

— Vă urez noroc atunci, îi răspunse el.

— Nu am nevoie de noroc, şuieră ea, cu vocea ca de gheaţă. Mereu primesc ceea ce vreau.

Owen plecă din conac şi coborî în grabă scările. Norocul pe care i-l urase Laviniei era pentru amărâtul pe care ea pusese ochii. Owen nu voia să fie în locul bietului om. Fluieră şi îşi puse pălăria, îndreptându-se spre trăsură. Era aproape pregătit să vorbească cu Alexandra.

Dar mai întâi trebuia să discute cu altă persoană.

Capitolul 38

De data aceasta, Owen fu cel ce dădu buzna în dormitorul tatălui său. Bătrânul trăgea un pui de somn… în miezul zilei. Ca să vezi!

— Trezeşte-te, tată! Trebuie să discut cu tine. E urgent!

Tatăl său se ridică tuşind, în timp ce Owen se duse spre fereastră şi trase draperiile. Soarele se revărsă în cameră, luminând catifelele şi lemnul decorat. Tatăl său îşi puse mâna în faţa ochilor pentru a se feri de lumină.

— Owen, pentru Dumnezeu, ce crezi că faci?

— Îmi pare rău, te-am trezit? Nu e deloc plăcut, nu-i aşa? Owen îşi depărtă picioarele şi îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Îmi odihneam ochii puţin. Nu mă simt prea bine. Mă supără guta şi… Vai, nu pot să cred că Shakespierre te-a lăsat să intri.

— A, dar nu i-am spus lui Shakespierre că vin la tine, replică Owen, referindu-se la majordomul tatălui său. Crede că am venit să o vizitez pe mama.

— O să îi iau capul când…

— Stai liniştit, tată, o să fiu scurt. Am venit doar să te informez că nu mă voi căsători cu Lady Lavinia Hobbs nici dacă ar fi ultima femeie din Londra. De fapt, intenţionez să mă căsătoresc cu Lady Alexandra Hobbs, dacă ea va dori. Sunt îndrăgostit de ea şi o să fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a fi demn de ea, inclusiv să candidez la Camera Comunelor, pentru a promova legislaţia care se adresează problemelor ce mă interesează pe mine, nişte acţiuni de caritate, şi chiar să renunţ la toate posesiunile mele materiale dacă este nevoie.

Ochii tatălui său erau din ce în ce mai mari.

— Ce-ce-ce tot spui? Şi alocaţia ta? Moştenirea ta?

— Ah, da, în legătură cu asta. Nu dau doi bani pe ele şi deja mi-am donat suma de luna aceasta către un adăpost de la periferie. Lady Alexandra a fost aşa amabilă încât să-mi arate câtă nevoie au de ajutor cei de acolo.

Boneta de noapte a tatălui său era strâmbă. Părea bătrân şi obosit. Preţ de o clipă, Owen se îngrijoră pentru el. Toată viaţa îşi folosise banii, statutul şi autoritatea pentru a da ordine oamenilor şi pentru a-i forţa să facă ce voia el. Servitorii lui erau mereu înspăimântaţi, iar soţia lui nu îndrăznise niciodată să îl contrazică. Owen jură că nu avea să se comporte niciodată aşa. El şi Alex – dacă ea îl va accepta – trebuiau să aibă o relaţie bazată pe iubire, egalitate, fericire şi respect.

— Ai renunţa aşa de uşor la moştenirea ta?

— Nu trebuie să îţi amintesc faptul că, după moartea ta, proprietatea îmi va reveni mie, dar, da, aş renunţa la tot fără să clipesc. Atât de mult înseamnă Alex pentru mine.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile, spuse tatăl lui tremurând.

— Se poate, tată. Mi le-am pierdut atunci când ea a apărut în viaţa mea. Şi nu m-am simţit niciodată mai bine. Să ai o zi bună!

Îl salută înclinând din cap, făcu o plecăciune, se întoarse şi se îndreptă direct spre uşă.

Capitolul 39

O baie era mereu o idee bună. Sau cel puţin aşa spusese Lucy de vreo şase ori înainte să ajungă acolo. Alex fusese de acord să meargă cu Jane, Garrett, Lucy şi Cass într-o excursie la casa lui Garrett. Lucy, Cass şi Alex erau într-o trăsură, Jane şi Garrett în alta, iar slujitorii veneau cu bagajele cu a treia trăsură.

La început, ideea i se păruse minunată. Şansa de a pleca din Londra, departe de ochii mamei ei, o atrăsese cel mai mult. Şansa de a se distanţa de Owen îi plăcea şi mai mult. Chiar dacă era cu sora lui, nu era cu *el.* Alex nu se putea gândi decât la faptul că, atunci când avea să se întoarcă, urma să îl găsească logodit cu Lavinia. Iar gândul acela îi sfâşia inima.

Clătină din cap. Nu, refuza să se gândească la asta. Greşise când se îndrăgostise de el, era doar o copilă de 15 ani, dar apoi reuşise să vadă cum era el cu adevărat.

— Ai auzit că Lady Sarah Highgate s-a logodit cu marchizul de Branford? întrebă Lucy şi o întrerupse din gândim pe Alex.

— Era de aşteptat, spuse Cass. A fost vedeta sezonului, iar el era cel mai căutat burlac. Şi Owen e căutat, dar nu ca un marchiz.

— Îi urez numai bine lui Lady Sarah, spuse Alex. Şi aş prefera să nu discutăm despre Owen, dacă nu vă deranjează.

Lucy şi Cass se priviră cu jenă.

Lucy fu cea care vorbi din nou.

— Da, Garrett şi Jane vor da un bal mâine-seară. Şi o

vei cunoaşte pe mătuşa Mary.

— Mama lui Garrett, adăugă Cass.

— Oh, un bal? Nu ştiam că va fi un bal, spuse Alex, încercând să zâmbească, deşi nu îi plăcea deloc ideea. Voia o vacanţă, nu încă o ieşire în societate. De abia aştept să o cunosc pe mama domnului Upton.

Mai târziu în acea zi, trăsurile ajunseră în faţa conacului, iar când prietenii se reuniră, mătuşa Mary cobora scările, împărţind bezele tuturor, admirând frumuseţea lui Alex, apoi spunând că trebuie să fie obosiţi şi flămânzi.

Primiră pâine, brânză şi fructe, în timp ce bagajele lor erau scoase din trăsură. Discutară cu mătuşa Mary despre ultimele noutăţi din Londra, inclusiv despre logodna lui Lady Sarah.

— Ce mai face fratele tău, Lord Owen?

Mătuşa Mary trebui să întrebe, pentru că nimeni nu îl pomenise pe Owen şi i se păru puţin ciudat.

— Oh, e... bine, răspunse Cass, mângâind-o pe Alex pe mână.

Mătuşa Mary se uită la cele două.

Alex privi pe fereastră. Refuza să se gândească din nou la Owen, cu atât mai puţin să vorbească despre el. Ea îi spusese că îl iubeşte, iar el îi pocnise amicul. Omul era un nemernic.

— Sper că nu vă supăraţi, doamnă Upton, dar sunt foarte obosită şi...

— Stai liniştită, draga mea.

Alex fu condusă în dormitor, iar mătuşa Mary îi spuse să se odihnească puţin.

— În seara asta, o să stăm în casă ca să vă puteţi odihni. Balul va fi mâine-seară.

Alex se forţă să zâmbească.

*

Purta o rochie albastră, răvăşitor de frumoasă şi cu privirea îngheţată. Owen o învăţase bine. Râdea, dansa, flirta cu nenumăraţii ei admiratori, îi atinsese umărul unui

domn cu evantaiul, îşi ascunse zâmbetul sclipitor în spatele mâinii înmănuşate, iar râsul ei umplea încăperea, făcându-l să-i tresalte inima. Ochii îi străluceau, plini de intrigă şi promisiuni. Lui Owen i se strânse stomacul. El o transformase, o făcuse o domnişoară superbă, căutată de orice domn. El o făcuse aşa, la fel cum tot el o făcuse să îl urască.

El şi Upton plănuiseră asta. Upton avea să danseze cu ea şi să o ducă până în capătul îndepărtat al sălii. Owen avea să aştepte acolo, iar Upton urma să i-o ofere. Ea nu ar fi putut obiecta cu atâta lume în jur, spera el. Avea să afle curând.

Owen aşteptă şi îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia. Bătea din picior. Era agitat. Nu fusese niciodată aşa. Upton ajunse lângă el şi o învârti pe Alex. Upton se desprinse, iar Owen o luă în braţe.

Expresia de pe faţa ei atunci când îşi dădu seama cine era fu un amestec de surpriză şi furie. Dar el spera că, între cele două reacţii, văzuse şi puţină… fericire. Sau uşurare?

Alex însă nu dansă cu el. Se opri, trase aer în piept şi se dădu înapoi.

— Ce cauţi aici? întrebă ea şi se încruntă la Upton.

Upton îşi drese glasul şi îşi strânse mâinile la spate.

— O să vă las să discutaţi, spuse el, şi se grăbi să plece înainte ca Alex să poată obiecta.

Ea îşi ridică poalele şi se întoarse cu spatele.

— Mă întorc la…

— Stai, strigă el mai tare decât ar fi trebuit.

Ea se opri, privindu-l dintr-o parte.

— De ce?

— Alex, eu…

— Ce cauţi aici?

— Trebuie să îţi mărturisesc ceva. Eu l-am rugat pe Upton să te aducă aici.

— Poftim?

— Voiam să te văd departe de Londra.

— Garrett a plănuit asta?

— Cu ajutor din partea soţiei lui şi a prietenilor ei.

— Ce şerpi! zise Alex furioasă.

— Te rog să nu dai vina pe ei! Upton îmi era dator. Nu putea să mă refuze.

Păşi cu aroganţă de lângă el, ajunse până la spaliere şi îşi încrucişă mâinile la piept.

— Prea bine, m-ai adus aici. Ce vrei să îmi spui?

— Te rog să îmi mai acorzi o şansă. Vreau să îmi cer scuze pentru comportamentul meu din noaptea aceea, cu doamna Clare. Voiam să…

— Să îţi dau o nouă şansă pentru ce? Nu am avut nicio primă şansă. Nu avem ce să încercăm din nou.

— Nu crezi asta mai mult decât mine.

— Aveam 15 ani atunci când te-am plăcut. Am fost mai mereu închisă în dormitorul meu, fără să ştiu ce înseamnă viaţa cu adevărat.

Lucrurile nu se întâmplă ca în poveşti, iar primul bărbat care îţi ajunge sub fereastră nu trebuie neapărat să fie soţul tău.

— Dar ar putea fi.

Alex se opri. Înghiţi în sec şi strânse din dinţi.

— Ţi-am dat inima mea, Owen. Dar nu cred că mai pot avea încredere în tine. Te rog să mă asculţi când îţi spun să mă laşi în pace!

Capitolul 40

Alex petrecu următoarele ore încercând să îl ignore pe Owen. Ce crezuseră prietenii ei când îl invitaseră? Cass era sora lui, dar toţi ştiau ce simţea ea. Ştia că făceau tot felul de planuri, dar nu crezuse că ar fi păcălit-o într-un asemenea fel. Voia să fie singură. Se gândise să meargă în bibliotecă, dar se răzgândi. Era dar că Jane avea să fie acolo. Alex ieşi pe terasă şi apoi în grădină. Nu făcuse doi paşi, şi o voce de bărbat o strigă.

— Aşteaptă!

Pentru un moment, Alex crezu că era Owen. Dar nu

era. Se părea că fusese clară cu el. Cel care o strigase era Lord Berkeley. Vicontele închise uşa şi se îndreptă spre ea.

Alex se opri şi zâmbi.

— Milord?

— Am venit să vă spun… la revedere. Venisem să îmi vizitez vărul şi m-am gândit să particip şi la bal.

— Mă bucur că aţi venit.

— Şi eu mă bucur. Îmi pare bine că am reuşit să îmi iau la revedere. În seara aceasta, voi pleca spre proprietatea mea din nord.

Alex trase de şnurul săculeţului.

— Sper să ne vedem curând.

— Mă tem că nu va fi aşa. Nu plănuiesc să mă întorc la Londra până la sfârşitul anului.

— Îmi pare rău să aud asta. Îi strânse mâna. Vă mulţumesc pentru tot, milord!

— Vă urez mult succes, sper doar că nu am cauzat mai mult rău decât bine.

— Mulţumesc. Sper doar că într-o zi vă veţi găsi dragostea, spuse Alex, refuzând să se gândească la Owen.

— A fost plăcerea mea, Lady Alexandra, şi eu sper să se întâmple aşa. Până acum, nu am avut succes. Îi zâmbi. Am decis să mă retrag o vreme la domeniul meu de vânătoare din Scoţia, unde nu va mai trebui să mă gândesc la debutante, să dansez şi să fiu fermecător. Aştept cu nerăbdare să plec din Londra şi să nu mai am parte de toate aceste obligaţii sociale.

— Nu vă învinovăţesc, râse Alex. Şi ea îşi dorise să plece departe de Londra şi de toate obligaţiile sociale, dar se părea că toate o urmăriseră până acolo. Sunteţi un bărbat fermecător, milord, nu mă îndoiesc că veţi găsi perechea potrivită.

— Până data viitoare, zâmbi el şi făcu o plecăciune. Apoi se întoarse pentru a pleca, dar Alex îl opri.

La naiba! Nu se putu abţine să nu îl întrebe.

— Lord Berkeley?

— Da?

— Ştiaţi că Owen va fi aici în această seară?

— Nu. Şi ceva îmi spune că nu mai e cazul să îl facem gelos.

— Absolut deloc, spuse ea privind în altă parte.

— Dacă asta contează, să ştiţi că mi-a cerut scuze.

Lui Alex îi înflori un zâmbet pe buze.

— Şi aţi acceptat?

— Da. Dar vă spun un secret: poate că uneori se aprinde prea repede, dar eu cred că e un bărbat decent. Şi mai cred că vă iubeşte.

Capitolul 41

După ce Lord Berkeley o lăsă în grădină, Alex nu mai voia deloc să rămână la petrecere. Era supărată pe prietenii ei, care o păcăliseră, era furioasă pe Owen pentru că apăruse acolo, şi era tristă pentru că îşi luase la revedere de la singurul bun prieten pe care îl aprecia, Lord Berkeley. În ciuda faptului că el îi spusese că Owen o iubeşte, ea nu ştia ce să creadă. El nu îi spusese niciodată asta, iar ea nu avea niciun motiv să creadă. Alex îşi ridică poalele şi se îndreptă către uşă. Era timpul să meargă la culcare. Trebuia doar să intre şi să-i spună noapte bună gazdei sale, Jane Upton.

Alex înainta încet spre terasă, când Lucy Hunt veni în grabă spre ea.

— Nu-mi spune că te retragi deja, zise ducesa nemulţumită.

— Da, sunt destul de obosită şi… De ce se scuza în faţa ducesei, până la urmă? Era supărată pe ea. Excelenţă, îmi cer scuze, dar momentan nu sunt prea mulţumită de tine şi aş prefera să mă duc la culcare. Aşa că te rog…

— Vrei să spui că vrei să te ascunzi de Owen, insistă Lucy.

— Nu. Chiar nu. Eu…

Lucy o luă de braţ pe Alex şi o conduse înapoi în grădină.

— Eşti supărată pe mine pentru că am orchestrat tot evenimentul ăsta şi l-am invitat pe Owen. Dacă ai vedea că totul e spre binele tău, ai putea fi fericită mai repede. Şi, da, te ascunzi de Owen, nu încerca să negi! Şi eu am negat multe în urmă cu puţină vreme. Ştiu cum arată negarea când o văd.

— Ce vrei să spui? întrebă Alex şi miji ochii.

— Derek a lovit un copac, s-a urcat apoi în altul – chiar cel de acolo, de fapt. Îi arătă cu mâna un stejar mare din mijlocul pajiştii. Uită-te acolo! Stăteam la fereastră, iar Derek a urcat până la mine.

Alex trebuia să fie şocată, dar, la cum o ştia pe ducesă, era clar că fusese tot un plan de-al ei.

— Acolo e dormitorul meu, şopti Alex.

— Oh, ce interesant, spuse Lucy zâmbind.

— Dar nu ai terminat ce spuneai. Faptul că Derek s-a suit în copac te-a bulversat?

— Nu, nu asta, ci faptul că i-am dat voie să intre în dormitorul meu pentru a-i îngriji mâna lovită, iar el m-a sărutat.

— Şi *asta* te-a bulversat?

— Exact. Deşi, dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum, nu l-aş fi lăsat să plece doar cu un sărut.

Alex trase aer în piept şi duse mâna la gură.

— Îmi pare rău, draga mea. Te-am şocat? Nu am vrut. Cass mereu îmi spune că vorbesc înainte să gândesc.

— Sunt sigură că erai îndrăgostită de el şi că urma să vă căsătoriţi, dar eu şi Owen…

— Oh, nu! Nu eram hotărâtă deloc. Asta încercam să îţi spun. Când Derek m-a sărutat, credeam că urma să se logodească cu Cass, iar eu nu mi-aş fi trădat niciodată prietena.

— Cass? Dar credeam că ea era cu Lord Swifdon, spuse Alex uimită.

— Cu Julian. Da, ştiu. Este o poveste *foarte* lungă. Dar e suficient să-ţi spun că toată lumea credea că eu mă potriveam cu Derek. Toată lumea, în afară de noi doi, desigur.

— Deci vrei să spui că eu şi Owen…

— Sunteţi perfecţi unul pentru celălalt. Am fost de acord să îl invităm aici ca să puteţi discuta şi să îţi dai şi tu seama de asta. Owen a insistat să vorbească cu tine. Am venit să îţi spun doar că ar trebui să îi mai acorzi o şansă.

Alex pufni.

— Nu ştii tot ce a făcut şi…

— Poate că nu ştiu toate detaliile. Dar îl cunosc pe Owen de când era copil, şi e un om bun. Un om foarte bun.

— Ştiu, mi-ai spus povestea despre Eton.

— Nu e doar asta, draga mea. Sunt multe lucruri pe care le-a făcut. E felul în care se comportă cu Cass. Cum vorbeşte cu caii lui, cum o respectă pe mama sa. Poate că în ultimul timp s-a comportat prosteşte, dar toţi mai facem prostii. Lasă-l să îţi spună ce simte!

— Owen nu e genul care să spună unei femei ce simte, oftă Alex.

— Poate că nu era în trecut, draga mea. Dă-i o şansă! Bărbaţii ne pot surprinde uneori.

— Aşadar, spui că Owen ar trebui să lovească un copac, să mă sărute, să mă bulverseze?

— Deloc. Spun doar că ar trebui să îl asculţi, zise Lucy zâmbind peste umăr. Iar dacă va veni în dormitorul tău, să nu-l laşi să plece!

Capitolul 42

Alex nu putea dormi. Se tot răsuci în pat. Era prea cald. Da, asta era problema. Se dădu jos din pat şi se duse să deschidă fereastra. Auzi un zgomot care h atrase atenţia. Privi în întunericul de afară. Lumina lunii era suficient de puternică pentru a vedea conturul unui om care se legăna pe o creangă mare. Inima lui Alex se opri. Nu putea fi…

Se frecă la ochi şi mai privi o dată. Da. Era Owen… urcându-se în copac. Deschise fereastra şi aproape că ţipă

când el sări de pe o creangă pe alta. Ateriză direct pe pervaz. Îşi rupsese cămaşa şi era murdar de noroi pe obraz.

Alex îşi puse mâna la gură ca să nu ţipe şi să nu trezească pe toată lumea.

— Owen? Ce Dumnezeu faci? Puteai să mori!

Owen gemu, se ridică în picioare şi îşi scutură frunzele din păr.

— Da, acum ştiu asta. Dar am vorbit cu Lucy mai devreme şi mi-a spus că te-ai răzgândit. Şi am decis să îi urmez sfatul lui Claringdon.

Alex se grăbi să aprindă o lumânare. Se întoarse şi îl privi pe Owen, care ţinea o crenguţă în mână.

— Sfatul lui Claringdon?

— Da, răspunse Owen. Claringdon mi-a sugerat să mă îmbăt, să lovesc un copac, să urc până la fereastra ta şi să te sărut.

— Eşti beat? întrebă ea şi îl privi cu dezgust.

— Nu. Nu am mai băut de câteva zile, de fapt.

— Eşti nebun?

— Nu din câte ştiu, dar este foarte posibil să fiu. Mi-am stricat o cămaşă foarte bună, iar haina mea e undeva pe un gard. Recunosc că mă tem pentru siguranţa ei. Încă nu am lovit un copac, deci e bine. Însă m-am urcat în altul. Se pare că Claringdon e într-o formă fizică mult mai bună decât mine, fiindcă aproape că m-am omorât. Poate că ar fi fost mai bine să fiu beat. Nu am de unde să ştiu.

— Ai înnebunit, zise Alex, holbându-se la el cu gura căscată.

— Alex, te rog, ascultă-mă! Se întoarse către ea luând-o de mâini. Ascultă-mă şi apoi voi pleca dacă vrei. Ai cuvântul meu!

— Prea bine, zise ea. O să te ascult.

Owen îi strânse mâna.

— Când te-am învăţat să fii cochetă, să flirtezi, să dansezi şi să dai din gene, am greşit. Tu eşti specială pentru că eşti sinceră, directă, proaspătă.

Alex îşi ţinu respiraţia. Îi spusese cumva că e specială?

— Nu joci jocuri, continuă el. Nu te prefaci că eşti altcineva. Şi asta iubesc la tine. Printre multe altele.

Lacrimile îi ţâşneau din ochi. Înghiţi în sec.

— Ai spus cumva că iubeşti?

— Aşa am spus. Aşa este. Sper doar ca tu... Se puse în genunchi şi continuă: Lady Alexandra Hobbs, îmi faci onoarea de a fi soţia mea?

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Owen?

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Da, desigur. El scoase o batistă din buzunar şi i-o puse în mână. Nu plânge draga mea, te rog!

Ea îşi şterse lacrimile.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici, că spui asta. Nu îmi vine să cred că ai venit până aici, te-ai suit într-un copac, şi...

— Nu doar că am făcut toate astea, dar mi-am donat banii adăpostului pentru săraci, plănuiesc să candidez pentru Camera Comunelor şi am început voluntariatul la un orfelinat.

— Poftim?

— Asta încercam să îţi spun, Alex. Tu m-ai făcut un om mai bun. Din ziua în care te-am cunoscut. Nu mai beau, nu mai ţin minte când am jucat cărţi ultima dată, iar acum viaţa mea are un scop.

— O, Owen, sunt atât de bucuroasă pentru tine! Chiar sunt, mereu am ştiut că îţi vei găsi calea.

— Îmi faci o favoare, iubirea mea?

— Orice, spuse ea strângându-i mâna la piept.

— Răspunde-mi la o întrebare. Nu mi-ai spus. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da. Da, vreau!

El o luă în braţe şi o sărută. Alex dădu capul pe spate şi închise ochii.

— Du-mă în pat, îi şopti ea.

— Eşti sigură?

Mâinile lui tremurau.

— Foarte sigură, răspunse ea privindu-l adânc în ochi.

Era tot ce voia să audă Owen. O luă pe sus şi o duse

spre pat. O aşează încet. Singura lumină venea de la lumânarea pe care o aprinsese ea. El se aplecă şi o sărută cu lăcomie. Alex îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi se apăsă de mădularul lui, care o atingea în cel mai intim loc al ei. Îi smulse cămaşa de noapte şi apoi se opri să îşi scoată cizmele şi lavaliera, cămaşa şi pantalonii. Toate zburară rapid.

— Eşti sigur, Alex?

Ea îşi trăsese pătura până la gât, uitându-se la trupul lui magnific. Cândva, crezuse că semăna cu Adonis. Gol semăna şi mai bine cu el. Avea umerii laţi şi puternici, era musculos, avea puţin păr pe piept, iar abdomenul îi era ferm. Avea şoldurile ascuţite, iar mădularul lui parcă o căuta pe ea. Era foarte mare, voia să îl atingă. Chiar în acea clipă!

— Sunt sigură, şopti ea, lingându-şi buzele.

Pe chipul lui se văzu o expresie de uşurare, apoi apăru un zâmbet, împreună cu acea gropiţă răvăşitoare.

— Nu te ascunde de mine, Alex. Lasă-mă să te văd!

Alex ezită, dar îi permise să tragă pătura şi să o vadă.

— Eşti perfectă, spuse el, atingându-i pântecul, şoldurile şi sânii, îi cuprinse sânii în mâini şi îi strânse uşor. Eşti exact aşa cum mi-am imaginat că vei fi.

— Te-ai gândit la mine goală?

— Mai des decât ar fi trebuit. Dar tu? Ţi-ai imaginat vreodată asta?

— Nu mi-am putut imagina, răspunse ea, dar mi-am dorit să se întâmple.

El râse uşor şi o sărută din nou adânc. Ea îşi trecu degetele peste pielea lui. Oh, era minunat şi era doar al ei! Sau avea să fie în acea seară.

— Sper doar să nu te dezamăgesc, şopti ea.

— Alex, nu m-ai putea dezamăgi niciodată. Vreau doar să fie bine pentru tine.

— Ce vrei să…

El pornise deja în josul ei, iar gura lui îi găsi sfârcul drept. Ea tremură şi aproape sări din pat. Mâinile lui mari o aşezară înapoi. Apoi îşi alunecă o mână în spatele ei şi o

ridică. Spatele ei se arcui, iar sânii ei intrară în gura lui. Ea gemu şi îşi prinse mâinile în părul lui. Gura lui făcea nişte lucruri sânilor ei pe care nu şi le putuse imagina vreodată. Dinţii o muşcau încet, iar limba se freca dur de pielea ei sensibilă. Se arcui şi mai mult, dorindu-şi ca gura lui să nu se oprească niciodată.

— Owen, gemu ea.

Cealaltă mână a lui ajunse pe celălalt sfârc, frecându-l şi răsucindu-l. Ea se arcui sub mâna şi gura lui. El o săruta în timp ce ea îi ţinea capul, cu disperare, sperând să nu se oprească niciodată. Impulsuri de plăcere porneau din sânii ei către locul secret dintre coapse. Îşi împreună picioarele pentru ca presiunea de acolo să nu mai fie insuportabilă.

— O să te fac să te eliberezi, Alex. Ştii ce înseamnă asta?

Gura lui fierbinte ti înconjura sânul, iar cuvintele lui calde îi atingeau sfârcul.

Ea făcu un semn din cap *ci* nu. Dar, orice ar fi fost, voia cu disperare să afle.

El îşi ţinu mâna pe sfârcul ei, trăgând, răsucind, frecând, în timp ce gura lui ajunse la adâncitura dintre coapsele ei.

— Desfă picioarele, îi ceru el, lovindu-i pielea fină cu răsuflarea fierbinte.

— Da, şopti ea.

Mâna lui îi împinse genunchiul, făcând-o să se desfacă şi mai mult. Apoi limba lui arzătoare coborî între picioarele ei, iar Alex uită să mai respire.

— Owen, strigă ea uşor în timp ce el o săruta adânc. Limba lui se juca cu ea, frecând uşor bobiţa ce pulsa, răspunzând la senzaţiile din sâni. El luă mâna de pe genunchiul ei, o luă pe a ei, şi i-o puse pe sânul liber.

— Atinge-te, şopti el.

Ea se strânse uşor şi apoi se apucă de sfârc, tremurând. Se jucă cu el aşa cum făcuse el mai devreme, aşa cum făcea el la celălalt sân.

— Oh, Owen, eu…

Dar nu ştia ce să spună.

Valuri de plăcere îi curgeau spre abdomen din ambii sâni şi impulsuri fierbinţi veneau din locul în care el se juca cu limba. El o supse, iar sfârcurile ei aproape că pluteau, atât de tari erau senzaţiile.

Începu să scâncească. El o pătrunse uşor cu un deget. Alex lăsă capul într-o parte şi gemu.

— Owen…

— Simte tot, Alex, simte! Relaxează-te!

Cu gura între picioarele ei, degetul pe sfârcul ei, alt deget intrând şi ieşind din ea, senzaţia era prea intensă. Îşi cobori ambele mâini în părul lui, iar el o linse din nou şi din nou, apăsând punctul acela din ea, până când ea strigă şi se prăbuşi. Îşi lipi coapsele de capul lui în timp ce valuri – delicioase şi incontrolabile valuri – o făceau să tremure din tot corpul.

Owen se ridică între picioarele ei şi o privi de sus. Avea un zâmbet satisfăcut pe faţă. O mângâie pe o parte, pe mână, pe umăr, în timp ce Alex plutea înapoi spre pământ.

— Nu-mi vine să cred, nu aveam nici cea mai vagă idee, sunt pur şi simplu…

— Ador să te las fără cuvinte. Se aplecă şi o sărută adânc, iar Alex simţi gustul sărat şi dulce de pe limba lui. Poate că nu era aşa, dar era atât de senzual… Tremură din nou.

— Da, fără cuvinte, încuviinţă ea. Aşa sunt.

— Bun. El închise ochii şi se aplecă să o sărute din nou. Alex, te vreau, şopti el în gura ei.

— Mă ai, şopti ea înapoi.

— Vreau să fiu în tine. O sărută din nou, iar râuri fierbinţi îi inundară coapsele.

— Da, şopti ea.

*

— Atinge-mă, îi ceru Owen. Îi luă mâna şi i-o puse între picioarele lui, înfăşurându-i degetele în jurul mădularului. Cerule! Senzaţia mâinii ei pe el era o tortură

dulce. Închise ochii şi gemu. O mişcă în sus şi în jos, arătându-i cum îi plăcea să fie atins.

— E bine aşa? întrebă ea cu o voce timidă.

— O, dragostea mea, e atât de bine... închise din nou ochii şi îşi apăsă fruntea tare de a ei.

El acceleră ritmul, dorind să o pătrundă, dar nu voia să o sperie ori să o rănească. Şoldurile lui se mişcau în ritmul mâinii ei. Se lovea de palma ei din nou şi din nou. Mâna lui ajunse între coapsele ei, pentru a se asigura că era pregătită să îl primească; o pătrunse cu degetul.

— Eşti atât de fierbinte, de udă. Mă vrei, iubirea mea?

— Da.

Avea ochii închişi strâns, dar tot simţi zâmbetul lui satisfăcut.

— Vreau să te fac să zbori, îi şopti el la ureche, băgându-i uşor limba înăuntru.

Ea se puse sub el, iar el o strânse de şolduri, ţintuind-o de saltea, pregătită pentru el.

— Dă-i drumul, îi spuse el, iar mâna lui Alex căzu de pe mădularul lui. Îşi împreună degetele cu ale ei, ridicându-i mâna deasupra capului, lipind-o de pat.

— Am visat atât de mult la asta, continuă el, împingându-se în locul ei umed şi fierbinte. Am visat...

Cuvintele lui se pierdură într-un geamăt atunci când pătrunse în ea. Ea deschise larg ochii din cauza şocului, iar el ştiu atunci că o dezvirginase.

Ea strânse din dinţi, scâncind încet. El o sărută pe nas, pe pleoape, pe pomeţi, pe frunte.

— Te-a durut? Eşti bine?

Ea se mişcă sub el.

— Cred că da.

— Te iubesc, zise el şi o sărută pe vârful nasului, intrând şi ieşind uşor din ea. Te iubesc, repeta el de fiecare dată când intra în ea.

Alex începu să îşi mişte întruna capul pe pernă. Era transpirată. Şoldurile lui Owen se mişcau deasupra ei, din nou şi din nou, şi el trebui să se muşte de obraz ca să nu se elibereze în ea. Voia să o facă să se simtă bine din nou. Îţi

coborî mâna între ei şi îi masă cercul plăcerii. Ea deschise ochii mari.

— Nu ştiam că putem să…

— Putem să facem orice, zise el muşcând-o uşor de umăr. Fruntea îi era transpirată şi gemea, dorind să pătrundă încă o dată în ea şi să se piardă acolo. Te vreau atât de mult, Alex, eliberează-te, iubire!

Şoldurile ei se mişcau în acelaşi ritm cu ale lui. Respiraţia ei era din ce în ce mai sacadată şi îşi mângâia sânii, aşa cum o învăţase el.

— Aşa, atinge-te pentru mine, Alex. Se aplecă şi îi supse sfârcul, muşcându-l uşor. Ea se arcui, strângând din coapse, cu numele lui pe buze.

Owen o sărută adânc. Limba lui îi cotropea gura şi o făcea a lui. Îi luă faţa în mâini în timp ce şoldurile lui presau în ea o dată, a doua oară, a treia oară, până când se eliberă complet, orgasmul făcându-l să se cutremure atât de tare încât strigă deasupra ei, apoi se prăbuşi peste minunatul ei corp transpirat.

Câteva momente mai târziu, Owen se rostogoli şi o trase pe el. Părul ei magnific îi era pe umeri, iar el se ridică şi o apucă de gât pentru a o săruta. O sărută din nou, lung şi încet.

— Nu o să mă satur niciodată să te sărut, spuse ea dându-şi părul după ureche.

— Sper să nu o faci. Iar eu nu mă voi sătura să fac dragoste cu tine.

Se aplecă peste pieptul lui şi se cuibări sub bărbia lui.

— Sper să nu o faci, Owen. Ştiu că eşti desfrânat, dar…

— Nu, ascultă-mă! Vorbesc serios. Nu voi renunţa niciodată la tine şi nu te voi înşela. Ce am făcut în seara asta a fost pentru prima dată şi pentru mine. Am făcut dragoste. Sunt doar al tău, Alex. Te iubesc.

Alex oftă şi îi puse mâna peste inimă.

— Şi eu te iubesc, Owen. Acum, crezi că putem face asta din nou?

Capitolul 43

Alex zâmbea încontinuu. Îi zâmbi vizitiului care o duse înapoi la Londra. Îi zâmbi slujitorului care îi deschise uşa şi zâmbi în timp ce adormi în acea noapte, ştiind că Owen o iubea şi intenţiona să o ceară în căsătorie. Avea să *se căsătorească* cu Owen Monroe. Iar mama şi tata nu aveau cum să nu fie de acord. Nici măcar cu Lavinia încă nemăritată. Nu după ce făcuse ea cu Owen.

În dimineaţa următoare, Alex fu trezită brusc de o bătaie în uşă.

— Intră, zise ea, surprinsă să o vadă pe Lavinia.

Sora ei era îmbrăcată într-o rochie de culoarea lămâii, funde asortate în păr. Avea un ziar în mână. Erau paginile mondene. Era singura parte a ziarului care o interesa pe sora ei.

— Bună dimineaţa, Lavinia, spuse Alex, întinzându-şi mâinile deasupra capului. Nici măcar sora ei nu îi putea strica buna dispoziţie. Cât este ceasul?

— E aproape 11, spuse Lavinia pe tonul ei ridicat. Cum a fost excursia?

Zâmbind, Alex se ridică şi îşi aranjă pernele. Era gata să îi povestească fiecare detaliu surorii ei. Cui îi păsa că ea şi sora ei nu erau apropiate? În acea zi, voia să strige veştile ei bune prin toată Londra. Ar fi vorbit chiar şi cu un gard de lemn, dacă acela ar fi ascultat.

— Oh, Lavinia, s-a întâmplat cel mai frumos lucru. Nu o să ghiceşti niciodată.

— Şi eu am nişte veşti minunate, zise Lavinia zâmbind.

— Da? Anii de experienţă o învăţaseră pe Alex că Lavinia intenţiona să spună prima vestea, dar Alex se săturase ca sora ei să fie mereu prima. E minunat, dar Lasă-mă să îţi spun…

— Sunt logodită! exclamă Lavinia.

Alex rămase fără răsuflare, uitând pentru moment vestea ei din cauza şocului.

— Chiar eşti? Oh, Lavinia, e absolut perfect!

Zâmbetul lui Alex se lărgi. Lucrurile nu ar fi putut să se aşeze mai bine de atât. Dacă Lavinia era logodită, mama ei nu ar mai fi avut ce să obiecteze. Sunt atât de fericită pentru tine! Cin e logodnicul?

Lavinia îşi trecu mâna peste ziar.

— E Lord Owen Monroe, desigur.

Alex nu mai putu respira. Încercă să vorbească, dar cuvintele nu ieşeau. *Trebuia* să fi auzit greşit.

— Lord Owen Monroe, reuşi ea să murmure în cele din urmă.

— Da, exact. Faţa Laviniei nu exprima nimic, în afară de o urmă de zâmbet în colţul gurii. A fost chiar rapid, de fapt.

Alex încercă să tragă aer în piept cât mai repede. Sora ei minţea. Minţea sau se înşela, sau o luase razna. Trebuia să fie una dintre cele trei variante.

— Vezi? Lavinia aruncă ziarul pe pat. Uite anunţul nostru de logodnă.

Alex apucă ziarul şi cercetă pagina. Nu îi luă mult să îl găsească. Lavinia avea dreptate. Era acolo, scris pentru toată Londra. Logodna lui Lord Owen Monroe cu Lady Lavinia Hobbs.

Lavinia se duse spre fereastră şi privi afară.

— Trebuie să fie o greşeală, şopti Alex. Nu poate fi…

— Lord Owen a venit ieri după-amiază aici, spuse Lavinia, privindu-şi unghiile. A spus că trebuie să ştie care sunt sentimentele mele.

— A fost aici? Ieri?

Alex ura micimea propriei sale voci.

— Da. A spus că era pregătit să ceară în căsătorie altă domnişoară. Dar nu putea face asta până când nu avea să ştie cu certitudine că nu are niciun fel de speranţă cu mine. Mi-a explicat că părinţii noştri şi-ar fi dorit asta. S-ar părea că până la urmă au contat mai mult dorinţele tatălui său şi banii acestuia.

Lacrimile – mari, fierbinţi, urâte, ruşinoase – voiau să ţâşnească din ochii lui Alex. Le şterse cu sălbăticie.

— A spus el asta? întrebă ea cu vocea gâtuită.

— Da, răspunse Lavinia, privind în continuare pe fereastră. Desigur, a fost o surpriză chiar şi pentru mine să îl accept. Ştii ce credeam despre el până nu demult.

Alex putu doar să aprobe din cap, chiar dacă ştia că sora ei nu o vedea.

— Da, reuşi ea să îngaime.

— Dar adevărul este că mi-am schimbat părerea. Şi tu, şi mama eraţi atât de convinse că e un pretendent bun, iar el părea atât de hotărât că mă vrea… La urma urmei, cine l-ar putea condamna? râse pe un ton afectat. În orice caz, am decis că aveai dreptate. E chipeş. E eligibil. Nu pot rămâne domnişoară pentru totdeauna. S-ar părea că a fost atât de nerăbdător să anunţe logodna noastră, încât s-a dus direct la ziar. Sora ei trase aer în piept. Desigur, îmi amintesc că mi-ai spus că ai fi vrut să îţi încerci şi tu norocul cu el, dar mă gândesc că, până la urmă, ţi-ai dat seama că eşti interesată de altcineva, având în vedere că şi tu ai veşti bune.

Alex îşi şterse ultimele lacrimi în timp ce sora ei se întorcea.

— Plănuim nunta la primăvară, spuse Lavinia.

— Nunta la primăvară, repetă Alex.

— Da, mereu mi-am dorit o nuntă primăvara.

— Şi eu, şopti cu greu Alex.

Lavinia se întoarse spre pat, ridică din umeri şi oftă.

— Ei, suficient despre mine. Care sunt veştile tale bune, Alexandra? Te-ai logodit? Poate cu Lord Berkeley?

— Nu! Nu. E… nu e nimic atât de grandios precum veştile tale.

— Înţeleg. Ei bine, sper că mă vei ajuta să organizez nunta. Ştiu că până acum nu am fost apropiate, dar mi-aş dori să putem schimba asta. Se întinse şi o bătu pe Alex pe mână.

— Da… desigur, şopti Alex tremurând.

Sora ei deschise uşa şi plecă, în timp ce Alex jură să

nu mai verse nicio lacrimă pentru Owen Monroe.

Capitolul 44

Owen simţea nevoia să dea cu pumnul în pereţii trăsurii. Mintea îi era cuprinsă de o ceaţă de furie. După ce văzuse anunţul acela odios de logodnă în ziarul de dimineaţă, se dusese la ducele de Huntley atât pentru a-i cere explicaţii, cât şi pentru a-i cere mâna lui Alex. Ducele părea a nu avea idee cum ajunsese anunţul în ziar, dar refuzase să o lase pe fata lui cea mare să fie ruşinată prin retragerea anunţului. Se părea că Lavinia se răzgândise şi era dispusă să îl accepte. Ducele îi spusese foarte clar lui Owen că nu avea de gând să i-o dea pe Alex. Owen trebuia să se căsătorească cu Lavinia sau nu avea să se căsătorească cu nimeni.

Owen ştia exact cine trimisese anunţul la ziar. Lavinia era exact genul de persoană care se preta la aşa ceva. O subestimase şi făcuse o greşeală gravă atunci când îi spusese că o iubea pe Alex. De fapt, nimic din toate astea nu mai conta. Trebuia doar să vorbească cu Alex. Nu ştia care avea să fie reacţia ei la vederea anunţului. Probabil că şi ea era furioasă. Dar aveau să se descurce cumva. La naiba! Puteau pleca spre Gretna Green chiar în acea seară, dacă ea ar fi vrut. Tatăl ei refuzase să îi spună majordomului să o cheme pe Alex. Owen aşteptase afară ore întregi, sperând să o zărească. Până la urmă, mituise un slujitor pentru ca acesta să afle de la camerista ei unde avea să fie în acea seară. Aflase că urma să participe la serata familiei Bennett. Iar el chiar într-acolo se îndrepta.

Trăsura nici nu oprise bine în faţa casei, că Owen deja sărise din ea şi intră cu paşi repezi înăuntru. Îşi făcuse un obicei din a da buzna şi a ignora amabilităţile mondene, în căutarea lui Alex.

După ce căută mai bine de o jumătate de oră prin toată casa, o găsi, stând nefericită lângă un palmier, lângă

ringul de dans. Îşi făcu iute drum către ea.

— Alex, aici erai! spuse el fără să respire. Trebuie să îţi spun ceva.

Ea îl privi ca pe o fantomă. Pe faţă i se putea citi groaza. Plânsese? Alex ridică o mână.

— Nu, aşteaptă!

Judecând după ochii umflaţi, părea că deja aflase. El trase adânc aer în piept.

— Nu o să îţi placă asta, dar am fost la tatăl tău şi…

— Da. Ştiu.

Strângea din dinţi. Nu voia să se uite la el. Ce se întâmplase?

Owen îşi trecu mâna prin păr.

— Ţi-a spus?

Alex privea spre mulţime, refuzând în continuare să se uite la el.

— E mare vâlvă la mine acasă. Credeai că nu o să aflu?

— Vreau să ştii că asta nu schimbă lucrurile cu nimic, tot plănuiesc să…

— Nu! Ea îşi întoarse brusc privirea către el. Nu mai vreau să aud nimic. S-a terminat. Hai să ne despărţim cu un pic de demnitate!

Se uită la ea neîncrezător.

— Alex, nu. Eu… eu i-am spus tatălui tău că…

— Nu te obosi! Eu i-am spus tatii că nu ţi-aş accepta cererea nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ. Este în regulă. Totul va merge aşa cum e plănuit, nu? Aşa mi-ai spus odată, Owen, mai ţii minte?

El privi peste umăr pentru a se asigura că nu îi aude nimeni.

— Da, dar cum rămâne cu excursia noastră? Cum rămâne cu…?

Ea trase cu putere de şnurul săculeţului.

— Ah, aia… Am făcut-o doar pentru că m-a provocat Lucy Hunt.

Figura lui se frânse, neîncrezătoare.

— Ce vrei să spui?

Deşi şoptea uşor, vocea ei era dură.

— Am vrut să văd cum e prima dată cu un desfrânat. Mulţumesc pentru experienţă, milord! A fost chiar edificatoare.

— Alex, nu vorbeşti serios! zise el lăsând capul într-o parte, ca şi cum ar fi fost plesnit.

— Ba da, vorbesc foarte serios. Şi la fel de serios îţi spun: căsătoreşte-te cu Lavinia, Owen! Vă meritaţi unul pe celălalt. Alex se ridică şi plecă în grabă.

Capitolul 45

Dacă majordomul ducelui de Huntley fusese surprins să vadă trei tinere doamne măritate, îmbrăcate frumos şi cu diferite titluri nobiliare bătând la uşă în acea după-amiază, ei bine, nu lăsase să se vadă asta nici prin vorbe, nici prin fapte. Alexandra chiar se gândea la şocul bietului om atunci când cele trei se prezentaseră ca fiind ducesa de Claringdon, contesa de Swifdon şi doamna Garrett Upton. Dar probabil că majordomul îşi revenise rapid când anunţaseră că veniseră să o vadă pe Lady Alexandra Hobbs, nu pe Lady Lavinia, care oricum nu era disponibilă, fiind la etaj, unde făcea probe cu croitoreasa ei, madame Bergeron. Însă Lady Alexandra era liberă pentru a primi vizite. Se afla în salon, lucrând la o broderie, când cele trei stimate doamne intrară hotărâte în cameră. Intrară părând a fi trei zâne bune, cu rochii frumoase şi mănuşi elegante, bonetele lor fiind scoase la intrare. Alex ridică privirea din broderie, se uită de două ori, şi privi uimită cum cele trei se aşezară în jurul ei şi îi cerură rapid ceai majordomului.

— Presupun că ai primit scrisoarea mea, Cass, spuse Alex, lăsând broderia să îi cadă în poală.

— Am primit-o, într-adevăr, şi am fost complet şocată, răspunse Cass.

— Sper că nu eşti aici ca să mă convingi să îl iert pe Owen, zise Alex încruntându-se, pentru că pur şi simplu nu pot să…

— Nu suntem aici să te convingem de nimic, Alex, dar trebuie să ne asculţi, zise Cass încet.

— Am făcut câteva investigaţii, zise Jane. Nu avea nicio carte cu ea. Era evident că lucrurile erau chiar serioase.

— Da, chiar şi Jane s-a implicat de data asta, încuviinţă Lucy.

— Nu suport nedreptatea. Este unul dintre lucrurile care mă deranjează cel mai tare. Şi am ceva experienţă în a face pe detectivul.

— Investigaţii? Nedreptate? Detectiv? Ce legătură au toate astea cu mine?

Alex răsuci capul pentru a le putea privi pe toate trei.

— Ceva din povestea pe care i-ai transmis-o lui Cass nu avea sens, draga mea, spuse Lucy. Aşa că am chemat-o pe camerista surorii tale.

— Martha? întrebă Alex clipind.

— Da, o femeie minunată. Am rugat-o să îmi mărturisească tot ce ştie şi mi-a spus. Nu ştiu ce este cu mine, dar oamenii mereu aleg să-mi spună adevărul. Ca şi cum aş fi preot sau ceva asemănător.

— Oh, nu aş merge *atât* de departe, comentă Jane, dându-şi ochii peste cap.

— În orice caz, pufni Lucy, Martha mi-a oferit multe informaţii. Am învăţat asta în urmă cu puţin timp – dacă vrei să ştii ceva despre secretele unei domnişoare, întreabă-i camerista. Ele ştiu totul, nu-i aşa?

Celelalte două doamne încuviinţară.

— Martha mi-a spus tot adevărul crunt, continuă Lucy.

— Care adevăr crunt? întrebă Alex şi se încruntă din nou.

— Ei bine, faptul că sora ta a dat un anunţ de logodnă fals în *Times,* apoi te-a minţit spunându-ţi că a acceptat cererea lui Owen.

Alex ridică din sprâncene.

— Anunţ de logodnă fals?

— Se pare că l-a auzit pe Owen vorbind cu tatăl tău. Owen îl informase pe duce că nu o va mai curta pe Lavinia. Apoi i-a spus că ar vrea să te ceară pe tine, de îndată ce va avea acordul tău. Doar că nu a spus numele tău, dar probabil că Lavinia a ghicit.

— Nu înţeleg, strigă Alex.

— Sora ta a auzit totul şi a devenit extrem de geloasă, adăugă Jane aranjându-şi ochelarii.

— Dar ea nici măcar nu l-a vrut vreodată, zise Alex respirând sacadat.

— Ceea ce e de-a dreptul oribil, adăugă Cass pe un ton loial.

— Pe legea mea, e mai rea decât doamna Langford, femeia care a încercat să mi-l fure pe Garrett. Dar măcar ea nu era sora mea! exclamă Jane.

— Nu-mi vine să cred că este sora mea! spuse Alex, de-a dreptul distrusă.

— Să crezi, draga mea! Martha mi-a povestit tot, continuă Lucy. Lavinia a trimis-o pe Martha să ducă anunţul la ziar. Bestia! Desigur, biata fată nu ştia ce scria în bilet la momentul acela. A fost distrusă când a aflat mai târziu ce făcuse. Chiar te place, Alex. Spune că mereu ai tratat-o cu mai multă blândeţe decât Lavinia.

— Nici nu e greu să faci asta, zise Alex ducând mâna la obraz.

O durea sufletul pentru Martha, care fusese obligată să ducă la îndeplinire planul malefic al surorii ei. Dar sentimentul covârşitor care o cuprindea era dezgustul. Dezgust şi furie la adresa Laviniei.

— Nu îmi vine să cred că a făcut asta! E atât de josnic chiar şi pentru ea, continuă Alex.

— E de-a dreptul mârşav, zise Lucy. I-a povestit totul Marthei amuzându-se. Sora ta mai are multe de învăţat despre prieteniile între femei. Marta, biata de ea, se temea, desigur, dar am asigurat-o că, în cazul în care va fi concediată, îi voi găsi o slujbă potrivită în gospodăria mea.

Alex se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Mi se face rău.

— Şi eu m-aş simţi la fel, zise Cass cu empatie. Îmi pare atât de rău că a trebuit să îţi spunem asta!

Alex se duse la fereastră şi strânse pervazul în mâini. Privi afară în linişte vreme de câteva clipe. Apoi se întoarse către prietenele ei.

— Ştiţi, cândva i-am spus lui Owen că nu are încredere în el. Dar nici eu nu am avut încredere în mine. I-am permis surorii mele să îmi dicteze întreaga viaţă. Mereu mi s-a părut normal. Mama a fost întotdeauna atentă la sentimentele şi dorinţele Laviniei. Eu am fost mereu pe ultimul loc. Nu am avut niciodată prieteni pentru că mama voia să fiu la dispoziţia Laviniei.

— E atât de trist să nu ai prieteni, draga mea, spuse Lucy. Sper ca de acum încolo să ne consideri pe noi prietenele tale.

— Şi pe Daphne, adăugă Cass. Încă nu ai cunoscut-o, dar ştiu sigur că voi două vă veţi înţelege de minune.

— Aşa voi face, spuse Alex ştergându-şi lacrimile. Sunt absolut privilegiată să vă pot numi prietenele mele. Iar în ceea ce priveşte ploconirea faţă de Lavinia, m-am săturat până peste cap. Refuz să o mai fac! Nu după ce mi-a făcut. Am ştiut mereu că e rea şi egoistă, dar nu am crezut niciodată că se poate preta la aşa ceva. Cred că tocmai de aceea am crezut-o. Nu mi-am putut imagina că ar face... aşa ceva. Acum doar... Alex începu din nou să se plimbe, rozându-şi unghiile. Aş vrea să ştiu ce pot face... în privinţa lui Owen.

Jane se ridică şi o bătu pe umăr.

— A devenit atât de complicat... Ai nevoie de ajutorul nostru pentru a rezolva totul. Asta fac prietenii. Ne ajutăm unul pe celălalt. O să ne gândim la o cale ca să îl poţi recupera pe Owen.

— Dar m-am purtat groaznic cu el! L-am refuzat. I-am spus că nu l-aş accepta nici dacă ar fi ultimul om de pe pământ!

— Nu a fost cel mai bun moment al tău, dar cu siguranţă o putem rezolva, zise Cass.

Alex o privi cu şi mai multe lacrimi în ochi.

— Chiar crezi asta?

— Absolut, răspunse Lucy, cu ochii ei de culori diferite strălucind. Dar va trebui să avem mult curaj!

Capitolul 46

Curajul era acelaşi lucru cu îndrăzneala, iar Alex învăţase să fie îndrăzneaţă. Şi dacă era o zi în care era nevoie de îndrăzneală, atunci acea zi venise. Alex ştia exact cum să procedeze. Lavinia încă era la probe când Alex urcă să o caute. Sora ei se afla în camera alăturată dormitorului ei, cea care fusese transformată într-o mare garderobă doar pentru ea. Madame Bergeron şi asistenta ei lucrau pe lângă ea, în timp ce Lavinia stătea cu mâinile întinse şi se studia în oglindă. Rochiile noi erau unele dintre puţinele lucruri care o făceau fericită pe Lavinia. Cu siguranţă, nu era într-o dispoziţie prea rea. Alex zâmbi în sinea ei. Avea de gând să schimbe asta.

Când Alex intră în cameră, Lavinia ridică privirea. Ochii ei trădau puţină nelinişte. Era perfect.

— Rochii noi?

Alex îşi puse un zâmbet plăcut, dar fals pe buze.

— Da, am nevoie de câteva, răspunse Lavinia privind la rochia din dantelă bej pe care o purta.

— Doamne fereşte să porţi ceva de două ori, bombăni Alex.

Vocea ascuţită a Laviniei împunse aerul:

— Ce ai spus?

— Desigur, că ai nevoie de rochii noi, mai ales că urmează să te măriţi. Se întoarse către croitoreasă. Aţi văzut anunţul despre căsătoria lui Lady Lavinia?

Madame Bergerot îşi puse mâna pe piept.

— Da, desigur, şi am fi onoraţi să vă facem cea mai frumoasă rochie de mireasă din tot regatul, îi spuse ea Laviniei. Va rivaliza cu cea a prinţesei Charlotte. Va fi…

— Nu e încă oficial. Vocea Laviniei tăie din nou aerul din cameră, ca un ţurţure de gheaţă.

Alex o privi cu atenţie. Era din ce în ce mai enervată şi mai furioasă. Era foarte bine.

— Încă nu e oficial? Alex ridică din sprâncene. Este foarte oficial din moment ce a apărut în ziar.

Lavinia bătu din palme îmbufnată.

— Vă rog să ne scuzaţi doamnă, domnişoară.

Croitoreasa şi asistenta ei făcură un schimb de priviri uimite.

— Desigur, milady. Cele două franţuzoaice se grăbiră să iasă din cameră, închizând uşa după ele.

Alex se apropie de sora ei şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că nu e ceva oficial, altfel nu aş fi zis nimic de faţă cu ele.

Ochii Laviniei sclipeau.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că…

— Nu. Ştii ce e oficial, Lavinia?

Sora ei clipi către ea.

— E oficial faptul că eşti o viperă. Un şarpe în haine scumpe.

Lavinia rămase cu gura căscată. Se înroşi la faţă.

— Cum îndrăzneşti? tună ea.

Pentru prima dată în viaţa ei, Alex se întoarse direct către sora ei şi ţipă la fel de tare.

— Nu! Cum îndrăzneşti tu! Cum îndrăzneşti să mă minţi? Cum îndrăzneşti să faci asta doar ca să fii rea? Pentru că eşti pur şi simplu malefică! Owen nu te-a vrut niciodată. Şi, cu siguranţă, nu te-a cerut de nevastă. Iar tu de ce ai făcut-o? Pentru că te-ai îndrăgostit de el? Nu! Ai făcut-o pentru că ai aflat că el mă voia pe mine şi nu ai suportat gândul ăsta. Eşti atât de egoistă şi înfiorătoare încât nu ai suportat să ştii că mă vrea pe mine şi nu pe tine. Eşti răuvoitoare şi oribilă, nu meriţi altceva decât să îţi petreci restul vieţii singură!

Ochii Laviniei deveniră sălbatici, iar faţa i se schimonosi de furie.

— Nu m-ai apreciat niciodată, obrăznicătură ce eşti!

— Pot să apreciez cât de înfiorătoare eşti, crede-mă! Dar nu pot înţelege nicicum de ce. De ce să mă minţi când ştiai că oricum aveam să aflu? Ştiai că nu te vei căsători cu Owen. Cum aveai de gând să continui şarada asta?

Lavinia îşi ridică nasul în aer şi trase aer adânc în piept.

— Ba se va căsători cu mine! Tata va avea grijă de asta.

Alex se dădu înapoi. Oare sora ei era chiar atât de nebună?

— Nu. Deja i-a spus tatii că nu se va căsători cu tine. Eşti nebună.

Cu un strigăt, Lavinia îşi apucă poalele rochiei şi le rupse. Bucăţile neterminate se desprinseră şi le aruncă înspre Alex.

— Nu sunt! Trebuie să se căsătorească cu mine. Tata este duce. Şi eu vreau asta. Mereu primesc ceea ce vreau!

Urla din toţi rărunchii, iar Alex se dădu uşor în spate. Lavinia avea o privire sălbatică, scuipând şi bătând din picior.

Uşa se deschise larg, iar mama lor fugi înăuntru.

— Lavinia, te rog!

Ambele fete se întoarseră către ducesă.

— Spune-i, mamă, strigă Lavinia. Spune-i că Lord Owen se va căsători cu mine!

Mama dădu din cap.

— Nu, Lavinia. Nu e adevărat. Mereu m-am temut de faptul că ţi-am permis prea multe, că ţi-am acceptat orice şi că nu a fost bine, dar nu mi-am dat seama cât de groaznică ai devenit.

— Mamă! Lavinia se apucă cu pumnii de păr şi urlă atât de tare, încât probabil o auziră şi caii din grajdurile regelui. Nu îmi pasă ce spui tu. O să mă mărit cu Lord Owen!

Se aruncă pe podea, lovind şi ţipând, răsucindu-se prin resturile de materiale de la probă.

— O s-o fac. O s-o fac, o s-o fac!

Mama ei se duse calmă către ea şi o privi cu atenţie.

— Ridică-te! Te faci de râs în ultimul hal. Ţi-am acceptat purtarea prea mult timp, deoarece mereu m-am simţit vinovată că era să mori când erai mică. Dar refuz să mai tolerez aşa ceva. Nu ţi-am făcut niciun bine. Nimeni nu suportă să fie în aceeaşi cameră cu tine!

Lavinia se opri din urlat şi se întoarse pentru a se uita la mama ei. Avea părul ciufulit, iar faţa ei era umflată şi roşie.

— Nu-mi vine să cred că îi ţii partea şoarecelui de Alexandra!

Mama oftă.

— Era şi timpul să îi ţin partea. A fost obligată să îţi suporte ieşirile ani întregi. Nu doar că îi ţin partea, dar eu şi tatăl tău am hotărât deja că e liberă să se căsătorească cu Lord Owen indiferent de perspectivele tale maritale. Alexandra nu trebuie să sufere şi să aştepte ca un bărbat chiar să aleagă să se căsătorească cu tine. Ţinând cont de faptul că eşti atât de răsfăţată, ar aştepta până la moarte!

Un zâmbet larg apăru pe faţa Alexandrei.

Mama se întoarse către Alex.

— Îmi pare rău, Alexandra. Mă vei putea ierta vreodată?

— Mulţumesc pentru că ai făcut ce trebuia, zise ea întinzându-se şi strângându-i mâna.

Mama îi căută privirea.

— Vrei să te măriţi cu Lord Owen, nu-i aşa?

— Foarte, foarte mult, zise Alex radiind.

Lavinia sări în picioare şi ieşi din cameră urlând, precum o păpuşă stricată şi bolnavă.

Capitolul 47

Owen aştepta de mai bine de un sfert de oră în sala goală de bal a lui Cass, când se decise că era suficient. Se ridică, îşi aranjă lavaliera şi se îndreptă către uşă pentru a o

căuta pe sora lui şi a o întreba ce avusese în cap când îi spusese să se întâlnească acolo, ca apoi să nu apară.

Ajunsese la jumătatea sălii când se deschise uşa, şi Alex intră grăbită. Era îmbrăcată cu o rochie albă, cu părul ridicat şi o margaretă prinsă în el. Ţinea în mână un jurnal legat în piele, iar obrajii îi erau cam palizi. Când ajunse lângă Owen, culoarea îi reveni.

— Alex? Ce cauţi aici?

Alex înghiţi în sec şi făcu o plecăciune.

— Trebuie să recunosc, am învăţat că e bine să ai prieteni. Chiar foarte bine în unele situaţii. Cum ar fi atunci când e nevoie să-ţi ademeneşti viitorul logodnic în sala de bal pustie a surorii lui.

— Viitor logodnic? Ce naiba…?

— Am rugat-o pe Cass să te invite aici pentru că trebuia să vorbesc cu tine. Voiam să îţi cer iertare, zise ea iute, apoi îşi cobori privirea.

— Ciudat! Ultima dată când am vorbit cu tine am avut impresia clară că mă deteşti, zise el cu fălcile încleştate.

— Ştiu. Am… am greşit. Foarte mult. Vezi tu, Lavinia îmi spusese că ai cerut-o în căsătorie. După ce noi…

Owen deschise gura pentru a spune ceva, dar ea îl opri.

— Ştiu că nu ar fi trebuit să cred o asemenea minciună, dar poate fi convingătoare. În plus, nu m-am gândit că ar putea face aşa ceva şi… Oh, Owen, mereu mi-a fost greu să cred că un bărbat ca tine ar alege pe cineva ca mine şi… îmi pare rău!

Ea se opri, rămasă fără aer, şi îi căută privirea.

— Cineva ca mine? Ce vrei să spui? întrebă el încruntat.

Alex ridică din umeri.

— Eşti atât de atrăgător, de chipeş, de bine îmbrăcat şi de minunat! Eu nu sunt zveltă şi elegantă, vărs supă pe haine, pantofii îmi simt zgâriaţi şi… şi nu mi-a venit să cred că mă vrei. Dar mi-am adus aminte ce mi-ai spus – că sunt diferită şi tocmai de aceea mă iubeşti. Mi-am dat seama că mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să fiu ca Lavinia.

Şi… oh…

El înaintă către ea şi îi puse mâna pe umăr.

— Calmează-te! Ce încerci să spui?

— Ţi-am spus odată că, atunci când aveam 15 ani, am făcut o listă. De fapt, am scris-o în noaptea în care te-am văzut sub fereastra mea.

El o privi cu atenţie.

— Lista cu lucrurile pe care le vrei de la viaţă?

— Da. Lăsă privirea în jos spre jurnalul pe care îl strângea la piept. E o listă ce cuprinde patru lucruri. Îţi spusesem două dintre ele. Tu m-ai întrebat care erau celelalte două.

Owen făcu un pas în spate.

— Care erau celelalte două, iubirea mea?

— Îmi aduc aminte… în mare parte… încercă să îi dea jurnalul lui Owen. Dar mi-e puţin teamă să mă uit, ca să fiu sinceră, zise ea muşcându-şi buzele.

— Lucrurile înfricoşătoare devin mai bune atunci când termini repede cu ele, răspunse Owen cu un zâmbet larg.

— Oh, da? zâmbi şi ea.

— Da. Uite, vrei să citesc eu pentru tine?

Alex închise ochii şi îi dădu jurnalul.

— Da, te rog. Lista este pe prima pagină, zise ea şi apoi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Owen deschise jurnalul şi îşi drese glasul.

— Să devin curajoasă şi îndrăzneaţă precum Thomas, citi el.

— Asta nu e aşa de rea, comentă Alex uitându-se printre degete.

— Să devin frumoasă, zveltă şi elegantă precum Lavinia, pufni Owen. Asta chiar nu era nevoie să o scrii.

— Sunt perfect de acord, răspunse Alex luându-şi mâinile de pe faţă şi apucându-se de poalele rochiei. Nu o să semăn niciodată ca Lavinia, nici la înfăţişare, nici la comportament, şi este perfect acceptabil.

Owen se apropie şi îi ridică bărbia.

— Nu e doar acceptabil, e de preferat.

— Citeşte în continuare, zise ea, arătând spre jurnal.

El deschise din nou jurnalul şi căută pagina.

— Să am parte de un bal în timpul căruia un domn extrem de eligibil să mă invite la dans, astfel încât serata să fie un adevărat succes, îmi pare rău că nu ai avut parte de asta, zise el privind-o cu blândeţe.

— Dar am avut parte, doar că a fost la câteva luni distanţă de balul meu, răspunse Alex râzând.

— Mi-aş fi dorit să fi fost acolo la primul.

— Citeşte-o pe ultima, îl îndemnă Alex.

— Să mă căsătoresc cu un om pe care să îl iubesc cu adevărat. Trebuie să fie frumos, elegant, inteligent, bun, onest şi onorabil. Owen îşi drese glasul. Se pare că ai tăiat partea cu „numele va fi stabilit mai târziu”.

— Da, răspunse ea. Şi îşi strânse buzele. Am făcut-o după ce l-am văzut pe Adonis sub fereastra mea.

Ochii lor se întâlniră.

— Citeşte în continuare, îl îndemnă ea.

Owen îşi înclină capul spre jurnal încă o dată.

— Lord Owen Monroe.

Vocea i se stinse. Închise repede jurnalul, o luă în braţe şi o sărută, apoi o strânse cu putere.

Când îi dădu drumul, Alex avea lacrimi în ochi.

— Ţi-am spus că te iubesc de la 15 ani.

— Vrei să spui că mă iubeşti şi acum? întrebă Owen şi îi zâmbi.

— Da, şi pot doar să sper că şi tu mă mai iubeşti.

Owen o sărută din nou, iar când îşi luă gura de pe a ei, Alex îl privea adânc în ochi. Îi urmări conturul maxilarului cu vârful degetelor.

— Te iubesc, Lord Owen Monroe.

— Şi eu te iubesc, Lady Alexandra Hobbs, şopti el.

Alex îşi drese glasul şi făcu un pas în spate.

— Trebuie să recunosc, auzind lista aceea, m-am întristat puţin.

— De ce, dragostea mea?

Owen o luă în braţe.

— Acum înţeleg cât de mult am vrut să fiu altcineva. Cred că mi-am dorit asta toată viaţa. Fratele şi sora mea

mereu mi-au părut mai buni decât mine.

— Din contră, dragă Alex, tu eşti cea interesată de caritate şi de copii, de a face lucruri bune care să schimbe lumea. Mereu ai fost perfectă, exact aşa cum eşti!

— Owen, promite-mi că vom fi mereu fericiţi. Promite-mi că vom fi mereu îndrăgostiţi. Mă tem că…

— Of, of, of… O luă din nou în braţe. Cineva foarte înţelept mi-a spus odată că în viaţă sunt lucruri mai importante decât temerile.

— Chiar pare că era o persoană inteligentă, zâmbi Alex.

— Da. Era.

Owen o luă de mână.

— Am o ultimă lecţie pentru tine, milord. De aceea te-am rugat să ne întâlnim aici, în sala de bal, spuse Alex cu o privire neastâmpărată.

Owen râse tare, iar sunetul răsună în sala goală.

— Înţeleg, despre ce e vorba?

— Lecţia finală.

— Care este? întrebă şi ridică o sprânceană.

— Cum să fii un soţ bun, desigur.

— Nu sunt sigur că ştiu, Alex. Dar îţi promit că îmi voi petrece restul vieţii încercând să fiu, spuse el serios.

— Vei învăţa. Vom învăţa. Împreună. Asta este lecţia pentru amândoi, trebuie doar să facem tot ce putem pentru a ne ajuta unul pe altul.

Îi dădu înapoi jurnalul, apoi o ridică în braţe şi o învârti.

— Da, iubirea mea! Sunt de acord.

Când o puse jos, Alex zise:

— Mama şi tata mi-au spus deja că sunt de acord cu căsătoria noastră şi că nu mai este nevoie să aşteptăm să se mărite Lavinia.

— Minunat! Ieri, tatăl meu a venit şi mi-a spus că mă respectă al naibii de tare pentru că l-am înfruntat. Am binecuvântarea şi aprobarea lui. Se pare că tatăl tău a vorbit cu el şi i-a spus că este de acord.

— Deci nu îţi vei pierde averea dacă mă alegi pe

mine? întrebă Alex şi făcu ochii mari.

— Nu, dar, dacă aş fi făcut-o, stai liniştită, tot pe tine te-aş fi ales de o mie de ori.

— Şi eu la fel, Owen.

El o luă din nou în braţe şi o sărută pe creştet.

— Aşadar, cum începem?

— Cred că ai putea să mă ceri oficial în căsătorie, zise Alex cu lacrimi în ochi.

— Desigur, spuse Owen îngenunchind şi luându-i mâna în a lui.

— Lady Alexandra Hobbs, cred că eşti cea mai minunată domnişoară din regat. Eşti frumoasă, inteligentă, amuzantă şi bună. Nu susţin că te merit, dar ţi-aş fi recunoscător toată viaţa dacă mi-ai face onoarea de a deveni soţia mea. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Alex se aplecă şi îl mângâie, degetele ei oprindu-se pe gropiţa din obraz.

— Da, milord. Am aşteptat trei ani să îţi spun da!

Uşa sălii de bal se deschise, iar Cass şi Julian intrară braţ la braţ. Alex îşi ridică privirea de la Owen, care era încă în genunchi.

— Ce mai face cuplul proaspăt logodit? Nu mă înşel, sper, mai ales că te văd îngenuncheat, Owen? De fapt, sper că asta ai făcut… ai cerut-o de nevastă.

Owen sări în picioare şi o trase pe Alex aproape, punându-şi braţul în jurul taliei ei.

— Da, exact asta am făcut şi, din fericire, domnişoara a fost de acord să devină soţia mea, chiar dacă am fost întreruptă de sora mea mult prea curioasă.

Cass şi Julian se duseră lângă ei, iar Cass îşi înghionti fratele.

— Nu aş mai fi o însoţitoare bună dacă v-aş lăsa să staţi singuri aici toată după-amiaza. Şi apoi vreau să discutăm despre nuntă, adăugă Cass aproape bătând din palme. Sunt atât de încântată! Avem două nunţi de organizat. Mai întâi a lui Daphne, apoi a voastră.

Înainte ca Alex să poată răspunde, uşile se deschiseră din nou şi Lucy Hunt intră grăbită înăuntru, scoţându-şi

boneta.

— Aici eraţi. V-am căutat prin toată casa. Vai, dragilor, nu o să ghiciţi niciodată! Am luat ceaiul la Lady Hargrove, unde am auzit cea mai şocantă veste.

— Ce este? întrebară Alex şi Cass în acelaşi timp.

Lucy veni către ele, scoţându-şi mănuşile.

— Se pare că Lady Sarah Highgate a fugit!

— A fugit? Ea şi Lord Branford s-au dus la Gretna Green?

— Nu! Se pare că a fugit fără Lord Branford. Din câte am înţeles, e singură.

— Singură? De ce ar fugi? Nu înţeleg, spuse Alex.

— Nimeni nu ştie sigur, dar se pare că a plecat spre nord.

— Şi noi avem o veste, îi zise Owen lui Lucy. Dar nu este chiar atât de şocantă.

Lucy clipi către cei doi şi apoi zâmbi larg.

— V-aţi logodit, nu-i aşa? Slavă Cerului că, în sfârşit, v-a venit mintea la cap! Cred că a ajutat şi treaba cu urcatul în copac, nu-i aşa?

— Da, răspunse Alex roşind.

— Măi să fie, de ce m-aţi lăsat să bat câmpii cu bârfe mondene, când avem o nuntă de organizat? Când va avea loc fericitul eveniment?

— Mă gândeam că ar fi drăguţ la primăvară, răspunse Alex.

— Ai milă, draga mea, nu cred că pot aştepta atât de mult, oftă Owen.

— Ba da, poţi. Nu mai eşti aristocratul nerăbdător, răsfăţat şi obişnuit să primească orice şi oricând îşi doreşte, spuse Alex zâmbind.

— Nu mai sunt? întrebă Owen zâmbind fără regrete.

— Nu, răspunse Alex. Nu ştiai? Nu mai eşti lordul neîmblânzit. Te-am îmblânzit destul de bine.

— Aşa este, draga mea.

Owen îi luă mâna şi i-o sărută.

Sfârşit